

Giới thiệu Lá Thư Từ Thiên Đường

Có ai từng nhận một lá thư không có địa chỉ... Chỉ là một câu chuyện nhẹ nhàng với những cảm xúc mong manh tựa làn nước hay những cánh hoa bay trong gió.

Một lá thư... chẳng cần biết là ai gửi. Là ác quỷ? Hay thiên thần? Một lá thư thoảng mùi hương của hoa cúc... mang theo sự trong lành của làn gió. Có phải là thiên đường gửi xuống?

"Anh có đang nghe tiếng gió thổi không?". Anh im lặng không nói. Chỉ nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

"Anh có sợ một ngày em rời xa anh không?". Anh không trả lời. Chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

"Anh có yêu em không?". Anh không đáp. Chỉ nhìn cô.

Tình yêu không cần lời nói. Yêu chỉ cần những ánh mắt trao nhau và những nhịp đập của con tim là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Con gió nhẹ thổi, mang theo hương thơm của loài hoa cúc... Có gì nhẹ hơn cánh hoa bồ công anh chứ? Phải chăng là những mùi hương phảng phất trong không gian...

Một chiều mùa hạ êm ả...

Sang lặng người ngắm nhìn mặt hồ lăn tăn những con sóng xanh biếc. Tâm hồn cô chợt bình thản. Cửa sổ phòng Sang quay mặt ra một cái hồ lớn. Lại là cái hồ của trung tâm thành phố, chứa đựng tất cả những thứ của cuộc sống hằng ngày.

Sang lại liếc nhìn đồng hồ, đến giờ phải uống thuốc rồi. Cô ghét phải uống thuốc. Nó khiến người ta khó chịu với mùi kinh khủng đó.

Nhưng cô lại phải cố chịu đựng. Lôi trong tủ ra bọc thuốc to, Sang nhăn mặt. Cô chuẩn bị sẵn cốc trà hoa cúc kế bên. Nói thật, Sang chỉ có thể vượt qua cơn đắng của thuốc khi uống trà hoa cúc sau đó.

Tiếng ông bán kem với thùng kem to đùng sau lưng và cả âm thanh leng keng làm Sang dừng việc cho thuốc vào miệng. Hình như lâu rồi cô chưa được ăn kem, cũng không còn nhớ mùi vị nó ra sao nữa.

Tiếng bước chân đều đặn bước lên cầu thang. Sang lập tức cho bịch thuốc trong tay vào miệng. Cô biết chắc chắn thế nào mẹ cô cũng ca cẩm lên khi thấy cô chưa uống thuốc. Bà có khả năng đọc thoại hàng giờ liền về nhiều vấn đề "dây cà dây đuống" mà cô cho rằng nó thật sự khủng khiếp với lỗ tai cô.

"Con uống thuốc rồi chứ?"

"Vâng ạ!". Cô cười nhẹ.

"Con thấy trong người ổn không? Hay mẹ đưa con đi bệnh viện. Dù sao uống thuốc như thế cũng chưa chắc khỏi!"

"Không cần đâu mẹ à. Con chỉ cảm xoàng thôi. Uống thuốc xong rồi đi ngủ một giấc là khỏe hẳn thôi!"

Sang một mực từ chối. Cô chúa ghét mùi bệnh viện.

"Ừ. Vậy con nghỉ ngơi đi. Mẹ sẽ ra chợ mua chút gì đó nấu cháo cho con"

"Vâng"

Cánh cửa khép lại rồi. Cô thở phào. Mẹ lúc nào cũng bảo bọc cô quá mức như thế.

Mấy hôm nay cô bị cảm, lại thêm lười đi học nên trốn ở nhà luôn. Tình hình ở lớp cô yên tâm giao cho Quyển Dung. Cô bạn này có khả năng kiêm luôn việc điểm danh cho năm người cũng không thành vấn đề. Dù sao đối với sinh viên khoa Tâm lý học như bọn cô thì trình độ ứng biến khá nhanh nhạy.

Vừa nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo gọi.

Sang mở loa ngoài điện thoại. Cô đang chuẩn bị đi tắm, đúng lúc Quyển Dung gọi tới.

"Cậu sao rồi? Hết bệnh chưa hả. Cậu có biết mấy ngày nay lớp thiếu cậu vui lắm không? Ai cũng hỏi chừng nào cậu chết để đi viếng đấy!"

"Cậu trù ẻo tớ đấy à?"

"Tớ nào dám. Làm sao tớ so bì được với hoa khôi ngành Tâm lý học như cậu"

Sang thở dài. Cô bạn này lời nói phang ra câu nào đều mang hai lớp nghĩa.

"Rồi rồi. Vậy thì tớ báo cho cậu hay. Đúng chín giờ tối mai tớ sẽ chết, cậu nhớ tới coi đó"

"Ồ trời. Sinh viên Tâm lý bây giờ cũng kiêm luôn sinh viên Bói toán nhì. Được thôi, tớ sẽ tới vuốt mặt cho. Vậy nên cậu nhớ chết đừng có nhắm mắt đó nhe"

"Quyển Dung cậu miệng lưỡi thật sự quá chanh chua. Tớ có sấm nguyên một rổ me sống đây này. Lát nhớ ghé ăn cho bớt chanh chua nhe"

"Uyển Sang! Coi chừng tớ nghỉ chơi cậu đó. Tớ sẽ không điểm danh cho cậu nữa bây giờ."

"Tốt thôi. Ngày mai là tớ sẽ học trở lại. Cảm ơn nhiều."

"Uyển Sang à. Tớ định qua thăm cậu nhưng sau cuộc đấu võ mồm này thì tớ kết luận: tới thăm là chuyện dư thừa."

Nghe tiếng pip pip trong điện thoại vang lên. Sang nhún vai thản nhiên. Bởi vì cô quá hiểu Quyển Dung, ngoài miệng thì độc địa chua ngoa nhưng thực chất cô ấy chẳng giận ai quá một ngày. Ngày mai thể nào cũng chạy dựng dựng đến rủ Sang đi ăn "bà bèo" thôi.

"Bà bèo" là nói theo cách gọi của Uyển Sang, ý nói bà bán bánh bèo gần bờ sông. Mỗi nơi cô đến ăn cô đều đặt tên ra cho dễ nhớ. Ví dụ như bà chè gần rạp chiếu phim, hay bà chuối đập trước cổng trường đại học.

Sang tắm rửa xong, trực tiếp chui vào trong chăn ngủ một mạch cho tới tối. Mẹ cô đi chợ mua một con cá lóc đồng và hạt sen, táo đỏ, cùng với lê. Món canh này của bà là độc nhất vô nhị. Ngon vô cùng, mỗi khi bị bệnh cô đều được ăn món này. Nhớ lúc nhỏ cô cứ khờ khạo ước cho mình bệnh để được ăn. Cả Quyển Dung một lần thời cấp ba đến nhà cô học nhóm cũng bị bà đầu độc làm quân sư canh gác Sang cho bà. Nguyên nhân cũng chính do món này đây.

Sau khi đánh chén xong bữa tối ngon lành. Sang lại tiếp tục vùi mình vào trong chăn ngủ ngon lành.

Tin nhắn báo chuông. Cô sờ xoạng đóng chăn, khổ sở tìm chiếc di động.

"Khỏe chưa?"

Là tin nhắn của thầy Dương Văn. Sang nở một nụ cười tươi.

"Không tệ ạ"

"Mai đi học?"

"Vâng. Thầy có chuyện gì cần thông báo với lớp sao?"

Uyển Sang vốn là lớp trưởng. Cô cứ nghĩ thầy muốn thông báo gì. Nhưng thật lâu sau tin nhắn cũng không có trả lời. Cô cho rằng thầy bận việc gì hay đi ngủ rồi cũng nên.

Không suy nghĩ nữa. Cô quăng điện thoại lên đầu nằm rồi chui vào trong chăn ngon giấc.

Đến nửa đêm, điện thoại lại lần nữa sáng đèn..

Sau một đêm ngủ vùi, cứ tưởng sáng dậy sẽ không sao. Ai ngờ vừa bước xuống giường thì đầu Sang lại bung bung. Hơn nữa môi lại khô ráp, cổ họng càng khó chịu hơn. Không khéo từ cảm đã chuyển thành cúm rồi.

"Sang. Con khỏe rồi chứ? Hay cần nghỉ thêm nữa?".

"Không cần đâu mẹ. Con khỏe hẳn rồi. Với lại hôm nay có tiết kiểm tra"

"Ừ. Vậy con tranh thủ đi. Mẹ phải tới trường sớm."

"Dạ."

Cố gắng lắm cô mới đủ tỉnh táo để đuổi mẹ đi. Bà còn ở lại phòng cô là thế nào cũng bị ép nghỉ học nữa cho xem.

Mẹ cô là giáo viên ở một trường phổ thông trong thành phố. Tuy thu nhập không cao nhưng hai mẹ con vẫn dư giả sống vui vẻ qua ngày.

Uyển Sang càng lúc càng thấy hoa mắt chóng mặt. Ngồi trên xe buýt mà cô cứ gật gù cái đầu. Khó chịu thật!

"Chết thật. Cái kiểu này thế nào cũng trễ học cho coi."

Vì gật gù trên xe mà cô đi luôn. Quên mất xuống trạm. Xe chờ ra tới tận quốc lộ. Giờ có muốn đón xe buýt trở lại càng khó khăn. Vốn dĩ cô để quên bóp tiền với điện thoại ở nhà, chỉ bỏ vài đồng lẻ trong túi áo đi xe. Hôm nay đúng thật xúi quẩy.

Cứ cuộc bộ thế này. Trong người lại đang cúm. Cô thật muốn chết cho xong mà.

End chap 1

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Tin tin...Tiếng còi xe vang lên. Uyển Sang quay người. Một cái đầu lòi ra từ cửa xe.

"Hé lô. Người đẹp, em có muốn quá giang không?"

"Quá tốt!"

"Hey. Em phải cảnh giác với người khác giới một chút chứ. Đừng có ai rù cũng chui vào hết đó!"

"Anh phiền phức quá! Mau lên, em sắp trễ học rồi!"

Uyển Sang mừng hóm. Lật đặt mở cửa xe chui vào. Còn thúc giục chạy nhanh nữa. Anh chàng cười khỏ nhưng vẫn nhún ga chạy đi.

"Trương Uyển Sang. Nói anh nghe, sao em lại ra tới đây hả?"

"Em ngủ quên trên xe buýt. Sao hả? Thấy có phải thiên tài không?"

"Thiên tài quá mức rồi. Lỡ bị bắt cóc thì sao? Anh luôn thắc mắc em có phải con gái không đấy?"

"Em là les thì sao? Đừng nói với em là anh có hứng thú với les nha!"

"Sao cái gì em cũng nói được hết vậy?"

"Ngọc Minh! Dừng xe!"

Kết...

Lâm Ngọc Minh vội vàng thắng xe. Chết thật! Mãi nói chuyện với cô mà anh quên mất đã tới trường đại học.

"Này Uyển Sang. Em không sao chứ? Sắc mặt em không được tốt."

"Em không sao. Tối nay về em sẽ gọi điện cho anh. Còn giờ thì.. buông ra để em đi học!"

Ngọc Minh chưa kịp phản ứng thì cô đã lú mắt. Hơi nóng trên cánh tay cô làm anh không yên tâm về cô gái này. Chờ tới khi Sang không còn trong tầm mắt nữa thì anh mới nhún ga vụt đi.

Uyển Sang lật đật chạy vào trường. Trời đất sao mà quay vòng vòng thế này? Không xong rồi. Để lát nữa làm kiểm tra xong cô nhất định xin về nhà sớm. Cứ cái kiểu này xe tông chết mà cũng không hay.

Giờ kiểm tra với bất cứ sinh viên nào cũng cứ như tra tấn. Thầy cô cấp ba ai cũng khẳng định rằng lên đại học sẽ được thông thả sung sướng. Nhưng thật sự là làm chết người.

Sang như cảm nhận thân nhiệt mình đang ngày càng tăng lên. Mồ hôi túa ra hai lòng bàn tay ướt nhẹp. Hai mắt cứ hoa lên hoa xuống.

Cô không biết liệu mình có chịu nổi nữa hay không.

Cô gục mặt xuống bàn. Không xong rồi...

Khi Uyển Sang tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm ở một nơi lạ hoắc.

Phản ứng đầu tiên của con người khi lạc vào nơi lạ là neho mắt nhìn xung quanh. Một nơi cô chưa từng biết.

Ráng nhớ lại mọi chuyện xem. Cô nhớ rằng mình đã ra khỏi phòng sau khi kiểm tra. Rồi định về nhà... sao kết quả lại là...

Cạch...

Cánh cửa phòng mở ra. Uyển Sang lập tức trùm mền lại như lúc đầu. Cô nhắm mắt vờ ngủ...

Cảm giác có một bàn tay sờ lên trán mình. Nhưng lại không dám mở mắt ra.

"Cậu cứ cho cô ấy uống theo đơn thuốc. Bệnh không nặng lắm nên không cần lo lắng quá!"

"Cám ơn bác sĩ"

Đợi đến khi tiếng cửa phòng đóng lại lần nữa, Sang mới hé mắt.

"Tỉnh rồi à?"

Giật mình. Cô cứ tưởng người trong phòng đã đi rồi.

"Thầy... thầy Dương!"

"Không cần ngạc nhiên vậy đâu. Đây là nhà tôi!"

"Nhưng...sao em lại ở đây?"

Sang chồm người ôm lấy cái gối. Nhìn theo từng cử chỉ tách thuốc của anh. Không hổ danh hình mẫu trong mơ của biết bao nữ sinh, thầy của cô đúng là rất đẹp trai. Dù ở góc độ nào. Uyển Sang tự hỏi sao trước đây cô không nhận thấy được điều này?

"Uống thuốc đi!"

Anh đưa mấy viên thuốc đặt trong lòng bàn tay và một cốc nước. Sang nhìn những viên thuốc da trần, khề nhẵn mặt. Thường thì những viên thuốc như vậy rất đáng. Không có trà hoa cúc thì sao cô uống được.

"Sao vậy?"

"Em.. không uống được."

Cô thật xấu hổ. Ai đời từng tuổi này mà không uống được thuốc viên bao giờ nữa. Sang đoán anh chắc đang cười mình.

"Tại sao?"

"Thầy có trà hoa cúc không?"

Anh nhìn cô. Không nói gì. Biểu cảm trên gương mặt anh thật khó hiểu.

Anh ra khỏi phòng. Một lát sau quay lại với cốc nước màu vàng nhạt trên tay.

Cô lấy cốc trà từ tay anh. Tốt rồi!

"Em ngất xỉu trước cửa nhà tôi!"

Cô ngượng ngùng. Thật không hiểu sao xỉu chỗ nào không xỉu lại trúng ngay cửa nhà anh. Lại còn là thầy giáo của mình nữa chứ.

Sang liếc nhìn anh. Ánh mắt anh cũng đang dán vào cô.

Nhất thời không biết nói gì.

"À... cảm ơn thầy!"

"Không cần. Tôi đưa em về!"

"A... em có thể tự về được mà. Không cần phiền thầy đâu..."

"Về bằng gì?"

Sang chợt nhớ. Giờ cô về nhà bằng cách nào đây? Xe buýt. Không ổn. Đi bộ cũng không xong.

Chờ khi cô suy nghĩ xong thì mới biết mình đã ngồi trên xe anh từ lúc nào.

Anh chậm chậm lái xe ra đường lớn.

Trời cũng đã xế chiều. Cô ngủ ở nhà thầy ấy lâu như vậy sao?

"Ồ... thầy tốt nghiệp ở đâu vậy?"

"Havart."

"Vậy... thầy sao lại về làm giáo sư ở đây?"

Lời vừa nói ra, Sang lại tự gõ vào đầu mình. Ai lại đi hỏi câu ngớ ngẩn đó chứ!

"Vi thích thôi!"

Anh thản nhiên trả lời. Cô không dám hỏi gì nữa. Càng hỏi càng ngu ngốc.

Quan hệ của cô và thầy giáo cũng không thân thiết gì. Chẳng qua là nhận việc thông báo từ giảng viên đến sinh viên cùng lớp thôi. Cô cũng chưa nói chuyện gì nhiều với anh.

Anh đánh tay lái sang bên phải. Ánh đèn đường hắt vào cửa xe, phản chiếu lại những cửa hàng cơm đồng khách ven đường. Cô mới sực nhớ là mình vẫn chưa ăn gì. Xem ra phải tự mình ra siêu thị mua mì li ăn đỡ vậy. Mẹ cô tối nay chắc là sẽ bận cả đêm ở trường.

Xe dừng lại ở trước cửa nhà cô. Sang vội xuống xe. Anh cũng vừa vặn bước xuống.

"Hôm nay cảm ơn thầy nhiều lắm. Bữa nào rảnh em sẽ đãi thầy một chén hậu tạ vậy!"

Anh gật đầu. Cô cười tạm biệt. Định chạy vào nhà thì bỗng nhiên một cánh tay kéo lại làm cô mất đà chúi nhủi. Đầu đập vào vai người đó.

"Xin...xin lỗi thầy!"

Anh không nói gì. Chỉ chìa bọc thuốc ra đưa cho cô.

"Nhớ uống thuốc!"

"Vâng."

End chap 2

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Uyển Sang chui vào trong nhà. Cô mệt mỏi nheo mắt lười biếng. Cả ngày ngủ coi bộ vẫn chưa đủ. Thôi thì cứ để cái bụng trống lỗng rồi leo lên giường đi ngủ.

Vừa chớp mắt được một chút thì điện thoại đã reo lên rồi.

"A...lo..."

"Trương Uyển Sang. Sao em không gọi cho anh hả? Làm anh lo muốn chết."

"Em quên... ngóáp... em buồn ngủ quá..."

"Em khỏe hẳn rồi hả? Nghe Quyển Dung nói em bị cảm"

"Giờ thì không sao nữa rồi. Anh không cần lo đâu. Em... hơ....em ngủ đây..."

Sang cúp máy xong lại vùi mặt đi ngủ.

Ở bên này, mặt Lâm Ngọc Minh một đống.

Sáng hôm sau thức dậy, Uyển Sang biến thành một sinh vật với con mắt gấu trúc và cái bụng đói meo.

Cô chui ra khỏi chăn, định xuống bếp lục cái gì đó ăn đỡ

"Mẹ. Mẹ về khi nào vậy?"

"À. Mới về hồi nãy thôi. Con ăn trứng chiên không?"

"Vâng ạ"

Mẹ cô loay hoay mở tủ lạnh lấy ra hai quả trứng. Uyển Sang chậm rãi ngắm nhìn bà, đã rất lâu rồi bà ấy không nghĩ cho riêng mình nữa mà chỉ nghĩ đến cô.

"Hai mẹ con mày ra đây cho tao! Mau lên!"

Ngoài cổng có tiếng người huyên náo.

"Ai vậy không biết?"

"Mẹ để con ra coi cho!"

Sang rời bàn ăn. Cô tiến đến mở cửa cổng.

"Mấy người nói thử coi. Con quỷ cái trong cái nhà này dám cướp chồng tôi. Lại còn dám sinh ra cái thứ con hoang nữa. Hai mẹ con nó cướp chồng tôi. Cả đêm ông ta không về nhà. Chắc chắn là tới đây rồi."

Sang khoanh tay nhìn người đàn bà ăn mặc lố lăng dính đầy kim sa hạt lựu trên áo. Đôi chân mày cong vuốt nhỏ xíu cùng với cặp môi vĩ đại tô đỏ lòm như móng khi. Bà ta trông thật đáng sợ.

Cô từ nhỏ đã quen với những chuyện như thế này. Số lần bà ta đến gây rối không dưới chục lần. Mặc kệ bà ta nói cô là con hoang, mặc kệ thiên hạ coi thường cô. Nhưng cô nhất định không cho phép ai nhục mạ mẹ cô. Tuyệt đối không!

"Đưa con hoang kia. Mày mau kêu chồng tao ra đây. Nếu không tao đốt nhà mày!"

"Bà im đi. Chồng bà không có ở đây. Bà mau biến đi!"

"À.... con mẹ mày dạy mày ăn nói như vậy sao? Cũng phải... mẹ nào con nấy thôi!"

"Bà..."

"Tao sao hả? Tao chửi con mẹ mày đó. Mày làm gì được tao?"

"Tôi cấm bà xỉ vả mẹ tôi! Bà không đi chứ gì? Được thôi, bà cứ chờ cảnh sát tới mời bà cút đi!"

"Mày tưởng tao sợ chắc! Nói cho mày biết, tao chẳng những chửi mẹ mày, tao còn muốn giết nó nữa kia! Đồ thứ hồ ly tinh!"

Hai nắm tay Sang nắm chặt, tựa hồ như cô cảm thấy móng tay đang đâm vào bàn tay rướm máu.

Cô hận bà ta. Rất hận là đằng khác. Mỗi lần bà ta mắng mẹ cô, cô chỉ hận không thể tát vào bả mặt kia để hả dạ. Mẹ cô luôn bảo cô nhịn, nhưng càng

nhìn bà ta càng lần lút.

"Tôi nói lại lần nữa. Ông ta không có ở đây. Tôi không biết và cũng không muốn biết chuyện của các người. Bà chỉ biết trách người khác giật chồng mình. Vậy tại sao không tự nhìn lại mình có điểm nào giữ được chồng hay không? Tốt hơn hết bà mau dứt đi. Cút ra khỏi cuộc đời mẹ con tôi!"

RẦM...

Âm thanh của cánh cổng đập mạnh. Cô cứ thế đi thẳng vào nhà mặc kệ tiếng chửi rủa của người đàn bà đó và cả tiếng bàn tán của những người kia. Sang một hồi dựa lưng vào cửa phòng khách. Vốn dĩ cô không muốn có dính dáng gì tới họ. Nhưng năm lần bảy lượt họ cứ làm phiền mẹ con cô. Rốt cuộc là tại sao?

Mẹ cô không thấy ở nhà bếp nữa. Hai quả trứng cháy đen trong chảo. Cô tắt bếp, thở dài. Bước lên lầu. Cô chắc chắn mẹ đang ở trong phòng.

Vừa tới trước cửa phòng, tiếng khóc quen thuộc lại khe khẽ vang.

Mẹ cô khóc. Rất nhiều. Bà ấy rất kiên cường trong mọi chuyện. Nhưng lại bất lực trước chuyện này.

Bà ngồi bó gối dưới sàn nhà. Sang thật rất đau lòng khi nhìn thấy mẹ như thế.

"Mẹ..."

Bà ấy ngược nhìn con gái, gương mặt tiều tụy đi. Cổ nặn ra một nụ cười, nhưng lại chua chát.

"Mẹ không sao. Uyên Sang à, mẹ... mẹ sẽ nghe lời con. Mẹ sẽ kiên cường. Không có đàn ông bảo vệ nhưng mẹ vẫn sống tốt hơn. Thậm chí còn sống vui vẻ nữa kia".

Cô cười. Ôm bà. Cả hai mẹ con cùng nương tựa lẫn nhau.

Sang gấp lại quyển sách. Mẹ cô đã ngủ, chắc có lẽ vì quá mệt mỏi.

Cô đã gọi điện xin nghỉ phép cho bà ngày hôm nay. Mẹ cô cần nghỉ ngơi.

Bao nhiêu năm qua cô luôn sống với thân phận một đứa trẻ không cha. Cho tới ngày hôm nay, cô nhận ra rằng gia đình thật sự quá mong manh với cô.

Chưa bao giờ cô cảm nhận được gia đình. Lúc nào cũng bị thiên hạ chỉ trích là đứa con hoang.

Ông ta đã một lần tổn thương người mẹ của cô. Cô thề rằng sẽ không cho phép ông ta hay bất cứ ai tổn thương bà lần nữa.

Hôm nay cô quyết định nghỉ học một bữa. Dù sao cũng không yên tâm khi để mẹ một mình ở nhà.

Cô lẳng lặng ra khỏi phòng. Tiện tay khép cửa.

Cô sẽ nằm ở nhà hôm nay vậy.

Sau khi nhờ Quỳnh Dung điểm danh, cô mới nhớ lại hôm nay có buổi sinh hoạt ở câu lạc bộ mà cô tham gia. Là một câu lạc bộ cầu lông.

Enh chap 3.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Ngày hôm sau, cô mang một tâm trạng thoải mái ra khỏi nhà. Mẹ cô quyết định xin nghỉ phép dài hạn để đi du lịch châu Âu. Dù sao cũng tốt, ra bên ngoài thì mẹ cô có cơ hội mới để quên những gì cần quên. Điều này Sang ủng hộ cả hai tay.

"Con ở nhà nhớ ăn uống đầy đủ đó. Nhất là không được bỏ bữa sáng nghe chưa!"

"Sữa mẹ để trong tủ đó. Đủ cho con uống cả tháng đó. Khi nào hết thì tới cửa hàng mua thêm"

"Trời lạnh nhớ mặc thêm áo ấm nhe con. Mẹ không muốn khi trở về thì con nằm trùm mền run cầm cập đón mẹ đâu!"

"....."

Những câu như thế mẹ cô đã nói suốt từ nhà ra sân bay. Cô cá là nếu còn quên dặn nữa thì mẹ sẽ ngay lập tức nhảy dù về nói cho xong.

Mẹ cô cứ lải nhải. Nhưng giờ thiếu sự lải nhải đó Sang lại thấy không quen.

Trời hôm nay hơi lạnh, cô khoác thêm chiếc áo len bên ngoài. Rảo bước về phía trạm xe buýt, cô thấy một dáng người đang nhàn nhã ngồi trên đầu xe, thảnh thơi một làn khói tỏa ra từ điều thuốc trên tay.

Trông thấy cô, anh ta cười vẫy tay.

"Đừng có nói với em là anh đang tìm bạn gái bằng cách đón ở trạm xe buýt đấy!"

"Chính xác! Nhưng không phải tìm bạn gái. Lên xe đi, anh chờ em đi!"

"Được thôi. Có tài xế tình nguyện thì đại gì không đi!"

Lâm Ngọc Minh lịch thiệp mở cửa xe. Sang cũng hợp tác chui vào trong.

"Bác gái đi du lịch rồi sao?"

"Ừ. Đi từ hôm qua!"

"Ày da... em ở nhà một mình liệu có sao không ta? Hay là anh dọn qua ở chung cho vui nhe. Sẵn tiện bảo vệ em."

Lâm Ngọc Minh cười gian. Cố ý ghé sát vào người cô. Sang đẩy mặt anh ta sang bên kia.

"Ý kiến không tồi!"

"Vậy anh lập tức dọn qua nhá!"

"Anh nằm mơ đi!"

Anh ta cười sặc sụa. Cô nhìn mà thấy quái dị vô cùng.

"Đạo này thấy anh rảnh nhì? Công ty anh sắp phá sản rồi à?"

"Em trù ẻo há? Công ty anh đang lán ăn phát đạt. Không có chuyện phá sản đâu."

"Vậy là anh đẩy hết công việc cho thư kí chứ gì?"

"E hèm... cũng không hẳn là vậy. Chỉ là nhờ cô ấy giải quyết hộ những chuyện lật vật thôi!"

"Chắc chắc. Tội nghiệp cô ấy!"

Trường đại học phải qua mấy con đường, nhưng nhờ ngồi xe chùa mà Uyên Sang tiết kiệm được mười mấy phút đu xà ngang trên xe buýt.

"Em vào đây. Cảm ơn anh đã cho em quá giang."

"Ồi chào... giúp người đẹp thì không có vấn đề gì."

"Anh để dành mấy lời đó cho người đẹp khác của anh đi!" Cô xoay người xuống xe "À ... xe của anh... thơm nhang lắm đó!"

Xong xuôi cô lên đi nhanh. Mặt Lâm Ngọc Minh nghệt ra. Anh vào trong xe, trực tiếp nhấn ga thẳng tiến tới gara...

Sang ung dung tới căn-tin, lần này nghe lời mẹ không nhịn bữa sáng nữa.

Vừa bung đĩa com to đùng, cô đảo mắt tìm chỗ ngồi. Chết thật! Hôm nay tới lượt Hoàng Quyền Dung nghỉ, cô phải ăn một mình, lại phải điếm danh giùm cô bạn.

Ánh mắt lia tới cái bàn trống trong góc khuất kia. Cô xông xáo đi tới.

Vừa đặt đĩa com xuống, cô mới phát hiện cái bàn không phải trống. Có một người đang ngồi ở đó, đối diện cô.

"Chào... chào thầy Dương! Thầy cũng ăn sáng à?"

Anh nhìn cô. Có lẽ là đang ngạc nhiên khi cô học trò này không biết từ đâu chui ra. Phải rất lâu sau anh mới chậm chậm đan hai bàn tay đặt lên đùi, thong thả nhìn cô.

"Ăn đi!"

"À.... dạ!"

Uyển Sang cầm đầu ăn. Cô thật không quen khi có người cứ ngồi nhìn mình ăn.

"Thầy không ăn cơm sao?"

Cô liếc nhìn tách cà phê trên bàn còn bốc khói. Có lẽ anh cũng mới vừa đến.

"Chào thầy Dương. Thầy ăn sáng ạ?"

"Ừ."

Một đám nữ sinh lướt qua chỗ bàn hai người, buông miệng hỏi thăm lia lịa. Nhưng chạm phải Uyển Sang cũng ngồi đấy, họ phóng ánh mắt sát khí vào người cô.

Sang vẫn đưa từng miếng cơm vào miệng, xem như không liên quan gì đến mình.

Còn thầy Dương thì vẫn ngồi đó nhìn cô ăn. Thỉnh thoảng những sinh viên đi ngang qua chào một cái rồi đi. Cũng có người ngó ý ngòai chung nhưng đều bị anh đuổi khéo. Theo suy nghĩ của Sang là thế.

Ăn xong, Uyển Sang tung tăng định đến thư viện thì bị thầy Dương bắt lại. Lí do đơn giản là nhờ cô cùng đến phòng thiết bị bê đồ chuẩn bị cho tiết học.

Cô đương nhiên không thể không nghe theo. Ông thầy này đúng thật độc tài kì quái.

Anh đi trước, cô lững thững theo sau. Buổi sáng thật đẹp với những tia nắng ấm áp.

Lấy xong thiết bị, cô bê nguyên một thùng to trước mặt. Loạng chà loạng choạng rình về lớp học. Còn thầy của cô thì ung dung đi tay không. Cô tự hỏi có phải ông thầy này cố ý kiến chuyện với mình không?

Cô rình cái thùng to đến nỗi không thấy đường đi. Cô thầm rủa ông thầy đáng kính kia dữ dội. Thật là bóc lột sức lao động!

Bỗng dung cái thùng nhẹ hẳn. Cô thấy được phía trước mình có một người mặc áo sơ mi trắng đang lấy cái thùng ra khỏi cô.

"Ồ... thầy Dương!"

"Để tôi cầm cho!"

Không phải chứ. Cô dùng từ "bê", "rình" với nó. Còn thầy ấy dùng từ "cầm", nghe có vẻ khác nhau một trời một vực.

Mà quả thật thầy Dương "cầm" cái thùng rất nhẹ nhàng. Sao lúc nãy cô bê nó khó khăn dữ vậy nhỉ?

"Sau khi ăn xong nên đi bộ tập thể dục sẽ tốt hơn!"

Cô chưa nghe rõ. Ý thầy ấy là nãy giờ đang giúp cô tập thể dục sao?

Uyển Sang mặt mày lên giương. Cả ngày hôm nay phải vật lộn với một đồng lí thuyết tâm lí con người đến đơ luôn con mắt.

Mà nói cũng lạ. Cô thường hay thấy sinh viên cúp tiết, nhưng chuyện lạ là tiết của thầy Dương thì sinh viên lại đến rất đông. Cô để ý thấy có những chị khối trên cũng đến nghe giảng chăm chú đến nỗi không có một âm thanh nhỏ nào ngoài tiếng thuyết trình của giáo sư Dương kính mến.

Cô ngồi chồm dậy, lấy giấy viết ra. Cô muốn kể chuyện ngày hôm nay với một người...

"Gửi người trên thiên đường.

Em có một ông thầy rất... đẹp trai. Cứ mỗi lần em gặp ông thầy đó thì lại có một cảm giác rất lạ. Kì lạ lắm. Anh giải đáp được không?"

Cô bỏ lá thư vào phong bì. Không dán tem. Không ghi địa chỉ người nhận. Cô trực tiếp quẳng vào hòm thư trước nhà.

Thời đại này việc chuyển thư bằng thùng thư đã quá cũ kĩ. Nhưng chẳng sao. Vốn dĩ lá thư này sẽ nhận được bởi người kia thôi.

Enh chap 4.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Từ rất lâu rồi, cô luôn viết thư gửi cho một người mà cô chưa từng gặp mặt. Cô cứ viết ra tất cả những gì cô suy nghĩ, những gì cô trải nghiệm hay những thắc mắc. Rồi đem lá thư ấy bỏ vào thùng thư trước nhà. Chắc chắn sáng hôm sau lá thư ấy sẽ biến mất, thay vào đó là một lá thư hồi âm.

Cô cứ làm như thế, rốt cuộc ai trả lời thư? Cô không quan tâm. Uyên Sang cũng có lúc tò mò chứ, nhưng sau nhiều lần tìm hiểu cô hoàn toàn thất vọng.

Có một đêm lúc cô mười tám tuổi, cô quyết tâm tìm bằng được người đó. Sau khi ném bức thư vào thùng, cô quay ra bụi cây gần đấy trốn, nhưng đến nửa đêm vì trời lạnh, lại thêm buồn ngủ. Sang thiếp đi.

Tối sáng hôm sau tỉnh dậy thì thùng thư đã có thư trả lời.

Sáng sớm, Uyên Sang thức dậy. Cô vừa nhận được mail của mẹ tối hôm qua, bà ấy chụp rất nhiều hình gửi cho cô. Có vẻ bà ấy rất vui.

Nghe tiếng chuông cửa, cô bỏ tập tài liệu trên tay xuống bàn, chạy ra cổng.

Mới vừa mở ra, người đó đã lập tức xông vào.

"Bé Sang! Mẹ con...?"

"Chú Lăng! Chú bình tĩnh đi. Mẹ con đi du lịch rồi!"

Hà Tĩnh Lăng ôm đầu. Vò đến nỗi mái tóc dựng đứng lên như tổ chim. Sang cũng thấy mắc cười.

"Chú Lăng, chú mà về sớm hơn thì tốt rồi. Còn đằng này..."

"Bé Sang! Chú vừa nhận được tin nhắn của con là bỏ luôn hợp đồng, chạy về lẹ! Ai ngờ..."

"Chú bỏ hợp đồng sao? Vậy thân chủ của chú...?"

"Thì chú phải bồi thường chứ sao! Nhưng... mẹ con đi bao lâu rồi?"

"Hai ngày rồi chú!"

Hà Tĩnh Lăng kéo kéo chiếc cavat, tháo bung hai chiếc nút áo. Sang thấy chú rất hay làm thế mỗi khi rối trí.

"Nhưng mà... nếu chú chịu hồi lộ con thì con sẽ tiết lộ thông tin cho chú".

"Hồi lộ? Được. Con muốn gì cũng được, miễn là cho chú biết mẹ con đang ở đâu!"

"Vậy nha! Con sẽ suy nghĩ nên cho chú hồi lộ thế nào sau. Còn mẹ con... đang ở Pari, địa chỉ là..."

Hà Tĩnh Lăng phóng xe vút đi. Sang cười thầm. Chú ấy bây giờ hấp ta hấp tấp chẳng giống với tác phong điềm tĩnh thường ngày của một luật sư tí nào.

Sang mở điện thoại nhắn tin: "Chú không giữ chặt mẹ con là bà ấy chạy mất đấy. Good luck!"

Cô ngước nhìn bầu trời, cô tin vào mắt nhìn người của mình. Hy vọng Hà Tĩnh Lăng sẽ mang lại hạnh phúc cho mẹ cô.

Sang mở thùng thư, cô lấy lá thư trong đó ra. Tuyệt. Người trên thiên đường đã trả lời. Nhiều lần Quyển Dung bảo rằng cô bị ma ám. Chắc chắn có ma ám. Nhưng cô lại không tin. Có chăng thì là người từ trên thiên đường gửi xuống.

Lá thư vẫn thoang thoảng hương thơm của hoa cúc. Lá thư chỉ có một dòng chữ nhỏ, ngay ngắn. Cũng chính vì thế mà cô nhận định đây là nét chữ của giống đực.

"Sao không thử tự mình nghiên cứu? Chuyên đề tâm lý học tình yêu chẳng hạn!"

Đó là câu trả lời sao? Nhưng cô khó có thể hiểu được những hàm ý trong đó.

Tình yêu ư?

Hôm nay Uyên Sang được yêu cầu chọn ngành tâm lý để nghiên cứu chuyên sâu. Cô đã suy nghĩ lựa chọn rất lâu về chuyên môn của mình. Nhưng chọn giáo viên hướng dẫn thì vẫn còn đang phân vân.

Cô đến trường đại học.

Uyển Sang tìm một đàn anh để tham khảo, ý kiến của anh ấy là... thầy Dương Văn.

Cô thấy không ổn chút nào. Cô có cảm giác là lạ với ông thầy đó, thêm chút ác cảm về việc thầy ấy ít nói đến khó ưa.

Tham khảo thêm vài đàn chị đàn anh nữa. Câu trả lời đều là: Lựa chọn tốt nhất vẫn là thầy Dương.

Cô thờ dài. Đi loanh quanh trong trường. Khóm hoa cúc vàng đã nở rộ trong những bồn cây ven đường.

Đi mãi. Không hiểu sao Sang lại đi đến trước cửa thư viện. Cô vào trong tìm một vài tài liệu để nghiên cứu.

Thời gian này vẫn còn sớm nên thư viện chỉ có lác đác vài ba người. Chủ yếu là sinh viên chăm chỉ.

Nhưng cô nhìn thấy ở một góc có hai người đang tựa đầu vào nhau nhắm mắt lại mơ màng.

Cô đoán chắc là họ đang yêu nhau nên mới có thể lãnh mạn đến thế. Cô không biết thư viện cũng là nơi hẹn hò lí tưởng nữa.

Uyển Sang nhón chân nhìn lên cái giá sách. Cô với tay định lấy một quyển, nhưng khổ nỗi nó cao quá. Tầm với của cô có giới hạn. Cái giá sách làm chi mà cao dữ vậy?

Cuốn sách được lấy xuống. Bàn tay người đó đưa cho cô. Mùi hương trà hoa cúc vương vấn đâu đây.

"Cảm ơn!"

Sang nhìn cuốn sách. Vui mừng vì có người tốt lấy giúp. Vừa ngước lên thì thấy ngay khuôn mặt thầy giáo đập vào mắt.

"Nên tập thể thao nhiều hơn!"

"Hả?..."

Cô không nghe lầm đó chứ? Ý thầy ta là cô lùn hay sao?

Cô lẩm bẩm trong miệng nói bằng quơ.

Thầy Dương vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Có vẻ như anh đang định chọn một quyển sách nào đó.

Khoảng cách giữa họ rất gần. Gần đến nỗi người khác nhìn vào sẽ tưởng là họ đang ôm nhau nữa. Cô vội lùi ra sao thì đụng phải bà Béo quản lí thư viện.

"Ồi trời. Cô có mắt không vậy? Thân hình nhỏ nhắn này của tôi bị cô đụng muốn gãy xương luôn rồi."

Bà ta oang oác kêu đau. Sang không biết nên làm gì đành meo meo cười khổ xin lỗi.

"Chị không sao chứ?"

"A... thầy Dương. Tôi... tôi không sao đâu. Chỉ là đụng nhẹ một cái thôi mà. Em gái, lần sau nhớ cẩn thận một chút nha!"

Bà ta xoa xoa vai Uyển Sang. Cô chuyển từ cười meo sang khóc meo. Mới vài giây trước còn ôm tôi la đau, vừa thấy thầy Dương là lập tức ăn nói nhỏ nhẹ.

Bà Béo nhìn cô cười hiền hậu. Mắt thì đảo liên tục tới chỗ thầy Dương. Sang thấy bà ta không lé cũng uống.

Cũng may có sinh viên gọi bà ta muốn trả sách, nếu không có lẽ cô phải khóc ròng mắt.

"Không sao chứ?"

"Dạ... à không có gì!"

"Cẩn thận chút. Đụng người khác trong tình trạng hoang mang sẽ khiến cơ thể giật mình. Nhiều lần thì không tốt cho tim!"

Cô chưa nghe thủng. Ai hoang mang? Với lại cái đó có phải là căn cứ khoa học không vậy trời?

End chap 5.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Ngày hôm nay cô cũng vừa nhận được email của Hà Lăng Tĩnh. Chú ấy đã tìm được mẹ cô và nghe một trận lão bà khủng khiếp. Cô đoán là mình cũng sẽ được nghe một trận lão bà như thế khi bà ấy về. Nhưng trước hết là cô đang muốn tìm một công việc bán thời gian. Cô hiện đang kẹt về ngân khố.

Cô gọi điện cho cô bạn cùng khóa Mai Như Lâm, nhưng kết quả khi liên lạc với nơi đó thì người ta bảo là đủ người rồi.

Mai Như Lâm lại nói thấy nhà hàng đối diện khu thương mại có tuyển tiếp viên. Uyên Sang hơi dè dặt, nơi đó hơi phức tạp một tí.

Nhưng cô cũng ngoan ngoãn bắt taxi đi đến đó.

Đó là một nhà hàng kiểu Pháp dành cho những người thượng lưu. Nhưng chủ yếu là người trong giới kinh doanh.

Ông chủ nhà hàng nhìn Sang một lượt từ trên xuống dưới, ngoại hình cô khá tốt. Không cao như người mẫu nhưng cân đối, làn da trắng, nói chung là xinh xắn.

Ông ta gật đầu đồng ý, cứ chốc chốc lại ngó nghiêng cô. Uyên Sang hơi bị sợ.

Thỏa thuận xong, ngày mai cô có thể đến làm việc.

Thời gian là từ 5h chiều đến 11h tối.

Khoảng thời gian này lang thang ngoài đường có vẻ nguy hiểm, nhưng cô nghĩ cẩn thận hơn sẽ không sao. Tốt hơn hết là cô nên mang chiếc điện mini.

Sau khi ra khỏi giảng đường, lúc này đã 4h 45. Cô hy vọng đi xe buýt kịp.

Cả buổi phải bung bê tiếp khách làm cô mệt mỏi khủng khiếp.

"Cô em, tối nay đi với anh đi."

Lão bụng phê kéo cánh tay cô, cố ý đụng chạm khiến Uyên Sang bực mình.

"Xin lỗi, quý khách say rồi. Nhà hàng chúng tôi sẽ bắt xe đưa quý khách về!"

"Cô em đi cùng anh nhé! Cục cưng!"

"Mong anh tự trọng!"

"Cô em làm việc ở đây mà còn tỏ ra thanh cao sao?"

"Anh..."

Cô hất tay lão ta ra, quơ ly rượu trên bàn tát thẳng vào mặt hắn ta.

"Con quý! Mày dám tát tao! Chủ quán đâu? Chủ quán"

Cô uất ức nhìn ông chủ tỏ vẻ mình không sai. Nào ngờ ông ta ngang nhiên tát thẳng vào mặt cô một bạt tay.

Ông ta trừng mắt đe dọa "Cô đang xúc phạm khách hàng đó biết không?" Quát lớn làm tất cả thực khách phải ngoái đầu nhìn. "Mau xin lỗi nhanh!"

"Tại sao tôi lại phải cúi đầu trước tên khốn này? Tôi không có lỗi!"

Cô cũng phản kháng lại.

"Cô không xin lỗi vậy thì tôi sẽ đuổi việc cô!"

"Tốt thôi! Tôi lại càng mong sớm rời khỏi cái chốn thói tha này. Nhất là lũ cận bã các người!"

Cô hét lên. "Tôi nói cho ông biết, tôi là tự mình nghỉ việc chứ không phải bị đuổi. Hãy nghe cho rõ đó. Nhà hàng này sớm muộn cũng đóng cửa vì làm ăn bất nhân thôi!"

Hết xong xuôi, Trương Uyên Sang liền ngang bước ra khỏi nhà hàng. Đi một cách oanh liệt.

Ở góc khuất của nhà hàng, người đàn ông từ tốn phả ra những làn khói từ điều thuốc trên tay.

Sang đi bộ mà tâm trạng vô cùng bức bối. Trên đời sao lại có loại người như thế nhỉ? Vì tiền mà bất chấp đúng sai.

Đôi giày cao gót vì bị nện quá mạnh mà rầy luôn cái gót.

Bực mình, cô cời giày đi chân đất. Thảm cỏ chìa chìa vào lòng bàn chân cô nhồn nhột.

"Á... Tên chết sinh nào ném miến chai ở đây vậy chứ?"

Chân đạp phải miến chai. Đúng là một ngày xúi quẩy mà.

Uyển Sang cả nhấc tới ngồi trên cái ghế đá, tay xoa xoa cái chân đáng thương đang rỉ máu.

Anh lái xe chậm chậm dọc theo công viên, cố tìm kiếm một thân hình bé nhỏ. Cô học trò này thật là, mới đó mà đã không thấy đâu.

Hiện tại Sang không thể đi được, giờ này rất khó đón xe taxi. Huống hồ cái chân đang đau buốt khủng khiếp.

Vừa nhìn thấy bóng dáng cô ngồi trên ghế, anh lập tức xuống xe.

Còn cô, vừa nghe thấy tiếng bước chân cộc cộc thì ngay tức khắc cho tay vào túi nắm chặt cái chích điện, sẵn sàng châm chết tên biến thái nào dám tới gần.

"Ya... chết đi đồ biến thái!"

Anh né người qua nắm được tay cô, cũng may nếu không là chết chắc với cái chích điện.

"Thầy... thầy Dương!"

"Sao vậy?"

"A... ha... không có gì. Em cứ tưởng là gặp phải biến thái!"

"Tôi là biến thái?"

"Không, không phải. Ý em không phải như vậy!"

Anh nhìn cô, khoe miệng ả ý cười. Nhưng vừa nhìn thấy máu chảy đỏ cả chân cô, anh lập tức tối sầm mặt.

"Á... thầy làm gì vậy? Thả em xuống!"

Uyển Sang bất ngờ bị anh bế lên. Đầu chúi nhủi xuống đất. Cô giãy giụa. Mặc kệ cô giãy nãy ra sao, anh thản nhiên mở cửa ném thẳng vào trong xe thẳng tới bệnh viện.

Vết thương khá nặng nên cô phải may sáu mũi.

Vậy là cô được dịp nghỉ luôn một tuần.

Trong khi tỉnh dưỡng ở nhà, Lâm Ngọc Minh và Quyển Dung ngày nào cũng đến chăm sóc cô.

Có buổi cả bạn bè trong câu lạc bộ cầu lông cô tham gia cũng đến nhà cô mở tiệc. Um sùm khiến bà hàng xóm phải vác chổi sang dọa nạt.

End chap 6.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

"Này Sang, chân của cậu sao rồi? Có cần thông báo với bác gái không?"

Quyển Dung vừa rửa chén, còn cô thì ung dung ngồi gọt trái cây ăn.

"Không cần thiết. Tôi không muốn làm gián đoạn kì nghỉ của bà ấy!"

"Cũng phải". Quyền Dung gật đầu lia lịa. "Nghe cứ như là đi hưởng tuần trăng mật vậy!"

"Ha ha ha. Cũng là nhờ bà mối này thôi!". Cô tự mình khen mình, ngửa cổ cười sặc sụa, nhờ thế mà nuốt trọng luôn miếng táo.

Quyền Dung chăm chú rửa chén. Từ hồi cô bị thương ở chân thì cô bạn này xung phong sang giành hết công việc nhà. Cô an nhàn làm một bà hoàng.

"Ừ đúng rồi. Cậu có nhận được thiệp mời của nhò Bảo Lam không?"

Quyền Dung rửa tay sắn tới cướp miếng khóm trên tay cô cho vào miệng.

"Có. Nhưng tôi chưa có xem. Không biết chú rể là ai?".

"Trời đất. Cả thiệp mời đám cưới mà không biết chú rể là ai. Thật là hết cách. Được rồi! Tôi cho cậu đoán đó!"

"Hazi... chú rể có lẽ là Hoàng Nhân rồi. Thời cấp ba hai người đó thân thiết lắm mà."

"Sai rồi!"

"Vậy... chỉ có thể là Tuấn Trung!"

"Trật lất!"

"Ừm... không phải sao? Vậy còn lại có thể là Thế Nam?"

"He he he. Ba lần cậu đều đoán sai. Một châu chè dê!"

"Khoan đã! Tôi đâu có cá cược đâu. Làm lại... lần này là... Chấn Vĩnh?"

"Ha ha ha. Câu trả lời hoàn toàn... sai bét!"

Mặt Uyển Sang một đồng. Thật tình là cô nghĩ mãi không ra. Nhò Bảo Lam thời học chung trung học vốn nhút nhát. Thân thiết nhất chỉ có lũ bạn cùng lớp, nghe đồn nhò ta cũng có thời kì yêu thầm thầy giáo chủ nhiệm nữa...

"Ê khoan đã... thầy giáo... thầy Khanh!"

"Bingo!"

"Tôi đoán đúng rồi hả?"

"Ừ. Chú rể là thầy Khanh chủ nhiệm cuối cấp của chúng ta. Bất ngờ chưa?"

"Ừ. Nhưng mà có sao đâu. Vốn dĩ là chuyện tốt mà. Tụi mình đỡ tốn hai bao thư, nhờ đó mà gộp hai lại làm một rồi."

"Chính xác. Tôi cũng đang tính nói vậy đó!"

Một tuần sau chân của Uyển Sang cũng đã khỏi được tám phần. Cô lại phải lo làm đề tài của mình. Cô hạ quyết tâm hôm nay sẽ đến trình bày ý kiến của mình với ông thầy kia. Hy vọng mọi chuyện suôn sẻ.

"Thầy Dương à. Em có thể nhờ làm thầy giáo hướng dẫn cho đề tài tốt nghiệp của em không?"

"Đương nhiên là được rồi!"

"A hay quá! Em cảm ơn thầy nhiều!"

"Không có gì!"

"Vậy em đi trước. Không phiền thầy làm việc nữa!"

Uyển Sang đứng trước cửa nghe ngóng. Không phải là cô nghe trộm mà là họ nói chuyện lớn quá thôi.

Cô không biết có nên vào hay không.

Cánh cửa phòng mở ra. Cô suýt chút bị dọa cho hết hồn.

"Ủa Uyển Sang hả? Cậu sao lại đứng ở đây?"

"Ồ... thật ra mình chỉ đi ngang qua đây thôi! Không phiền cậu chứ?"

"Oh không. Mình đang định đi đây. Mình đi trước nha!"

"Ồ. Bái bai!"

Nguyễn Vy Oanh, cô bạn cùng khóa. Nếu như nhớ không lầm thì lúc trước cô ấy cũng học cùng trường cấp ba với cô nhưng khác lớp. Cũng chỉ gặp qua vài lần ở câu lạc bộ.

Chần chừ mãi, Uyển Sang nghĩ thôi thì tìm giáo viên khác cũng chẳng sao. Ông thầy này nổi tiếng là yêu cầu rất cao, với lại chưa chắc cô chịu nổi với tính khí của ông ta.

Vừa định đi thì Sang nghĩ lại. Chọn giáo viên hướng dẫn tốt thì luận án tốt nghiệp mới tốt được. Cô bèn bước tới gõ cửa.

Nhưng đột nhiên cánh cửa mở ra lần nữa làm cô thay vì gõ cửa mà gõ thẳng ba cái lên mặt người kia.

"Mặt tôi không phải cái cửa!"

"Xin lỗi thầy!"

"Sao?"

"À... thật ra cũng không có gì! Em... muốn xin ý kiến của thầy về việc làm đề án..."

"Ăn trưa?"

"Dạ?"

"Đã ăn trưa?"

"Em à?"

Anh gật đầu. Cô lắc đầu. Cô vốn định đến hỏi thử ông ta. Nhưng cứ cái điệu này là phải ăn trễ chút rồi.

"Đi ăn!"

Anh quay người đi. Sang vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ. Nói đồng ý hay không đi! Còn bày đặt ăn với uống.

"Không đi?"

Anh dừng bước, quay đầu lại.

"À... đi chứ! Chờ em chút!"

End chap 7.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Hai người xuống canteen.

Trường Đại học chủ yếu là cơm phần cho sinh viên nên rất khó nuốt.

Cô bụng hai phần cơm len lỏi đến chỗ bàn kia. Phải vất vả lắm mới an toàn đấy.

Vừa tới thì lại thấy cô Đoàn đã ngồi ở đấy.

Cô Đoàn nổi tiếng xinh đẹp giỏi giang, chỉ mỗi tội là ăn nói hơi vô duyên. Thường thì tới tiết của cô ấy thì Uyển Sang lại tự ái vì lỗi nói hơi... hết sức vô duyên.

"Com của thầy đây ạ!"

"Cám..."

"Ôi! Trương Uyên Sang phải không? Nghe nói em bị bệnh, có nặng lắm không?"

"Dạ... em chỉ là..."

"Tiếc thật nha! Vốn dĩ cô định tới bệnh viện thăm em. Nhưng vì bận nhiều việc quá!"

"Nhưng em..."

"Phải rồi. Em nhớ cẩn thận đừng để bị bệnh nữa đó. Bệnh nặng thì phải nghỉ học. Mà nghỉ nhiều quá là không đủ tiêu chuẩn. Sẽ rớt tốt nghiệp đó"

Ngừng một lát, cô ta tiếp tục : "Còn nữa, em vẫn chưa tìm được giáo viên hướng dẫn sao? Nếu thích em có thể nói cô, nhưng sợ trình độ của em sợ không có ai chịu nhận, sẽ rớt đó. Cố gắng nhiều hơn nữa nhe em!"

"Nói thật thì giáo viên nào làm giáo viên hướng dẫn của em chắc là không nhìn thấy đường rồi."

"Ô hô hô.... xin lỗi em nhe. Tính cô nghĩ gì nói đó. Em đừng để bụng!"

Từ đầu tới cuối cô ta không để cho cô mở miệng, ăn nói thì vô duyên.

"Chờ khi cô ta nói xong thì thầy Dương đã ăn xong phần cơm. Còn Sang thì vẫn chưa ăn được gì.

"Xin lỗi. Nhưng tôi là giáo viên hướng dẫn của em ấy! Còn nữa, nếu cô Đoàn không phiền thì chúng tôi đi trước!"

Anh lờ cô đi ra khỏi căn tin. Khổ nỗi cô chưa kịp ăn gì thì phải nghe một trận xì xào của bà cô kia.

"Thầy Dương... thầy làm ơn bỏ tay ra được không?"

"Xin lỗi!"

Anh ngưng bỏ tay cô ra. Từ lúc đó tới giờ anh chỉ muốn cô tránh xa miệng lưỡi của người phụ nữ đó thôi.

"Đừng tiếp xúc nhiều với cô ta!"

"Thầy nói ai cơ? Cô Đoàn sao?"

Anh lờ cô tới bãi đỗ xe, nhét cô vào trong xe rồi gò ga chạy đi.

Sang kì lạ nhìn anh. Chỉ thấy hôm nay thầy giáo đã lạ còn lạ hơn.

Anh đến một nhà hàng Ý trong thành phố. Nhất quyết bắt cô vào trong mặc dù cô nhất quyết không chịu.

Sang nhìn một bàn thức ăn anh gọi mà nuốt nước mắt. Anh ép cô phải ăn hết, nhiều như vậy thì làm sao nhét tất cả vào trong cái bao tử của cô chứ?

Chờ hồi lâu cũng không thấy cô động đũa. Anh đoán chắc rằng cô đang nghĩ ngợi lung tung. Không nhìn được bèn lên tiếng.

"Ăn đi!"

Thấy cô lắc đầu, anh lại càng bức bối. Không phải vì cô mà vì anh tự dưng muốn xuống căn tin làm cô không ăn được tí gì.

Nhiều lần anh tự hỏi bản thân mình: tại sao mỗi khi đứng trước cô gái nhỏ này anh lại rất muốn dang tay che chở?

Hai người cứ ngồi như thế, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ xa xăm.

"Nếu ăn tôi sẽ làm giáo viên hướng dẫn của em."

"Thầy nói sao cơ?"

"Nói rồi không nói lại!"

Cô bấu môi. Đừng tưởng làm thầy giáo của cô thì có quyền ép cô làm mọi thứ. Suy cho cùng anh ta cũng chỉ hơn cô vài tuổi thôi mà. Nghe Mai Linh nói anh tốt nghiệp rất trẻ ở nước ngoài. Vừa về nước thì được nhiều nơi mời về làm. Nhưng mắc mớ gì lại chui vào trong trường đại học này làm khổ thế hệ sinh viên bọn cô.

Bữa trưa của cô trôi qua thật khó nuốt. Thậm chí tuy bị ép ăn rất nhiều nhưng không thấy ngon lành.

Đồ ác độc! Quân ác nhân!

Cô nguyên rủa ông thầy đáng kính kia. Tự hỏi sao ông ta không chết đi cho rộng đất nhỉ?

Buổi tối Sang mở thùng thư trước nhà. Có vẻ như cái thùng thư đó cũ lắm rồi. Không biết tới khi nào nó mục rồi rã nữa?

Lá thư vẫn thoang thoảng mùi hương của hoa cúc. Cô chợt nhớ ông giáo sư kia cũng có mùi hương như thế!

Chết thật! Cô nghĩ mình nên ghét hoa cúc thì hơn.

Nhưng thật sự mà nói, một thói quen của con người là khó có thể bỏ được. Cũng như mỗi ngày cô đều bắt đầu với trà hoa cúc vậy. Thói quen thì làm sao bỏ.

Cô mở cửa ra, bật đèn. Ánh sáng chiếu vào làm cô không kịp thích ứng nên phải nheo mắt lại. Một lúc sau mới từ từ mở ra.

Cô ngồi trên sofa xoa xoa cổ. Cả buổi chiều cô phải cắm sào trong thư viện tìm tài liệu cho đề tài, mệt đến nỗi đi không nổi phải lết.

Trong bọc thư không có thư. Chỉ có một cái móc khóa hình ngôi sao năm cánh lấp lánh.

Tuyệt!

Đây là móc khóa cổ điển phong cách Della đang được ưa chuộng nhất hiện nay. Vì số lượng có hạn nên cô dù có dốc hết tài sản mua thì nó cũng đã bán hết ngay ngày tung ra thị trường. Quyển Dung cứ lao nhào mãi bên tay cô rằng nếu cô ấy có được nó thì sẽ cười suốt tám tháng. Nhưng kết quả là vẫn không.

Móc khóa Della tượng trưng cho may mắn và thành công. Thiết kế của nó quả thật rất tinh xảo.

Cô nhủ tối nay sẽ ôm nó lên giường ngủ cùng.

Có vẻ như mẹ cô và Hà Tĩnh Lãng đang du hí ở Canada. Bằng chứng là họ chụp rất nhiều ảnh lá phong đỏ gửi về. Cô có thể mở một sạp ảnh được rồi đây.

Cô mở một trang sách ra đọc. Thật vô vị làm sao! Thầy giáo hướng dẫn bắt cô phải đọc thuộc ngắn ấy sách nghiên cứu. Thật là ác độc với cô mà!

Cô mở điện thoại, là tin nhắn của Quyển Dung nhắc cô ngày mai là lễ cưới của Bảo Lam. Cô xoa xoa thái dương, lại thêm một ngày mệt mỏi nữa.

Uyển Sang trở về với tâm trạng không thể nào tệ hơn nữa. Cả ngày cô bận rộn làm phù dâu, lại càng mệt hơn khi mọi người cứ bắt cô phải uống rượu. Cô vốn dĩ không biết uống, nhưng vì lí do bận bịu ngày gặp lại nên cô đành làm theo. Mỗi người một ly khiến cô phát hỏa. Giờ đầu cô cứ bùng bùng.

End chap 8.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Sang thức dậy ngày hôm sau thì mặt trời đã lên cao. Cô rất muốn ngủ thêm chút nữa, nhưng phải ba chân bốn cẳng chạy vào trường đại học.

Cô không quen mang theo điện thoại với chiếc móc khóa Della xinh đẹp.

Có vẻ như hôm nay là một ngày may mắn, cô không cần đi xe buýt.

Kính xe hạ xuống, Lâm Ngọc Minh huyết sáo líu lo.

"Chào người đẹp!"

Cô trề môi. Lần nào gặp anh ta cũng một câu nói cũ. Cô có cảm giác như Ngọc Minh rất thích tự kỷ một mình.

Mà người tự kỷ lại thường rơi vào trạng thái dở hơi.

"Anh đổi câu khác được không?"

"Câu khác sao? Hello cô gái xinh đẹp!"

Cô hoàn toàn bó tay với anh ta.

"Này. Sao bữa nay anh vui quá vậy? Còn huyết sáo nữa?"

Lâm Ngọc Minh không nói gì. Cười cười chăm chú lái xe. Cô cũng chỉ nhún vai, không nói thì không nói.

Lâm Ngọc Minh chốc chốc lại nhìn cô cười cười. Uyên Sang không nhịn được đeo khẩu trang y tế vào. Anh ta hôm nay rất lạ.

Vừa tới cổng trường, cô định cảm ơn rồi chui ra thì một tay bị Lâm Ngọc Minh kéo lại làm cô mất đà ngã vào lòng anh ta.

"Anh làm cái gì vậy? Buông ra!"

"Không buông!"

"Không buông....em la lên đó!"

"Thích thì cứ la. Nhưng em nhìn lại đi, đây là nơi công cộng. Vói lại, em đang ở trên xe anh. Người khác sẽ nghĩ chúng ta là người yêu đang giận nhau. Em nghĩ sao hả?"

"Anh..."

"Nào... cho hôn một cái đi!"

"Anh đi chết đi!"

Uyên Sang đánh một cái bốp vào mặt Lâm Ngọc Minh. Sau đó chui ra khỏi xe nhanh như tránh tà.

"Thiệt là...anh chỉ giỡn chút thôi. Em làm gì mạnh tay quá vậy?"

"Em không có hứng thú giỡn!"

Sang đánh người xong thì trực tiếp ngoe ngậy đi nhanh.

Về phần Lâm Ngọc Minh, anh nhìn theo dáng đi của cô mà lòng không khỏi khốc thảm. Vốn dĩ định hôm nay bày tỏ tình cảm với cô. Ai ngờ kết cục lại chẳng ra sao.

Lâm Ngọc Minh kéo kính xe lên, lái xe rời đi.

Uyên Sang chờ khi anh ta đi rồi mới nhẹ nhõm hẳn.

Cô không lẽ lại không biết Lâm Ngọc Minh định làm gì. Chỉ là, cái gọi là cảm giác đối với một người dường như cô không hề cảm nhận được ở anh.

Chỉ đơn giản là một sự cảm kích một người đã ban ơn cho mình.

Cô còn nhớ năm năm trước, lúc mẹ cô đang lâm bệnh nặng, cô chỉ vừa mới mười tám tuổi. Người đàn ông đó đã đuổi hai mẹ con cô ra đường.

Ông ta không hề có ý định cứu mạng mẹ con cô. Thậm chí lúc biết bà ấy mang thai cũng suýt chút muốn giết chết cô. Nhiều năm như vậy mà vết thương lòng của mẹ cô vốn dĩ vẫn chưa thể xóa nhòa.

Cô hận ông ta. Hận đến nỗi muốn tự tay đâm chết ông ta.

Một người đàn ông không dám chịu trách nhiệm về những việc mình làm thì không đáng có được tình yêu.

Hai mẹ con cô lầy lắt ở chốn chợ búa, nay vìa hè mai chân cầu. Cô thậm chí chỉ muốn chết đi cho xong.

Mười tám năm chịu nhục nhã sống trong cái nơi mà cô kinh tởm không dám gọi là gia đình ấy. Mười tám năm chứng kiến cảnh mẹ mình bị đánh đập đầy đọa. Cô thực sự chỉ muốn đốt quách cái nhà đó đi.

Rồi khi mẹ con cô gặp được Lâm Ngọc Minh, anh ta đã cứu vớt hai thân phận ra khỏi bể khổ. Tìm công việc cho mẹ cô, lo cho cô đi học...

Cô chịu ơn anh ta. Nhưng cũng đồng thời mắc nợ một ân tình mà có lẽ suốt đời cũng không trả nổi.

Gia đình không trọn vẹn, từ lâu khái niệm gia đình với cô đã thật sự quá mong manh.

Quyển Dung nói, nếu sau này lấy chồng, đừng bao giờ lấy người mình yêu mà hãy lấy người yêu mình.

Cô nhớ lúc đó mình chỉ cười cười.

Mẹ cô cũng khuyên rằng, nhìn sai lầm một người thì sẽ phải trả giá rất đắt. Và bà cũng nghiệm ra rằng: cuộc đời rất ngắn ngủi, nếu có người mang đến được hạnh phúc cho mình thì phải cố gắng nắm lấy.

Còn đối với tình cảm của Lâm Ngọc Minh mà nói, miễn cưỡng sẽ mang lại kết quả gì khi cô chỉ xem anh ta như một người thân của mình?

Hôm nay cô cùng Quyển Dung đi tìm công việc cho mình. Rút kinh nghiệm lần trước nên đợt này cô lười theo cô bạn.

Công việc bán hàng ở siêu thị có vẻ chiếm nhiều thời gian nhưng không có ảnh hưởng gì nhiều. Các cô đang được nghỉ để lần đề tài nghiên cứu tốt nghiệp.

Mấy ngày xoay vòng với công việc làm thêm, cô hình như sút đi vài cân.

Thỉnh thoảng được nghỉ tay, hai người lại cùng nhau trò chuyện, hay ôn tập lại bài học. Một nhưng tích lũy được nhiều kinh nghiệm.

Ở trường đại học thì đối tượng tiếp xúc là thầy cô, bạn bè. Ở đây thì có thể nói là loại người gì cũng có.

Hôm nay cô phải đến trường để làm thí nghiệm cho đề án. Vừa mới ra khỏi cửa thì đã có điện thoại của thầy Dương gọi tới.

Cô phải tiến hành chụp cộng hưởng từ của não.

Cô hơi e ngại vì đây là lần đầu cô làm việc này. Nó có vẻ khó khăn đối với một sinh viên như cô.

"Ăn sáng rồi chứ?"

Câu đầu tiên mỗi khi thầy Dương nói với cô đều là việc ăn uống. Cô không biết tại sao nhưng cứ thấy kì lạ.

Đề tài nghiên cứu của Uyên Sang cũng sắp hoàn thành, còn thêm giai đoạn bảo vệ luận văn thì coi như cô có thể tốt nghiệp.

Học tâm lý là ước mơ từ nhỏ của cô. Sau này cô sẽ tìm một công việc nào đó phù hợp với chuyên môn của mình, rồi tìm một người đàn ông để kết hôn, sinh con, sống một cuộc đời an nhàn.

Cô không mong tình yêu của mình có thể đẹp hoàn mỹ, cũng không cần kinh thiên động địa, chỉ cầu hạnh phúc bình an từng ngày.

Quyển Dung nói cô không có chí cầu tiến, thật sự là như vậy. Cô cũng rất dễ thỏa mãn.

Chiều hôm nay, cô phải đến sân bay đón mẹ và Hà Tĩnh Lãng. Họ đi du lịch mà không biết trời trăng mây gió gì nữa. Hằng ngày gửi một đồng ảnh về cho cô. Có lẽ họ sợ cô không biết họ vui tới cỡ nào mà thôi.

Cô đứng tần ngần ở sân bay, có lẽ nơi đây là nơi của mọi cảm xúc. Có người khóc, cũng có người cười vui vì được gặp nhau. Cũng có người đứng đưng như không.

Uyên Sang chợt nhớ tới một anh chàng học chung từ hồi cấp ba. Khi đó anh ta phải ra nước ngoài du học vì được ba mẹ sắp xếp. Trước khi đi còn đứng ở vị trí này ôm từng đứa bạn mà khóc. Anh ta còn cầm tay cô nói đã thích cô từ lâu, bảo cô đợi anh ta trở về. Lúc đó cô ngơ ngác không hiểu gì hết.

Nhưng hai năm sau họp lớp thì anh ta nói đã đính hôn rồi. Lúc đó cả bọn ai cũng xúm vào chọc cô. Nhưng thực chất cô không quan tâm.

End chap 9.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Sau khi cô cùng mẹ và Hà Tĩnh Lãng trở về nhà, cô thấy mẹ cô vui vẻ hẳn ra. Có lúc bà ấy còn hát vang nữa.

Suy cho cùng thì khi phụ nữ hạnh phúc thì cả thế giới cũng hạnh phúc trong mắt họ.

Nhìn thấy mẹ vui vẻ, cô cũng an lòng. Bao nhiêu năm nay bà ấy vất vả, giờ cô cũng đủ sức tự lo cho bản thân mình. Bà ấy tìm được hạnh phúc của mình thì cô cũng hạnh phúc.

Cô đã xin nghỉ việc ở siêu thị. Cô đã chuẩn bị cho kì tốt nghiệp của mình.

Hằng ngày cô cũng đều đặn viết thư cho "Người trên thiên đường", anh ta cũng đều đặn trả lời thư của cô. Nhiều lần hoài nghi anh ta là ai, nhưng cô cũng không buồn quan tâm đến nữa. Cứ coi như có người chia sẻ là tốt rồi.

"Thầy Dương!"

"Vào đi!"

Cô do dự bước vào trong phòng của anh, cô vừa thức dậy hôm nay thì anh đã gọi điện. Cô cứ tưởng luận văn của mình có vấn đề nên ba chân bốn cẳng chạy tới trường đại học. Nhìn thấy dáng vẻ ung dung của anh thì làm sao cô không lo cho được.

Cô vào trong, ngồi xuống ghế sofa đối diện anh. Cô nhìn ra vẻ khó xử gì đó trong đáy mắt anh. Không hiểu một người đàn ông lúc nào cũng giữ được phong thái bình tĩnh lại có lúc thoáng sự bối rối.

"Uống trà nhé! Không biết có hợp với sở thích của em không?"

Anh đặt trước bàn cô tách trà hoa cúc màu vàng nhạt, hương thơm nhàn nhạt tỏa ra ngây ngất.

Uyển Sang hóp một ngụm. Cô đã bỏ thói quen uống trà hoa cúc từ lâu rồi. Giờ cô đã chuyển sang nghiền capuchino.

Anh cũng thong thả uống trà. Không biết cô có lộn không nhưng có vẻ như không khí trong phòng có thoáng chút kì lạ.

Một lúc lâu sau cũng không ai có ý định lên tiếng, chỉ cầm đầu vào trong ly trà.

Tình hình càng làm Uyển Sang khẩn trương hơn.

"À... thầy Dương luận văn của em..."

"Không... luận văn không có vấn đề gì. Chỉ là..."

Cô thờ phào nhẹ nhõm.

"Tôi có thể nhờ em một chuyện được không?"

"Nếu em làm được..."

Buổi tối, Sang lục lại tủ áo, cô thật sự rất khó xử trong chuyện này. Nhưng lời đã hứa rồi thì làm sao rút lại được.

Cô mệt mỏi nheo mắt dán lưng lên giường, mấy hôm nay ngủ cứ gặp ác mộng.

Nghĩ tới thái độ lúc sáng của thầy Dương, tự dưng cô lại thấy hơi nhói. Cũng chẳng hiểu mình.

Anh nhờ cô tối nay cùng anh diễn một vở kịch cho bạn gái anh xem. Để cho cô ấy thất vọng, chấp nhận dừng vì anh mà từ bỏ mơ ước đi du học của mình.

Buồn cười thật, tại sao trên đời lại còn sót lại một người như thế chứ?

Cô cứ tưởng đàn ông trên đời đều ích kỉ như nhau. Nhưng sự thật lại không như cô nghĩ.

Chỉ là diễn kịch làm hồ ly tinh dụ dỗ bạn trai người ta, mục đích cuối cùng là muốn tốt cho cô gái đó.

Suy cho cùng thì chỉ cần diễn tốt, càng xấu xa càng tốt. Cô cũng cần đền đáp thầy giáo hướng dẫn của mình. Chỉ vậy thôi!

Mang tiếng là giúp người, nhưng đồng thời cũng tự hạ thấp danh dự của mình. Cô tự hỏi có đáng hay không?

Vừa nghe mẹ cô lăng nhăng về việc gầy gò của bà bị mất, mà cô lại vứt lung tung tài liệu của mình vào đồng hồ của bà. Bà ấy tìm không được thì lại bắt đầu ca cẩm. Ca từ cái tính lười thôi của cô sang giả thiết lỡ mai một lấy chồng không được.

Cô hoàn toàn đầu hàng.

Thấy cô ăn mặc đẹp để xuống lầu, bà ấy bị hù cho hết hồn.

"Con có phải là Trương Uyển Sang không đó?"

"Vâng. Con là Trương Uyển Sang con gái của Trương Hải Quỳnh. Năm nay 22 tuổi, nhà ở số X, đường Y, thành phố Z.... Xin hỏi madam còn gì thắc mắc hay không?"

"Hôm nay con uống lộn thuốc hay sao vậy? Ăn mặc đẹp như vậy! Bộ đi hẹn hò à?"

Cô cười. Đi thẳng đến bàn ăn. Rót một cốc nước thông thả uống. Nhìn nét mặt hồ hởi của bà ấy cô chỉ muốn chọc một tí cho vui thôi.

"Con trước giờ bộ xấu lắm sao? Mẹ có cần làm quá lên không. Vội lại con chỉ đi dạo phố với bạn thôi!"

"Không phải đi hẹn hò sao?"

"Làm mẹ thất vọng rồi. Nhưng con đâu có đến nỗi ế dữ vậy. Mẹ lo xa quá rồi đó!"

"Vậy thì tranh thủ về sớm nghe chưa. Con gái đi một mình ban đêm nguy hiểm lắm!"

"Con biết rồi!"

"Nè. Mẹ chưa nói xong mà!"

Cô nhanh chóng xách túi đi ra cổng. Bà ấy lại bắt đầu đề tài diễn thuyết của mình, chỉ sợ lúc đó có muốn đi cũng chưa chắc có cơ hội.

Vừa ra khỏi cổng đã thấy chiếc xe màu đen đậu không xa nhà cô mấy.

Đoán là anh, cô bước nhanh về phía đó.

Anh hôm nay ăn mặc chỉnh tề, nhưng không toát lên vẻ u ám cứng ngắt của một giáo sư. Mà phóng khoáng mê người.

"Thầy chờ lâu rồi phải không? Xin lỗi em tới muộn!"

"Không sao. Tôi mới tới!"

Cô mở cửa xe chui vào. Anh nhả ga chạy ra đường lớn.

Thành phố đã lên đèn. Ánh sáng của đô thị phồn hoa vào ban đêm thật đẹp, vừa lung linh vừa huyền ảo. Lại nửa thật nửa hư. Dường như trong không gian còn phảng phất mùi của hơi nước. Cô nghĩ là trời sắp mưa cũng nên.

Anh thỉnh thoảng liếc qua ghế phụ nhìn cô. Cô đang ngồi chăm chú gấp khăn giấy. Thường thì những hành động nhỏ và dờ dỗi của con người phản ánh một điều là họ không biết nên nói gì.

"Xin lỗi!"

"Sao lại xin lỗi?"

"Chỉ là điều cần thiết thôi!"

Cô mỉm cười. Cũng không biết nên cười hay nên khóc nữa. Anh ta nhờ cô mà lại làm ra vẻ cao ngạo đó. Cô không khỏi oán than.

Sau khi tới nhà hàng, anh và cô chính thức diễn vở kịch của hai người, nhưng cô chẳng qua chỉ là một nhân vật phụ mà thôi.

Anh ra hiệu cho cô, cô run run bước tới khoác tay anh. Mọi người trong nhà hàng nhìn vào đều tưởng rằng họ là một đôi rất xứng. Họ xì xào xung quanh. Cô đang rối bời không biết mình quyết định như vậy là đúng hay sai nữa.

End chap 10.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Một nhân viên cúi đầu với hai người, nói rằng người đang đợi ở phòng số 8. Cô đi theo nhịp chân của anh, có cảm giác như hai má mình nóng ran. Thầm trách sao nhà hàng này không bật máy lạnh.

"Anh..."

Tiếng nói trong trẻo của một cô gái vang lên.

Bên trong có một cô gái mặc váy ngắn, trông xinh xắn như một thiên thần. Trống ngực Uyên Sang đập thình thịch. Cô gái đó không ai khác ngoài Hà Yến Lam- con gái Hà Quan. Mà ông ta lại là ba của cô.

Sang vừa hết kinh ngạc, lại tự mình giễu mình. Liếc nhìn người đàn bà cũng không khỏi ngạc nhiên ngồi cạnh Hà Yến Lam, lưỡi tự dưng đắng đắng.

Vẫn biết Trái Đất tròn, nhưng cô lại hận sao nó không hình vuông hay hình tam giác gì đó đi.

Hà Yến Lam tắt ngấm ngay nụ cười khi quét ánh mắt sang Uyên Sang. Rồi dừng lại ở cánh tay cô quàng vào tay người đàn ông bên cạnh.

Cô thấy dường như trong mắt cô ta có một tầng nước bao phủ. Vừa nhìn họ vừa nhìn sang Trần Hy Vân.

"Cô tới đây làm gì?"

Bà ta khinh khỉnh. Cô lại thấy lòng như bị bóp nghẹt. Chỉ muốn chạy trốn khỏi cái chốn này cho xong. Cứ tưởng tượng đến khi mình bị móng vuốt của mụ đàn bà ác độc đó vồ lấy mình, cô không biết mình còn có thể vững vàng chống chọi được tới bao lâu.

"Yến Lam, cô muốn giới thiệu với cô. Đây là Trương Uyên Sang, bạn gái mới của tôi"

Anh không muốn thắc mắc chuyện khác, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

"Tôi chỉ muốn nói như vậy thôi, cô không chấp nhận cũng không sao!"

Anh liếc nhìn cô. Giờ anh đang thắc mắc tại sao cô cứ vô hồn đưa ánh mắt sang một hướng khác.

Anh định kéo cô ra khỏi đây. Diễn xong vở kịch thì coi như không ai nợ ai.

Họ chưa kịp quay người thì mặt cô đã bị một cái tát thẳng tay từ người đàn bà kia.

Cô ôm mặt, trừng mắt với bà ta.

"Mày là con hồ ly tinh! Mày giống y như con mẹ mày, hết dụ dỗ chồng tao rồi tới mày cướp bạn trai của con gái tao! Mày đi chết đi!"

Bà ta định lao vào tát thêm một cái nữa. Cô không kịp phản ứng, thì anh đã nhanh tay chặn lại.

"Bác gái, mong bác cư xử lịch sự một chút!"

Anh lạnh lùng nói, bà ta rút tay lại lùi một bước.

"Cậu Dương! Con gái tôi đã từ bỏ ước mơ của mình để lựa chọn cậu. Nó thậm chí cãi lời ba mình vì cậu. Còn cậu, lại đem đứa con hoang này tới đây! Cậu làm vậy không thấy có lỗi với Yến Lam hay sao?"

"Tôi không ép cô ta vì tôi làm gì cả."

"Cậu..."

Anh vẫn lạnh lùng. Ánh mắt lướt qua người con gái đằng kia thút thít khóc, rõ ràng anh ta không nữ, nhưng vẫn phải chịu đựng.

"Bà nghe rồi đó" cô đã làm người xấu rồi, xấu thêm một chút cũng chẳng sao. Nhất là với người đàn bà này, cô bận tâm chỉ việc làm người tốt."Anh ấy đã nói là không ép cô ta. Với lại.... bà chỉ biết trách người khác cướp đi thứ của mình. Bà nhìn lại cô ta đi. Xinh đẹp thánh thiện thì có ích gì? Nhất là phải biết lấy lòng đàn ông. Mà tôi thì dư sức khiến đàn ông trên đời này đều phải đổ rạp!"

"Mày..."

"Tôi sao hả?"

"Dương Văn!" Hà Yến Lam chậm chậm bước tới đứng đối diện anh, hai tay vô lực níu kéo"Anh không phải là người như vậy mà. Anh vì không muốn em bỏ việc học nên mới làm như vậy phải không? Anh không phải là người như vậy!"

"Rất tiếc nhưng anh ấy là người như vậy đó!"

Cô gạt tay Hà Yến Lam ra khỏi anh. Kéo anh đi ra khỏi phòng.

Anh lái xe trên đường tối. Ánh đèn hắt lên mặt anh, Uyên Sang hạ thấp cửa kính xuống cho gió tấp vào. Cô có cảm giác như trên mặt anh có nước. Có lẽ là khóc.

"Xin lỗi thầy!"

"...."

"Nếu như thầy đã quyết định từ bỏ, vậy thì thà rằng đau khổ một lần. Nếu như càng cố gắng dây dưa thì sẽ càng đau hơn"

"..."

"Hà Yến Lam... là một cô gái tốt. Cô ta tốt tới mức chưa từng làm người khác đau. Nhưng lại quá ngây thơ!"

"Phải. Cô ấy rất ngây thơ!"

"Nhưng nếu thầy thật sự yêu cô ấy, vậy thì cứ chờ khi cô ta học xong trở về. Khi đó hai người có thể bắt đầu. Tại sao lại..."

"Có nhiều chuyện không phải cứ muốn là được!"

Cô không nói gì thêm nữa. Dù sao tò mò chuyện của người khác không phải là sở thích của cô. Sau hôm nay coi như cô lại xấu xa thêm.

"Còn đau không?"

"Không sao! Dù sao cũng đau phải là lần đầu ăn tát của bà ta!"

Cô sờ mặt mình. Nó vẫn còn rát. Cái tát làm cô nhớ lại những tháng ngày bị người đàn bà đó hành hạ, đột nhiên cô rùng mình. Cô thật sự thấy kinh tởm con người đó.

Từ trước giờ cô dù oán hận ba mẹ của Hà Yến Lam nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ oán hận Hà Yến Lam. Cô ta lớn hơn cô một tuổi. Còn nhớ lúc còn sống ở nhà đó, cô chỉ có thể mặc quần áo cũ của chị ta.

Cô không để bụng chuyện đó. Chỉ là, thấy tội cho chị ta. Quá ngây thơ.

Cuộc đời có quá nhiều cạm bẫy. Nếu mang theo nét ngây thơ bước chân vào đó thì chỉ có con đường chết. Bị đè bẹp bởi những thủ đoạn của tiểu nhân.

Cô lại nhìn sang anh. Tay anh an nhàn để trên vô lăng. Người đàn ông này khiến người ta có một cảm giác như không bao giờ nhìn thấu được tâm can. Luôn bí ẩn khó hiểu.

"Có hứng thú đi uống vài ly không?"

Cô không biết uống rượu, nhưng đẳng nào cũng lỡ làm người tốt rồi. Cứ đi theo coi như làm bảo mẫu coi chừng anh ta vậy.

Anh đã nốc hết năm chai rượu loại nặng. Cô chỉ nhấp nhí ít cocktail, cô lắc đầu cười khổ. Sinh viên mà nhìn thấy cảnh này chắc sẽ không dám tin đây là giáo sư Dương của họ mất.

Bình thường anh ít nói. Nhưng khi rượu vào thì cứ như con vẹt, luôn mồm ca cẩm.

"Em biết không? Yêu một người rất khổ... ực... nháy là chỉ có thể đứng nhìn người đó từ xa..."

"Yêu cô ấy thì sao chứ? Cuộc đời không cho tôi cái quyền đó... ực..."

End chap 11.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Khi ánh nắng chói chang chiếu xuyên qua kẽ lá, rót vào trong cửa kính. Uyển Sang nhắm mắt, đầu cô vẫn còn nhức nhối. Tối hôm qua cô chỉ uống cocktail, lúc cao hứng cạn sạch một chai rượu mạnh. Cô không ngờ lại say đến mức không biết trời trăng gì.

Sang nhìn lên trần nhà. Cô hoảng hốt. Ở đây đâu phải là nhà mình.

Bên cạnh còn có một người, anh đặt tay trên eo cô, ngủ như chết.

Cô nện liên tục vào đầu mình. Tại sao lại ngủ ở đây chứ?

Nhìn lại mình, thờ phào vì vẫn còn nguyên vẹn quần áo. Tự nhủ rằng chỉ là ngủ thôi, không có cái gì hết.

Cô lôi cánh tay đang đặt trên eo ra, ném sang một bên, rồi leo xuống giường. Tiện thể tóm lấy túi xách trên bàn đi nhanh ra khỏi phòng.

Cô hiện giờ chỉ muốn về nhà ngủ thôi. Nếu lát nữa anh tỉnh dậy thấy cô thì chắc chắn sẽ có chuyện lớn.

Sau khi về nhà, cô bắt gặp ngay một cảnh không nên thấy. Mẹ cô và Hà Tĩnh Lãng hôn nhau ngay giữa phòng khách. Cô bị hù hết hồn, đáng lý ra họ phải chú ý chút chứ.

Cô khẽ hắng giọng. Mẹ cô mặt đỏ như gấc còn cổ tình vuốt vuốt tóc.

"Không sao hết! Con không thấy gì hết nha. Hai người cứ tiếp tục đi!"

Cô tự thấy mình có một sở thích mới là chọc mẹ cô với Hà Tĩnh Lãng. Nhưng cô thật sự vui mình vì mẹ cô có thể hạnh phúc. Nhìn họ cứ như là trẻ vị thành niên mới quen nhau lần đầu vậy.

"Ủa? Lí ra cháu phải từ trên lầu bước xuống mới đúng chứ! Sao lại là từ đây bước lên?"

Hà Tĩnh Lãng đứng là ! Tự dưng phát hiện chuyện xấu cô làm.

"Con đi đâu mà cả đêm không về nhà hả?"

Mẹ cô cũng nghiêm mặt.

"À... bạn con mới vừa thất tình nên con sang ngủ chung để an ủi. Có gì lạ lắm hay sao?"

"Vậy à? Vậy thì con lên thay đồ đi. Hôm nay chủ nhật, con cứ nghỉ ngơi ở nhà, mẹ sẽ nấu cái gì đó cho con!"

"Vâng!"

Cô gọi cho Quyền Dung định rủ đi mua ít đồ. Nhưng cô bạn lại bảo là đang đi cùng bạn trai. Cô cũng không còn cách nào khác đành đi một mình.

Dạo này cô không thường xuyên viết thư lắm do đang bận với việc tốt nghiệp. Bởi vậy hòm thư trước nhà cũng lạnh tanh.

Cô ra chợ, đi loay quanh tìm một vài đồ dùng cần thiết. Thấy người ta bày bán những chiếc cốc sứ, có hứng thú nên tạt vào xem.

Hầu hết là cốc đôi. Giá cũng rẻ nên cô mua hai cặp. Một cặp tặng cho Quyền Dung làm kỉ niệm. Dù sao cũng sắp tốt nghiệp rồi, sau này mỗi người một ngả. Có cái gì đó giữ lại để nhớ cũng tốt.

Cô bè ngoài coi mở nhưng bạn bè thân thiết không nhiều. Ngoài Quyền Dung ra còn vài cô bạn cùng khóa nữa. Thành thạo rảnh thì hẹn nhau đi uống nước nói tào lao.

Buổi tối, cô lại ra ngoài đi dạo bờ hồ. Những lúc buồn cô cũng có thói quen đi dạo. Chỉ là không thường xuyên mà thôi.

Đến gần cái ghé đá, cô xoay người ngồi xuống. Thả hồn ngắm nhìn thành phố về đêm.

Người bên cạnh chắc là đang đợi bạn gái. Trên tay anh ta còn cầm cả một bó hoa to. Cứ chốc chốc lại nhìn đồng hồ.

Cô mới sực nhớ hôm nay là Valentine. Thảo nào Quyền Dung bơ cô cả ngày, thì ra là vậy.

Trời hơi lạnh. Cô định về nhà. Giờ này về chắc cũng có một mình. Mẹ cô lo tình yêu quên mất con gái rồi còn gì.

Cô lại gặp anh. Không biết tại sao lại có cảm giác rụt rè mỗi khi đứng trước mặt anh. Nhưng cũng mỉm cười chào lấy lệ.

"Thầy Dương!"

"Đi dạo?"

"Vâng!"

"Đi thêm một lát được không?"

Ánh đèn rực rỡ của thành phố chiếu sáng xuống mặt hồ. Một vùng lung linh trên sóng nước. Bông hoa lục bình nhỏ xíu trôi lênh đênh.

"Thầy có tâm sự sao?"

"...."

"À... hôm nay trăng sáng quá!"

"...."

"Thầy uống cà phê không?"

"...."

Cô rõ ràng đang bức mình. Cứ tự mình nói tự mình nghe. Rốt cuộc anh đang chọc tức cô sao?

"Thầy làm ơn nói chuyện gì được không? Nãy giờ em cứ như bị tự kỉ vậy!"

Một lúc lâu sau, cô buồn ngủ thiếp đi. Đầu dựa vào thành ghế đá.

Anh quay sang nhìn cô. Đôi má bị mấy sợi tóc rũ xuống che đi, anh nhẹ nhàng vén ra sau vành tai cho cô.

Bất giác anh mỉm cười. Nụ cười hiếm hoi trên gương mặt một người đàn ông.

Trong lúc ngủ, cô có một cảm giác ươn ướt ở môi, cứ tưởng là trời sắp mưa, nên giật mình. Cô bắt gặp ánh mắt anh nhìn xa xăm vào khoảng không trước mặt.

"Thầy Dương! Trời sắp mưa rồi. Nên về nhà thì hơn!"

"Vậy sao?"

"....."

Không biết có trùng hợp hay không nhưng khi hai người vừa định đứng dậy thì mưa đã kéo tới.

Cả hai chỉ kịp chui vào một buồng điện thoại công cộng gần đó trú đỡ.

Buồng điện thoại đầu phải là totel, nên diện tích có giới hạn. Thành thử họ phải nép vào nhau, một phần là tránh bị mưa tạt, còn để đỡ lạnh hơn.

"Xui xẻo thật!"

Cô thâm rủa trời. Gió lùa qua lạnh buốt.

"Hắt xì!!!"

"Lạnh sao?"

"Không... chỉ mà đúng là lạnh!"

Anh cởi áo khoác ngoài chàng lên cho cô. Cô cũng không nên phui bỏ lòng tốt của người khác, nên cũng chân thành cảm ơn.

Một trận mưa quét qua kèm theo gió. Cô né người định tránh theo phản xạ.

Khi định hình lại thì mới biết mình đã vô ý giẫm lên giày của anh. Vừa rồi rít xin lỗi vừa hắt xì hơi. Tình cảnh của cô làm người cảm cũng biết há hòng cười.

End chap 12.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Cứ đứng như thế trong chốn chật hẹp. Sao trời không ngừng mưa chứ? Cô ngược nhìn lên thì lại chạm phải cằm của anh. Đụng nhẹ một cái mà hai má cô lại càng đỏ.

Khi Uyển Sang tỉnh dậy thì thấy mình nằm trên xe anh. Không biết bằng cách nào mà anh đưa được cô vào đây nữa.

Trời bên ngoài vẫn còn mưa.

"Dậy rồi à?"

"Em ngủ bao lâu rồi?"

"Hai tiếng!"

Cô giật mình. Ngủ hai tiếng. Vậy thì bây giờ đã mười một giờ đêm rồi sao.

Nghĩ thế nào cô định mở cửa xe chui ra. Dù sao ở bên ngoài lâu quá cũng không tốt. Bắt taxi về nhà vậy.

Dùng như đoán được ý định của cô, anh chậm rãi ngoái đầu nhìn cô.

"Trời vẫn còn mưa!"

"Không sao. Em sẽ tự đón xe về. Cảm ơn thầy!"

Anh quay lại ngã người vào thành ghế. Một chân gác lên vô lăng, nhàn nhã phả ra làn khói thuốc.

"Rất khó đón xe!"

Cô ngáp ngừng. Đúng là thời tiết như thế này thì dù có đứng vẫy rẫy cả tay cũng chưa chắc đón được chiếc taxi nào.

Đang ngồi chờ tạnh mưa vậy.

Thình thoảng anh vẫn liếc nhìn gương chiếu hậu, cô đang khoanh tay vẽ luồn cuốn. Anh tự nhiên muốn cười.

"Lên nhà tôi nghỉ đỡ một đêm đi. Dù sao cũng đã đến rồi!"

Cô giật mình. Anh nói là tới nhà anh sao. Nhìn xung quanh thì mới để ý. Đây là nhà anh mà.

Cô có chút cảnh giác. Dù cô và anh là quan hệ thầy trò, nhưng vẫn là trai chưa vợ gái chưa chồng.

Hình như đoán được ý nghĩ đó, anh cười nhẹ. "Yên tâm đi. Tôi không định ăn thịt em đâu!"

Cô trần trọc lẩn qua lẩn lại trên giường. Chỗ lạ nên nằm mãi mà cô không tài nào chọn mắt được. Bèn xuống giường định đi vệ sinh một chút.

Xuống tới lầu thì vừa vặn thấy căn phòng cạnh phòng khách vẫn còn sáng đèn. Tò mò cô đi về phía có ánh sáng. Bước chân dừng lại khi cô nhìn thấy anh đang uống rượu trong phòng.

Phát hiện có ánh mắt đang nhìn mình, anh ngước mặt lên như bản năng.

Bốn mắt nhìn nhau. Cô không biết mình nên làm gì.

"Ồ...em chỉ định đi vệ sinh!"

Anh không nói gì. Trục tiếp đứng lên bước chân về phía cô. Anh vòng tay kéo cô ngã vào ngực mình. Ôm cô chặt đến nỗi cô như muốn nghẹt thở.

Cố gắng vùng vẫy. Anh lại càng ôm chặt hơn.

Anh áp tay lên mặt cô, nhìn vào môi cô. Anh ấn cô vào tường, hôn lên môi cô.

Cô hoàn toàn bất ngờ. Không thể chống cự cũng không thể gào to.

Cô cảm nhận vị ngọt nơi đầu lưỡi. Như khi ăn một viên kẹo ngọt.

Anh khẽ gọi tên. Nhưng lại là tên Hà Yến Lam.

Giật thót tim. Cô đang làm gì vậy? Cô cố gắng đẩy anh ra, nhưng không thể. Cô bặm môi cắn anh. Mùi tanh của máu hòa lẫn với mùi hơi nước trong không gian.

Dường như ý thức được việc mình làm, anh lấy lại bình tĩnh nhìn cô. Tay quệt máu trên khóe miệng.

Buông ra một câu, anh lặng lẽ vào phòng. "Xin lỗi!"

Trước việc này, Uyên Sang cũng không còn lòng dạ nào tiếp tục ở lại nữa. Cũng không cần quan tâm thái độ hay cách nhìn của anh về cô, trực tiếp ra về. Trời cũng không đến nỗi tệ. Ít nhất là không còn mưa nữa.

Hơn nửa tháng qua cô hiếm khi gặp thầy Dương. Nói hiếm nhưng thực ra vẫn có gặp một lần ở hội trường và một lần là tại lễ tốt nghiệp. Nhưng khi ánh

mắt hai người quét qua nhau thì chỉ là nhanh chóng quét sang nơi khác.

Hôm nay là ngày cô tốt nghiệp. Cũng là chấm dứt sự nghiệp vui mài kinh sử.

Cô mang tâm trạng vừa vui vừa buồn, cũng giống như bất kì sinh viên nào, vui vì còn cả một chặng đường dài phía trước, nhưng lại tiếc nuối cho những tháng ngày đã qua.

Ai cũng có những hồi ức đẹp về một thời để nhớ. Bất luận là cái gì cũng đều để lại dấu vết trong lòng.

"Uyển Sang, sau này cậu định thế nào?"

"Tôi định sẽ xin vào bệnh viện nào đó làm công tác cuối đời! Còn cậu, Linh Lan?"

"Tôi thì sẽ làm bác sĩ tâm lí!"

"Vậy thì tôi cũng nói ước mơ cho hai cậu nghe nè!" Quyển Dung choàng tay lên vai cô và Linh Lan "Tôi sẽ cùng bạn trai tiếp tục học lên cao học!"

"Vi đại quá! Đây có thể gọi là tình yêu cao cả không?" Cô cười chọc Quyển Dung.

Tốt nghiệp cũng là chấm dứt một thời không lo không nghĩ, bay vào đời để bị cuốn vào nỗi lo cơm áo gạo tiền.

Sang từng mong mình mau thành người lớn, nhưng cho đến bây giờ cô chỉ ước mình được bé lại. Được che chở mà không cần lo nghĩ.

Nhưng cuộc đời không bao giờ êm ả như trong giấc mơ.

Bởi vậy mà trên đời không ai luôn hạnh phúc.

Sau khi chia tay, sinh viên hầu hết đều trao đổi địa chỉ liên lạc với nhau. Cô cùng vài người bạn thân đi nói lời tạm biệt với thầy cô.

Xong xuôi thì mấy chàng trai cao hứng muốn làm tiệc chia tay cho hoành tráng, nên lôi kéo những vị giáo sư giảng viên cùng tham gia. Hình như ai cũng hào hứng nên kéo ra một quán lẩu ăn uống chúc tụng tưng bừng.

Thầy Dương dù ngại chỗ đông người cũng bắt buộc phải tham gia.

Văn tiệc, ai về nhà nấy.

Quyển Sang nói đúng. Đời học và đường đời là hai con đường không bao giờ giao nhau. Học là một chuyện. Đến khi chia tay rồi thì trước cổng trường chia làm nhiều ngã. Mỗi người rẽ một hướng.

Rất nhiều năm sau này Uyển Sang vẫn thỉnh thoảng gặp lại một vài người bạn đại học. Cô nhớ thành tích học tập của họ thuộc hạng bét, nhưng giờ làm chức cao chức lớn.

Cuộc đời vô thường. Cuộc đời không phải do mình tự lựa chọn, nó đưa đẩy con người ta vào những oan trái, không lối thoát.

End chap 13

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

"Cô ấy đi rồi!" Đây là lời cuối cùng anh nói với cô lúc chia tay.

Cô chỉ gạt đầu, nhìn về phía chân trời. Mặt trời sắp lặn sau những dãy nhà cao tầng.

"Hy vọng sau này có dịp gặp lại thầy!"

Anh cười. Cô cũng cười.

"Nhất định!". Anh nói.

Người ta nói gặp nhau giữa biển người là có duyên. Nhưng có phận hay không do ông trời định đoạt.

Sau này ai đi cùng ai, ai về cùng ai. Cũng không thể biết trước được. Giống như việc không ai biết trước được tương lai.

Hai năm sau.

Uyển Sang đã trưởng thành hơn sau hai năm. Cô cũng phát hiện ra quy luật khá thú vị. Nếu một nam và một nữ cùng tuổi nhau thì thường là cô gái sẽ trưởng thành trước chàng trai.

Cô bạn công tác cùng bệnh viện của cô chẳng hạn. Cô ấy và bạn trai cùng nhau lớn lên, cùng nhau tốt nghiệp và cùng nhau sống. Sau này cô ấy tâm sự với cô rằng anh ta không còn gì để cô ấy lưu luyến nữa. Họ quyết định chia tay.

Bởi một điều rất đơn giản. Anh ta chưa bao giờ đề cập tới vấn đề hôn nhân với cô ấy. Anh ta cũng không suy nghĩ chính chắn bất cứ chuyện gì.

Nếu yêu nhau mà người nam chưa bao giờ nghĩ đến việc kết hôn thì người nữ sẽ đóng vai trò như một người mẹ chăm sóc anh ta.

Bởi thế mà nhiều bạn bè bảo cô không sớm tìm một chàng trai nào đó lấy đi. Cô chỉ cười và bảo chỉ thích đàn ông lớn tuổi hơn mình.

Vì cô nghĩ rằng khi đó người kia đủ sức bảo vệ cho cô.

Phụ nữ ai cũng muốn được che chở. Cô không ngoại lệ. Cô không phải là phụ nữ thép, chỉ muốn một cuộc sống hết sức bình thường.

Mấy năm nay cô đã chuyển ra sống riêng ở một ngôi nhà nhỏ cách bệnh viện nơi cô làm việc không xa lắm. Cuộc sống độc thân khá ổn định.

Tuy cô đơn nhưng cô không lấy làm tiêu chí phấn đấu tìm bạn trai. Theo cô, độc thân vui vẻ hơn nhiều. Không cần gò bó sống theo sở thích của ai, cũng không cần giữ khoảng cách với bạn bè khác phái để tránh người yêu ghen.

Hằng ngày, sau khi tan việc, cô cùng mấy người bạn thỉnh thoảng đi hát karaoke. Nếu không thì về nhà đóng cửa ngủ.

Công tác cuối đời không phải là một công việc an nhàn. Ngược lại rất áp lực.

Công việc này thường xuyên phải đối mặt với sinh lý tử biệt. Không ít lần cô cũng xót xa khi nhìn thấy những bệnh nhân mình chăm sóc lần lượt ra đi. Nhưng sau mỗi lần như thế, cô lại trưởng thành hơn.

Học được cách kiềm chế cảm xúc của mình. Cũng như trở thành một người hai mặt. Ở trong công việc thì niềm nở chân thành. Về nhà thì là một người tự kỉ. Vốn dĩ có ai nói chuyện cùng đâu.

Mẹ cô đã kết hôn với Hà Tĩnh Lãng được hai năm. Sau khi cô tốt nghiệp vài tháng thì mặc váy tiền mẹ mình lên xe hoa.

Tuy nhiên theo cô biết thì bà ấy rất vui vẻ với cuộc sống hiện tại. Cô hay trêu bà ấy chừng nào cho cô ấm em thì bà bảo họ đã bàn là không sinh con.

Đây cũng không phải là điều tệ gì. Tận hưởng thể giới của hai người vẫn chẳng sao.

Quyển Dung vẫn giữ liên lạc thường xuyên với cô. Thỉnh thoảng hai người lại gọi điện ôn lại chuyện xưa. Trông cô bạn giờ xinh xắn hẳn ra. Và cũng thạo cả sự đời.

Cô ấy thi rớt cao học nên không học nữa. Nhiều lần khóc như mưa trong điện thoại bảo là cãi nhau với bạn trai. Lần cãi nhau gần nhất là lúc cô ấy phát hiện trong túi áo anh ta có một cái lông mi giả.

Thực ra thì Quyển Dung đã biết chuyện bạn trai mình phản bội từ lâu. Nhưng hết lần này tới lần khác cô ấy tự lừa gạt mình.

Khi yêu thì ai cũng nói yêu bằng con tim, nhưng chỉ có thể yêu bằng lí trí mà thôi. Dù biết người đó không yêu mình thì sao, có chấp chạy trốn một sự thật. Cuối cùng người đau khổ là phụ nữ, người mệt mỏi cũng chỉ phụ nữ.

Uyển Sang cố chèo chống trong cái xã hội này, dù chẳng thanh thản gì. Cô định sau này sẽ sống như thế suốt đời. Dù sao yêu cũng chưa chắc được gì.

Tình yêu là mơ mộng. Nhưng cô biết rằng cuộc đời không thể mơ mộng được. Có những lúc cần sự đánh cược, không thể cứ xem như một giấc mộng đẹp, khi tỉnh lại thì chưa từng xảy ra.

Những tưởng cuộc sống luôn bình lặng, nhưng có lẽ ước muốn con người không hề là hiện thực.

"Uyển Sang, em có đi ăn trưa không?"

"Có. Anh tìm em có chuyện à?"

"À không có gì. Chỉ định rủ em đi ăn cùng thôi"

"Cũng được. Anh chờ em một chút!"

Cô nhanh chóng rửa tay rồi đi về phía canteen. An Danh là bác sĩ trưởng khoa trẻ nhất trong bệnh viện. Thỉnh thoảng cô cũng cùng anh ta ăn trưa.

Công tác của cô là chăm sóc những bệnh nhân mắc những căn bệnh không còn chữa được nữa. Bầu bạn với họ những ngày tháng cuối cùng, để họ ra đi không tiếc nuối.

Hằng ngày phải chứng kiến cảnh chết chóc, dần dần cô cũng học được cách đối mặt với tất cả.

Hôm nay cô vừa nhận điện thoại của Lâm Ngọc Minh rủ cô đến dự tiệc sinh nhật của anh ta. Lúc đầu cô định từ chối, nhưng vì anh ta năn nỉ quá đành gật đầu.

Mấy năm nay cô vẫn để Lâm Ngọc Minh chờ. Anh ta đã hai lần cầu hôn cô, nhưng hai lần đều thất bại.

Mẹ cô bảo gặp được người tốt thì hãy biết trân trọng. Nhưng cô chỉ im lặng.

Phụ nữ ai cũng mong người mình yêu và người mình lấy là cùng một người. Nhưng để lấy người yêu mình mà không có tình yêu thì có phải quá tàn nhẫn với anh ta hay không?

Buổi chiều, cô đi dạo vài vòng thành phố mua ít đồ. Hai năm đã hình thành cho cô thói quen đi dạo một mình vài buổi chiều cuối tuần.

Định mua một vài bộ quần áo và ít rau cải cho bữa tối. Tài nấu nướng của cô không đến nỗi tệ nhưng cũng chỉ ăn được. Nhưng cô thích tự tay mình chuẩn bị thức ăn hơn là ăn cơm tiệm.

Cô đảo ánh mắt ra xa, có một dáng người cô không thể quên được. Không hiểu sao cô lại ghi nhớ bóng lưng đó sâu trong đầu như thế.

Giữa biển người bao la, nếu tình cờ gặp nhau thì có phải là duyên phận hay không?

Cô bước tới hướng đó, làn váy khẽ đung đưa. Anh cũng quay đầu nhìn lại. Cô cười gật đầu, hỏi một câu hỏi thăm.

"Chào thầy Dương! Vẫn khỏe chứ ạ?"

Anh nhìn cô rất lâu. Cô thầm nghĩ có lẽ chắc là anh đã quên cô rồi cũng nên. Thậm chí có thể cô là ai anh cũng không có chút ấn tượng nào. Tự nhiên thấy lòng nhói nhói.

Anh gật đầu lại. Dường như là nhớ ra rồi cũng nên.

"Em thế nào rồi?"

"Vẫn tốt!"

"Ừm...!"

Tự dưng cô không biết nói thêm gì nữa. Đành đi thì tốt hơn.

"Vây không phiền thầy nữa. Em đi trước. Tạm biệt!"

"Đi dạo một lát nhé!... không bận gì chứ?"

"À... không sao!"

Cô còn nhớ hai năm trước, đứng dịp Valentine anh và cô cũng từng đi dạo ở bờ hồ này. Lòng cô lại mon man nhớ về cái thời đại học tràn đầy lúc trước.

"Sống tốt không?"

"Không tệ ạ. Ít ra vẫn đủ nuôi mình."

"Sống một mình à?"

Cô gật đầu. Anh cũng không hỏi gì thêm.

Hai năm không gặp, trước mặt anh bây giờ là Trương Uyên Sang trưởng thành hơn rất nhiều. Cũng chính chắn hơn.

Hai năm nay anh cũng không còn dạy ở trường đại học nữa mà trở về tiếp quản công ti của ba. Sự nghiệp thăng tiến, thời gian bận rộn làm anh quên mất cô học trò nhỏ ngày nào. Hình như có một thời anh còn muốn che chở cho cô, nhưng lại không thể làm được.

End chap 14.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Khi trở về nhà thì trời cũng tối. Cô dọn mấy thứ đồ trong giỏ ra chuẩn bị nấu nướng.

Đúng lúc điện thoại reo. Cô nghe máy, là mẹ cô gọi.

"Mẹ!"

"Con đến bệnh viện đi! Chú Lăng đang cấp cứu!"

Giọng bà ấy khàn khàn đi. Chắc có lẽ là đang khóc.

Cô không kịp nghĩ gì thêm nữa, lập tức chạy đến bệnh viện.

Khi đến nơi thì nhìn thấy mẹ cô gục đầu ngồi trước cửa phòng cấp cứu. Tóc trước trán bết lại vì mồ hôi. Mắt sưng húp lên. Cô chỉ có thể nói vài câu trấn an bà ấy, sau đó cũng ngồi xuống ghế đợi.

Nửa tiếng trôi qua cũng không có động tĩnh gì. Cô càng sốt ruột.

Mẹ cô ấy yêu chú ấy. Nếu xảy ra chuyện gì cô không biết bà ấy sẽ ra sao.

"Mẹ à. Chú Lăng sẽ không sao đâu mà!". Cô nắm lấy tay mẹ. Cảm nhận được bàn tay đang run rẩy lên từng hồi.

Ánh đèn cấp cứu tắt. Mẹ cô nhào ra trước mặt bác sĩ.

"Bác sĩ! Chồng tôi anh ấy..."

"Xin lỗi bà. Ông ấy bị xe cán qua người. Khi đến đây thì chỉ còn chút hơi thở cuối cùng. Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Mong gia đình bớt đau thương"

Từng lời của bác sĩ nhẹ nhàng, nhưng truyền đến tai cô lại nặng nề quá. Mẹ cô ngất đi. Cô liền gọi bác sĩ.

Đời người ngắn ngủi, có khi hôm nay sống vui vẻ thì ngày mai đã chấm dứt.

Có rất nhiều chuyện mà con người ta không thể hiểu được.

Nếu Thượng đế ban sự sống cho con người thì hà cớ gì phải lấy lại. Chết chỉ là một hình thức để lí giải mà thôi.

Cuộc đời không bao giờ bình lặng. Cũng như trong tình yêu, con người ta luôn tham lam muốn giành tất cả những ngọt ngào, nhưng đáng cay lúc nào cũng nhiều hơn.

Uyển Sang nhớ cô từng đọc một truyện ngôn tình nào đó. Có một câu cô rất thích. Yêu là ăn một loại kẹo đắng. Là kẹo nhưng lại có vị đắng. Dẫu biết là thế nhưng vẫn cố chấp lao đầu vào.

Mẹ cô bị ngất đi, sóng gió tiếp sóng gió khi bác sĩ thông báo với cô bà ấy mắc bệnh ung thư máu.

Cô thật sự không thể tin vào tai mình.

"Cô Trương! Theo luật thì cô chỉ là con riêng của mẹ cô, tức là bà Hà. Ngoài ra cô không có bất kì quan hệ nào với ông Hà. Mặc khác, tài sản của ông ấy không nằm trong giai đoạn hôn nhân, nên cô không thể lấy tài sản của ông Hà được. Dù là mục đích chữa bệnh cho vợ ông ấy."

"Luật sư! Không còn cách nào nữa sao?"

Nhận được cái lắc đầu của vị luật sư, Uyển Sang như không còn chút hy vọng gì.

Cứ tưởng vẫn còn cơ hội, nhưng ông trời luôn tuyệt tình.

Cuộc sống vốn là như vậy. Có những chuyện không bao giờ báo trước.

Mẹ cô cần làm phẫu thuật ghép tủy, nhưng chi phí lại quá lớn.

Với thu nhập của cô mà nói, ngay cả một lần xạ trị cũng không đủ.

Cô luôn khuyên thân nhân của bệnh nhân rằng đừng bi quan mà hãy cố gắng tiếp thêm niềm tin cho họ. Dù chỉ còn sống được một ngày cũng phải sống

tốt trong một ngày ngắn ngủi đó.

Nhưng khi cô đối mặt với nó, thì mới nhận ra rằng nói quả thật đơn giản hơn làm rất nhiều.

Từng chứng kiến cảnh người bệnh nhắm mắt không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đều tự nhủ rằng mình đã làm hết khả năng của mình. Không cần phải áy náy vì họ đã ra đi. Nhưng cô không phải là thánh, không thể vô tình như không biết. Mà người nằm đó lại là mẹ mình, cô lại càng xót xa.

Sau lễ truy điệu của Hà Tĩnh Lăng, bệnh của mẹ cô càng diễn biến phức tạp. Bà ấy quá đau buồn. Mặc cho cô hết lời khuyên nhủ, hằng ngày bà ấy cứ thần thờ ngồi trong phòng bệnh, chăm chú nhìn tấm ảnh chú ấy.

Hôm nay sau khi tan ca, cô vội chạy ra chợ mua cá và ít rau củ nấu cháo. Sau đó lại chạy vào bệnh viện.

Đồng nghiệp bảo cô đừng quá lao lực. Nhưng biết làm sao hơn khi người đó là mẹ cô.

Cô cảm phích cháo định vào phòng, bước chân khựng lại khi cô nhìn thấy người đàn ông ấy- người mà cô rất hận.

Ông ta cứ đứng lặng im như thể nhìn mẹ cô ngủ. Cô ghét ánh mắt thương hại của ông ta. Bao nhiêu năm qua chưa một lần thực sự quan tâm mẹ con cô. Vậy tại sao lại mò đến làm phiền cuộc đời người khác.

Cứ nhìn ông ta cô sẽ phát điên mất.

Hít vào vài cái, cô mở cửa phòng đi vào đặt phích cháo lên bàn. Rồi quay sang châm nước vào bình thủy. Cô không hề nhìn ông ta lấy một lần, cũng không rời mà thắc mắc tại sao con người này lại mò đến đây.

Cứ xem ông ta như không khí, cô pha một ly nước cam cho mẹ, rồi ung dung ngồi trên sofa đọc báo.

Hà Quan cứ đứng nhìn theo nhất cử nhất động của cô.

Một lúc lâu sau, cô quay ra khỏi phòng định xuống căn-tin mua ít khăn lông cho mẹ.

Hà Quan cũng theo cô ra.

Trông ông ta đã già đi rất nhiều. Nhưng cái vẻ ngông cuồng thì vẫn y như xưa. Trên mặt có nhiều nếp nhăn, tóc bạc gần nửa đầu.

"Sang! Con có khỏe không?"

"...."

"Ba nhớ con lắm!"

"...."

"Sang à!"

"Ông thôi ngay mấy cái lời đó đi! Nghe thật kinh tởm!"

"Ba chỉ..."

"Tôi không muốn nghe ông nói gì hết! Ông chỉ đang giả nhân giả nghĩa mà thôi! Ông tưởng qua mặt được tôi chắc? Giờ thì mời ông đi cho!"

"Được thôi!". Khẽ nhún vai một cái "Nếu như con đã nói như thế rồi thì ta cũng không vòng vo nữa. Đúng, ta không có giàu tình thương mà đến đây cho con chửi vào mặt. Ta biết con đang cần tiền."

"Tôi có ra sao cũng không liên quan gì tới ông!"

"Đương nhiên là không liên quan. Nhưng nếu ta muốn nó liên quan thì sẽ liên quan. Chúng ta sẽ làm một cuộc giao dịch mà cả ta và con đều có lợi."

"Rồi hoi!"

"Ha ha ha. Tính khí của con giống y như ta vậy! Như thế này nhé, con.... quả thật lớn lên xinh đẹp ra rất nhiều. Nếu như con đồng ý trao đổi, thì ta ngay lập tức sẽ lo hết chi phí phẫu thuật!"

Bước chân Uyên Sang dừng lại. Ông ta có thật là muốn làm như thế không? Nhưng cô thừa biết ông ta tuyệt đối không làm những gì thiệt thòi cho mình mà không có lợi ích.

"Ông muốn gì?"

"Rất thẳng thắn. Chúng ta sẽ giao dịch. Ta sẽ trả phí điều trị, ngược lại, con sẽ phải kết hôn!"

"Kết hôn!"

"Phải. Nhưng trong cuộc trao đổi này con quá lời rồi còn gì. Chồng tương lai của con vừa đẹp trai vừa thành đạt lại giàu có. Làm vợ anh ta chắc chắn con sẽ sung sướng cả đời."

Cô không tin vào tai mình nữa. Dù cho ông ta chưa từng xem cô là con. Nhưng người ta nói hồ đừ không ăn thịt con. Đằng này ông ta lại muốn bán cô sao?

"Ông nghĩ tôi sẽ đồng ý sao?"

"Con nhất định đồng ý! Vì con giống ta, vì người mình yêu nhất sẽ chấp nhận làm tất cả!"

End chap 15.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

"Mẹ ăn chút bánh táo đi! Con đã xếp hàng rất lâu mới mua được nó đây!" "Mẹ không ăn đâu."

"Mẹ. Dù sao mẹ cũng nên nghĩ tới sức khỏe của mình chứ! Mẹ như vậy con lo lắm!"

"Uyển Sang à. Mẹ muốn xuất viện!"

Cô bất ngờ khi bà ấy đề nghị như vậy.

"Mẹ không muốn con lo lắng, nhưng cũng không muốn trở thành gánh nặng cho con. Bệnh của mẹ cần rất nhiều tiền để..."

"Mẹ à. Mẹ là mẹ của con. Không lo cho mẹ thì con lo cho ai. Còn chuyện tiền bạc thì con đã tìm được cách, mẹ yên tâm đi!"

"Con lấy đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?"

"Con...con mượn của bạn bè đồng nghiệp. Gom góp lại chắc đủ. Con có thể tự xoay sở được mà!"

"Nhưng..."

"Mẹ. Giờ khuya rồi, mẹ ngủ sớm đi. Không cần lo gì hết, con sẽ lo mọi chuyện mà!"

Tuần sau bác sĩ đã sắp xếp ca phẫu thuật ghép tủy. Trong thời gian này Uyển Sang phải tự chăm sóc mình thật tốt để lấy tủy.

Cô vẫn hằng ngày đi làm, hằng ngày đến bệnh viện chăm sóc mẹ mình. Hà Quan không gạt cô, ông ta đã thanh toán hết mọi chi phí cho bà ấy. Điều đó cũng nhắc nhở cô rằng mình phải thực hiện lời hứa.

Cô không cần biết mình có giống ông ta hay không, nhưng vì mẹ mình, cô sẵn sàng đánh đổi tất cả.

Quyển Dung cũng có đến thăm vài lần. Cô ấy nói mình cũng sắp kết hôn.

"Cậu có yêu anh ta không?". Uyển Sang hỏi.

"Đương nhiên là không!"

"Tại sao?". Cô không ngờ Quyển Dung lại có thể bình thản tới như thế. Nhìn cô ấy không phải hiện lên sự buồn rầu đau khổ mà là sự bình tĩnh đến kì lạ.

"Vì anh ta yêu tôi. Uyển Sang, cậu có biết không, tôi từng nói đừng lấy người mình yêu mà hãy lấy người yêu mình. Tuy Minh Khánh không phải là mẫu người yêu lý tưởng nhưng là người chồng tuyệt vời. Ít nhất thì anh ấy yêu tôi!"

"Vậy còn... Lam Vĩ thì sao?"

"Anh ta..." Quyển Dung cười cay đắng "Không đáng để tôi yêu!"

"Cậu dứt khoát được sao? Yêu lâu như vậy, đâu phải nói bỏ là bỏ. Cậu không luyến tiếc?"

"Nói không cũng không phải. Tôi yêu anh ta, nhưng anh ta không còn yêu tôi nữa. Thôi thì chia tay để anh ta tìm kiếm người khác. Đây cũng là lựa chọn của tôi!"

"Quyển Dung!"

"Cậu đừng có làm bộ mặt tang thương như vậy chứ. Tôi chỉ sắp lấy chồng thôi mà. Đâu có phải là sắp từ già cỗi đời đâu!"

"Vậy thì tôi chúc mừng cậu. Quyển Dung, cậu phải hạnh phúc đó!"

"Tất nhiên. Nhưng cậu phải làm phù dâu cho tôi đó nghe."

"Được"

Quyển Dung không giống như cô. Cô ấy kiên cường hơn rất nhiều. Có những chuyện rất phức tạp vào trong suy nghĩ cô ấy thì lại biến thành những chuyện đơn giản.

Suy cho cùng, Quyển Dung đã lựa chọn như thế rồi, cô chỉ mong cô ấy hạnh phúc.

Có những người chỉ có thể ở trong tim ta mà không thể cùng ta trải qua cuộc đời. Đâu phải cứ yêu nhau rồi cuối cùng đều đến được với nhau. Những bộ phim chẳng hạn, kết cục của chúng đa số là nam chính sánh vai cùng nữ chính. Nhưng họ lại quên mất một điều là cuộc sống không giống như phim, không phải cứ muốn là được.

Mẹ cô sau khi phẫu thuật thì tinh thần phấn chấn lên hẳn dù là bà ấy vẫn còn chưa bình phục. Bác sĩ đã cho bà xuất viện về nhà tĩnh dưỡng, nên cô cũng muốn dọn về chăm sóc cho bà.

Nhưng bà ấy lại không chịu. Bà ấy bảo muốn về thị trấn nơi bà ấy sinh ra để sống những năm tháng còn lại. Ở đó vẫn còn bà con thân thích, dù nghèo nhưng họ rất quan tâm nhau. Cô chỉ sợ không ai chăm sóc bà, bà lại nói có cô bé Bảo Mi, bảo cô không cần lo.

"Bảo Mi là ai?"

"Đó là cô bé con gái của chị của mẹ. Mười mấy năm nay không gặp, chắc giờ cô bé cũng lớn rồi. Bảo Mi lớn hơn con năm tuổi thì phải, nhưng mà gương mặt không đẹp cho lắm. Giờ nó chỉ sống cùng mẹ nó mà không lấy chồng. Có Bảo Mi chăm sóc cho mẹ, con không cần lo."

Mẹ cô nói như vậy thì cô còn nói gì được nữa. Dù sao để bà ấy về thị trấn sống, xa lánh sự đời không hẳn là việc xấu.

Cô tiễn mẹ về thị trấn, thăm hỏi người thân rồi nhắn nhủ Bảo Mi là nhờ chị ấy cố gắng chăm sóc mẹ. Mỗi tháng cô sẽ về thăm bà ấy.

Khi trở về thành phố Z thì trời cũng nhá nhem tối. Cô mệt mỏi leo lên giường đi ngủ. Ngủ một giấc thì sáng hôm sau lại là một ngày mới.

Cô dự định làm công tác cuối đời vài năm nữa thì sẽ đổi sang công việc khác thu nhập cao hơn. Dù sao cũng nên tính cho tương lai.

Một tuần trôi qua với cô giống như một cuộc tra tấn. Hà Quan liên tục gọi điện nhắc cô về lời hứa đó, bảo cô chuẩn bị làm cô dâu là vừa.

Cô lại tự cảm thấy mình đáng thương. Ít ra đối với Quyển Dung chồng sắp cưới của cô ấy rất yêu cô. Còn cô, ngay cả anh ta là ai cô cũng không biết. Huống hồ chưa chắc anh ta có tình cảm gì với cô, vì chưa lần nào gặp mặt.

Phải sống với một người không hề yêu, liệu cô có hạnh phúc?

Nhưng cô không hối hận vì quyết định của mình.

Còn Hà Quan, mục đích của ông ta là gì, cô không quan tâm. Trong mắt ông ta chỉ có tiền tài, địa vị.

Nhưng nếu người đàn ông đó tốt như vậy, tại sao ông ta lại đẩy cho cô, mà không phải là Hà Yến Lam?

Trong căn phòng phản chiếu ánh mặt trời từ cửa kính, anh ngồi trên ghế đưa mắt nhìn ảnh của một cô gái.

"Tổng giám đốc, Hà Quan đã muốn gả con gái của ông ta. Thực chất là muốn thừa cơ hội tạo quan hệ với Dương Thành chúng ta."

"Tôi đương nhiên biết!"

"Vậy ý tổng giám đốc là...?"

"Cô cứ nói với ông ta là tôi đồng ý."

"Vậy...?"

"Mặc kệ ông ta mưu tính gì. Cứ làm theo những lời tôi nói!"

"Vâng!"

Anh lại nhìn vào bức ảnh. Thăm xót xa cho cô gái.

"Phải rồi. Cô Thủy Cát, phiền cô điều tra cô gái này giúp tôi, xem cô ấy đang sống ở đâu?"

Hà Quan sau khi nghe những lời truyền đạt của thư kí Thủy Cát thì không nén nổi sung sướng. Trần Hy Vân ngồi bên cạnh thì vừa vui mừng vừa khinh khỉnh.

"Này ông, tại sao cái tên tổng giám đốc đó lại chấp nhận chứ? Mà lại là cái đứa con hoang đó nữa."

"Làm sao tôi biết. Mà lúc đầu định gả Yến Lam, không hiểu sao hán ta biết chuyện Uyển Sang. Nói là nếu tôi gả nó thì dự án xây dựng công viên văn hóa sẽ cho tôi thuận lợi thầu được."

"Điều kiện tốt như vậy mà lại bị con quỷ đó giành mất. Lí ra con gái chúng ta phải là cô dâu mới đúng chứ!"

"Bà đừng có cảm rằm nữa! Tạo lập quan hệ xui gia với tập đoàn Dương Thành sẽ giúp rất nhiều cho chuyện làm ăn của chúng ta. Cứ coi như từ nay có một con cò tốt là được!"

"Bé An à! Em hôm nay có thấy không khỏe chỗ nào không?"

"Dạ không chị. Em thấy rất tốt."

"Vậy chị tặng kẹo cho em nè. Mỗi lần em xạ trị xong thì chị lại tặng kẹo cho em. Chịu không?"

"Dạ chịu."

Đó là cô bé Mỹ An. Cô bé chỉ mới tám tuổi thôi, nhưng lại mắc căn bệnh ung thư thực tràng. Mỗi lần xạ trị rất đau đớn, nhưng cô bé rất kiên cường. Lúc nào Uyển Sang cũng nhìn thấy nụ cười trên môi cô bé. Nhưng bệnh của em nghiêm trọng, sợ sẽ ra đi bất cứ lúc nào.

Uyển Sang không biết được cô bé đã phải chịu đựng như thế nào, nhưng mỗi khi nhìn thấy vẻ đau đớn của cô bé, thật sự rất xót xa.

Thì ra trên thế gian lại có những mảnh đời bất hạnh hơn cô rất nhiều. Cô lại tự cảm thấy mình may mắn.

Trong bệnh viện có nhiều bệnh nhân chỉ còn sống vài ngày. Nhiều người thậm chí cả thân nhân cũng không có.

"Cô bé, đừng chạy nhanh quá, sẽ ngã đó!". Bé An bị ngã. Đúng lúc có một người đàn ông kéo cô bé đứng lên.

"Chú ơi. Chú có thích ăn kẹo không? Con cho chú ăn nè."

"Chú đâu còn là con nít nữa. Con ăn kẹo đi. Nhớ đừng có chạy nữa đó!"

End chap 16.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Bé An riu rít chạy đi. Trông cô bé rất vui vẻ. Cô vừa nghe thấy tiếng cô bé cũng ngừng đầu tìm kiếm. Bất chợt bắt gặp ánh mắt của anh.

"Thầy Dương!"

"Làm việc ở đây?"

"Vâng! Thầy đến đây thăm bệnh sao?"

"Không!"

Cô khẽ à một tiếng. Dù sao không phải là người thích hiếu kì chuyện của người khác, cô cũng không nên hỏi nhiều.

Cứ mỗi khi gặp anh, nói chuyện vài câu thì lại không biết nên nói thêm gì nữa. Cô lại thấy ngượng. Chẳng lẽ nên học hỏi người Anh, không có gì để nói

thì lời thời tiết ra nói?

"Nghe nói Quyển Dung kết hôn?"

"À. Thầy cũng biết chuyện này sao?"

"Em ấy gửi thiệp mời cho tôi!"

"Cũng tốt. Hy vọng cô ấy có thể hạnh phúc!"

"Lấy một người không yêu?"

"Ít ra người đó yêu cô ấy!"

"Em có nhớ bài luận văn tốt nghiệp không. Yêu là luôn nhớ đến một người không ở trong tim!"

Cô hít vào vài cái, chuyển chủ đề.

"Thầy Dương, em còn có việc. Khi nào rảnh sẽ tào lao với thầy sau. Tạm biệt!"

Nhìn cô bước đi. Anh không biết có nên gọi cô ấy lại hay không. Đôi khi im lặng cũng tốt...

Cô về nhà thì cũng hơn mười một giờ. Sau khi tắm rửa xong thì pha một ly cà phê. Mấy tháng nay cô phát hiện mình có thói quen uống cà phê trước khi đi ngủ.

Cô vừa uống cà phê vừa nghĩ về lời nói của thầy Dương. Cô không biết liệu cô có hạnh phúc hay không khi rơi vào cuộc hôn nhân này.

Gặp gỡ là một cái duyên và đi qua cuộc đời nhau cũng là một cuộc sắp đặt của định mệnh.

Lễ cưới của Quyển Dung diễn ra đơn giản. Vì hai người họ thích thế. Minh Khánh, chồng của Quyển Dung không phải là người quá lăng mạn. Anh ta chỉ không muốn vợ mình cảm thấy áp lực về việc kết hôn. Kết hôn chỉ là một hình thức mà thôi.

Sau khi làm lễ ở nhà thờ xong, Cha xứ tuyên bố và cô dâu chú rể trao nhẫn. Cô lại bắt gặp mỉm cười.

Khi còn trẻ, cô gái nào cũng hạnh phúc khi nghe người yêu thề thốt. Nhưng khi cô gái đã hiểu sự đời rồi thì những lời thề đó không quan trọng. Họ chỉ cần người mình yêu yêu họ mãi mãi. Các cặp đôi trao lời nguyện ước, nhưng có mấy ai làm được.

Người ta nói yêu được là bỏ được. Bắt đầu được là kết thúc được. Nhưng chưa bao giờ nói được làm được.

Quyển Dung có ý ném hoa cầm tay lại cho Uyển Sang. Nhưng cô lại không giờ tay bắt lấy. Bó hoa rơi xuống ngay trước mặt cô.

Anh nhìn ánh mắt xa xăm của cô. Có phải cô cần một hạnh phúc?

Anh đề nghị lái xe đưa cô về nhà. Trời cũng khuya rồi nên cô cũng không tiện từ chối.

Thành phố đã lên đèn từ lâu. Những đốm sáng rực rỡ của đô thị phồn hoa thật lung linh.

Cô chợt nhìn thấy bìa của loại khăn giấy mà cô xài trước đây. Nó có hương thơm của hoa cúc, trước đây cô nhớ hình như đã để quên trên xe anh. Không ngờ nhiều năm như vậy nó vẫn nằm ở chỗ cũ.

Không phải cô không nghĩ tới việc cô gái khác, nhưng lúc trước cô có thói quen vẽ mặt cười lên bìa khăn giấy. Giờ đây cái mặt cười đó có vẻ như đang nhe răng với cô.

"Cái đó, hình như là của em!"

"Vậy sao?"

Anh không nói gì nữa. Cô cũng im lặng, đưa mắt nhìn những cột đèn hai bên đường trôi tụt về sau.

Đến nhà, cô mở cửa xe chui ra. Anh cũng ra theo.

"Cám ơn thầy. Khi nào rảnh mời thầy vào nhà chơi nhé!"

"Giờ tôi đang rảnh!"

Cô giật mình. Chỉ là nói chơi thôi mà, chẳng lẽ anh không biết chỉ là câu xã giao bình thường thôi ư?

"Sao vậy? Giờ cũng đầu khuya lắm. Uống ly trà chắc không có vấn đề?"

"À... không. Vậy mời thầy vào!"

Căn nhà trước đây hai mẹ con cô cùng sống đã cho thuê lại. Còn căn nhà này là do mẹ và Hà Tĩnh Lãng tặng khi cô tốt nghiệp xong để tiện việc đi làm. Nhà không lớn lắm nhưng có một phòng ngủ, phòng khách, nhà tắm và nhà bếp.

Hằng ngày đi làm về trễ nhưng cô cũng tranh thủ dọn dẹp nên không tệ lắm so với những người sống độc thân khác.

"Thầy ngồi chơi. Em đi pha trà!"

Anh cũng ngồi xuống sofa. Không hiểu sao khi ngồi xuống lại buồn ngủ tới như vậy. Khi cô pha xong hai ly trà hoa cúc thì đã thấy anh nằm ngủ trên ghế sofa.

Một chân duỗi thẳng, một chân co. Ngủ an ngủ yên như nhà mình vậy, cô không khỏi bật cười. Đi tìm một cái mền đắp cho anh vậy.

Sáng hôm sau.

Cô tranh thủ làm bữa sáng. Còn anh thì vẫn còn ngủ như chết trên sofa.

Mùi thơm của thức ăn làm anh tỉnh ngủ. Ngồi dậy đi một mạch vào trong toilet rửa mặt. Cô méo mặt, không phân biệt được đây là nhà mình hay nhà anh nữa rồi.

"Trúng đừng chiên chín quá!"

Anh buông một câu rồi đi thẳng tới bàn ăn ngồi đợi.

Cô vốn dĩ không thích trứng chiên nửa sống nửa chín. Nhưng cố gắng để không phàn nàn.

Cả hai ăn không nói gì.

Cô vốn dĩ không bình thường được. Thái độ của anh thì không nói đi, nhưng khu này ít hộ dân. Hầu như ai ra vào lạ mặt đều biết rõ. Còn anh đậu nguyên một chiếc xe đen đất tiền trước sân nhà cô, mà còn bước từ trong nhà cô đi ra nữa, để gì thiên hạ không đàm tiếu.

"Đừng có nhàn nữa. Em tới nhà tôi cũng đâu phải một lần."

"Nhưng..."

"Uyển Sang ơi! Cô mang rau củ tới cho con đây!"

Cô Vung là hàng xóm nhà cô. Cô ấy rất mến Uyển Sang. Nhất là việc cô nhờ cô Vung cứ cách ba ngày nhờ cô ấy sáng sớm đi chợ mua rau củ tươi cho cô. Dần dần thành thói quen, cô Vung mua xong thì xách ngay sang nhà cho cô. Quen thân nên cô ấy không ngần ngại mà trực tiếp đi vào. Không ngờ lại gặp lúc anh ở đây. Uyển Sang chỉ muốn động thổ.

Cô Vung cứ thọt thọt hỏi cô có phải bạn trai cô hay không. Sang phải giải thích riu cả lưỡi mới làm cô ấy hết truy hỏi. Nhưng ánh mắt vẫn nghi ngờ như cô đang lén lút làm chuyện xấu vậy.

Khi cô dọn dẹp xong, trở ra phòng khách thì anh đang nghe điện thoại. Cô rất nóng lòng hỏi khéo xem khi nào thì anh về.

"À thầy Dương... em phải đi làm rồi!"

"Thì cứ đi!"

"Nhưng... thầy... nhà em..."

"Không sao. Tôi giữ nhà cho! Cứ đi làm!"

Anh nói xong thì đi thẳng lên sofa nằm xem ti vi. Cô không kịp hiểu, cứ đứng lóng ngóng. Anh làm gì mà cứ ở lì trong nhà cô không chịu đi vậy?

Cô suy nghĩ thì bệnh viện gọi tới. Bảo là bé An đang trong tình trạng nguy kịch. Cô không kịp nghĩ gì hết chạy nhanh tới bệnh viện.

Khi tới đó thì đã quá trễ. Bé An đã ra đi.

Cô không khóc, chỉ thấy đáng lòng. Sao lại nhanh như vậy? Mới hôm qua cô bé còn cười vui nhận kẹo của cô, vậy mà hôm nay đã...

Cuộc đời đúng là không báo trước điều gì.

Có thể bạn không thấy rõ con đường mình đi, nhưng quan trọng là trong tim bạn biết rõ nơi mình đến.

Giống như một khúc sông, sẽ không có đường thẳng mà trên đường lại toàn là đá. Nhưng đến một lúc nào đó nó sẽ đổ ra biển. Và khi đó sẽ không còn trở ngại nữa.

Uyên Sang hôm nay đã một bước chính chắn hơn. Cô nhận ra rằng hạnh phúc thật mong manh mà cuộc sống thật tàn nhẫn.

Dù con người ta có cố gắng níu kéo đến đâu thì vẫn sẽ không thoát khỏi cái gọi là số phận.

End chap 17.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Cô trở về nhà sau một ngày làm việc mệt mỏi. Cô vào nhà, không bật đèn mà đi thẳng vào phòng tắm, cô thấy nóng nực khó chịu.

Tắm xong, cô khoác áo ngủ đi ra. Hình như quên mất là trong nhà vẫn có người. Trục tiếp nhảy lên sofa ngủ.

Cô sờ trúng cái gì đó có năm cái dài dài. Cô lại nhớ tới câu chuyện kinh dị mà cô đồng nghiệp Hân Kim kể, đột nhiên da gà da vịt nổi lên hết. Cô lết không nổi nữa, yếu ớt kêu cứu mạng.

Anh cười không nói. Không ngờ cô gái này lại nhát gan tới như vậy.

"Là tôi!"

Anh đi bật đèn. Khi ánh sáng trắng lọt vào mắt, cô nhú chặt đôi mắt.

"Sao.... sao thầy lại ở trong nhà em?"

"Ăn tối chưa?"

Cô lắc đầu. Anh kéo cô tới bàn ăn, lục cộc xì xèo cái gì đó. Rồi mang đĩa thịt xào nấm đông cô tới đặt trước mặt cô.

"Ăn đi!"

Cô khó hiểu. Anh định đầu độc cô chăng?

"Không có thuốc độc đâu!"

Cô động đũa. Ăn ngon lành. Quả thật là chiều nay cô vẫn chưa ăn gì.

"Sao thầy lại ở trong nhà em hoài vậy?"

"Tôi không ngại."

Uyên Sang:"...."

Hai tuần trôi qua, anh vẫn đóng đinh ở nhà cô. Cô mệt không buồn hỏi nữa. Anh ngủ trên sofa, cô thì chần êm nệm ấm trong phòng.

"Thầy Dương, sao lại là kem đánh răng trà xanh?"

"Tôi thích."

Cô trước giờ không xài loại này. Mặc mớ gì anh lại đổi cái khác.

"Thầy Dương, khăn tắm sao lại thế này?"

"Cái màu đỏ là của tôi. Cái màu cam in heo Puu là của em!"

"Không thích. Màu chói quá!"

"Tôi thích!... Đừng gọi thầy nữa, tôi không còn dạy nữa!"

"Chớ gọi bằng gì?"

"Gì cũng được!"

"Chú!"

"Không"

"Bác!"

"Không"

"Cha!"

"Không"

"Ông ngoại!"

"Không"

"Bà ngoại!"

"Không"

"Anh!"

"Tốt!"

Cô nổi quạu. Anh làm những chuyện này khiến cô bực mình. Anh can thiệp quá nhiều vào đời tư của cô.

Tốt. Giờ cô không cần nề anh từng là thầy của mình nữa. Xả hết bực mình ra bên ngoài.

Có điều cô thấy anh rất rảnh rang thì phải. Suốt ngày anh chỉ ngồi xem ti vi, thỉnh thoảng có nghe anh nói trong điện thoại "dự án" gì đó.

Cô cũng không còn hơi sức đâu quan tâm. Cứ mỗi buổi tối sau khi đi làm về, anh đều bắt cô ăn hết một chén canh bự. Nhờ thế mà cô tăng mất hai cân.

Hà Quan có gọi điện nói là hôn lễ sẽ được tổ chức nhưng bị dời lại. Khi nào bắt đầu sẽ thông báo với cô.

Uyển Sang không biết nên mừng hay không nữa.

Hơn nửa tháng sống cùng bảo mẫu, cô phát hiện anh có những sở thích kì lạ. Đầu tiên là về phương diện thẩm mỹ. Anh dường như thích gam màu chói chang. Không chỉ khăn lông, ngay cả drap giường của cô, khăn trải bàn, thảm lau chân.... đều mang một màu chói mắt.

Cho là cô không nói gì đi, nhưng sở thích ăn uống cũng quái gở. Trứng chiên nửa chín nửa sống, bí đỏ lúc nào cũng có trong món ăn, từ canh bí đỏ, bánh bí đỏ, bí đỏ om mực,... Ngay cả trong tủ lạnh cũng có nước ép bí đỏ. Cô sợ cứ như thế cô sẽ mắc hội chứng khủng hoảng bí đỏ mất.

"Này, bộ bí đỏ đề anh sao? Cái gì cũng có bí đỏ hết?"

"Anh thích!"

Cô không nói nữa. Dù sao cô cũng bị anh đầu độc bằng bí đỏ rồi. Cô tưởng tượng đến một ngày cái mặt của cô biến thành trái bí. Nhất định là rất kinh khủng!

Hôm nay trời mưa to, lại là chủ nhật. Cô quyết định lười thức dậy một ngày. Ôm chăn vùi mặt ngủ nướng.

Anh bị cô ôm đến nghẹt thở, có muốn chui ra cũng không được.

"Trương Uyển Sang!"

"Cái gì?"

"Dạo này em mập lên đó!"

"Tại ai?"

"Không biết! Chắc tại ông hàng xóm!"

"Cái gì?". Cô ngóc đầu dậy "Nhờ bí đỏ của anh đó! Không biết, em sẽ tổng anh ra ngoài nếu anh còn tha bí đỏ về nhà!"

Vậy là nhờ đó, tuần sau Dương Văn lại bỏ sung bí đao vào thực đơn.

Hôm nay cô muốn đi siêu thị mua thực phẩm. Cô đi trước, anh đẩy xe đi sau.

"Em không thích bí đỏ!". Cô nói, anh lưỡng lự rồi bỏ trái bí đỏ xuống.

"Anh không thích cà chua!"

"Sao vậy? Cà chua cũng sặc sỡ mà."

"Nhưng anh không thích!"

"Em thích!"

Cô kiên quyết bỏ cà chua vào trong xe, anh lấy ra bỏ trở lại. Giảng co một hồi không ai lấy được cái gì.

"Giờ thì em biết có một món cả anh và em đều ăn được!"

"Gì?"

"Đó là cơm trắng!"

Anh bật cười. Nụ cười hiện hoi trên gương mặt anh.

Đi một hồi thì anh và cô gặp vợ chồng Quyền Dung cũng đang mua sắm. Có vẻ như họ rất hạnh phúc, tay trong tay mua cả đồng hồ. Trông thấy cô và anh, Quyền Dung có chút bất ngờ.

"Chào thầy Dương! Hai người... thật không ngờ nha!"

"Cái gì mà ngờ hay không ngờ? Minh Khánh! Anh có đối xử tốt với Quyền Dung hay không đấy?"

"Cô yên tâm. Quyền Dung là người vợ tuyệt vời. Tôi sẽ không để cô ấy có chuyện!"

"Cậu đừng có đánh trống lảng. Khai mau! Hai người bắt đầu từ khi nào?". Quyền Dung không để cô thoát, nhất quyết tra hỏi tường tận.

End chap 18.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

"Em mua nhiều đồ như vậy làm gì?"

Anh ngồi nhìn cô dọn đồ trong túi ra. Cô cũng cảm thấy mình mua hơi nhiều.

"Anh nấu món này đi". Cô chìa điện thoại ra, trên đó là trang web của lớp dạy nấu ăn trực tuyến.

"Thịt bò hầm hạnh nhân? Sao anh phải nấu?"

"Vì em muốn ăn!"

"Em nấu đi!"

"Không thích. Em không biết nấu!"

Cô nhất quyết bắt anh nấu cho bằng được.

"Không nấu thì thôi. Em qua nhà cô Vung nhờ cô ấy!"

"Được rồi! Nấu thì nấu!"

Tài nấu ăn của cô chỉ tạm được, nấu mấy món đơn giản thì được, chứ phức tạp một tí thì đầu hàng. Anh đương nhiên biết về phương diện này. Nên cũng sẵn tay áo mang tạp dề vào bếp.

Trong khi đó thì cô lại nằm trên sofa cầm điện thoại đọc tiểu thuyết. Anh nhíu mày, cảm thấy không công bằng.

"Em rửa rau đi!"

"Không thích!"

Nói như vậy anh càng hùng hổ hơn, đến nỗi cô đẩy kéo vào bếp. Cô rửa rau mà rửa đến nỗi rau dập hết. Anh chỉ còn cách lôi cô ra đặt về chỗ cũ. Cô tiếp tục đọc tiểu thuyết của mình.

Buổi tối, hai người xem ti vi. Cô lại bắt anh bóp vai cho mình. Anh không chịu, cô đề đầu anh xuống bắt buộc cho bằng được.

Mấy hôm nay cô ngủ không yên. Hà Quan nói lễ cưới sẽ được cử hành vào nửa tháng sau.

Cô rất sợ. Sợ sẽ mất anh. Nói cô tham lam cũng được, nhưng cô biết một điều rằng: cô đã yêu anh.

Cô không biết anh có yêu mình không, nhưng cô chỉ khao khát cuộc sống bình yên như thế này mãi mãi.

Quyển Dung hỏi nếu phải chọn lựa giữa lời hứa vào tình yêu, cô sẽ chọn ai?

Cô không biết. Thật sự không biết. Bây giờ mới biết được cảm giác hối hận là như thế nào. Đáng lí ra ngay từ ban đầu cô không nên để anh rẽ lối bước vào cuộc đời mình. Cô tham lam. Nên phải nhận lấy hậu quả.

"Một giờ sáng rồi. Em không ngủ đi!"

Cô xoay người ôm anh. "Dương Văn, ôm em đi!"

Cô muốn tìm kiếm hơi ấm thuộc về anh. Hôm nay cô đã thử gieo đồng tiền lựa chọn. Khi người ta quyết định gieo đồng tiền, kết quả không phải là khi gieo được mặt hình hay mặt chữ, mà là lúc người đó mong chờ được mặt nào.

Cô đã lựa chọn thì không có quyền hối hận. Nếu không có anh thì cuối cùng cô vẫn phải lấy người khác. Vậy thì nhân lúc cô chưa lún sâu mà gạt bỏ tất cả.

Cô chỉ sợ mình không có can đảm để rời xa anh. Cô cũng không dám hỏi anh có yêu mình không. Vì sợ lỡ như anh nói có, cô sẽ không đủ dũng khí vứt bỏ.

Giờ cô mới phát hiện ra mình lại sợ quá nhiều thứ như vậy.

Cô không nói với anh. Cô chỉ muốn âm thầm rời khỏi anh. Nếu cứ cố chấp thì đến cuối cùng cả anh và cô đều đau khổ. Như vậy với anh thật tàn nhẫn.

Cuộc sống như đi xe đạp, nếu muốn tiếp tục thì phải giữ thăng bằng khi di chuyển.

Một số người nghĩ rằng mạnh mẽ là không bao giờ thấy đau. Nhưng trong thực tế những người mạnh mẽ nhất là những người cảm thấy nỗi đau, thấu hiểu và chấp nhận nó.

Uyển Sang không trông chờ điều gì từ anh. Cô chỉ hy vọng có thể mang theo hơi ấm của anh, ghi nhớ từng ánh mắt của anh. Như thế là quá đủ.

Cô chưa hề biết mình mạnh mẽ như thế nào, cho đến khi mạnh mẽ là sự lựa chọn duy nhất.

"Em sẽ đi?"

Anh hỏi cô rất nhiều lần câu hỏi này. Và cô biết, anh cũng biết, bằng cách nào đó.

Cô không trả lời anh, chỉ trốn tránh ánh mắt kia.

Lần cuối cùng anh hỏi cô: "Em sẽ đi?"

Anh bắt cô nhìn vào mắt anh. Cô không dám. Anh buông nhẹ vai cô, "Nếu phải lựa chọn, em sẽ chọn ai?"

"Cầu xin anh... em không muốn phải lựa chọn. Anh có biết em khổ sở thế nào không? Em sợ mất anh, nhưng..."

"Em vẫn sẽ chọn lời hứa?"

"Có lẽ! Em tàn nhẫn quá phải không?"

"Phải. Rất tàn nhẫn. Lấy một người không yêu, em sẽ hạnh phúc không?"

Cô không còn hơi sức đứng lên nữa, nhìn anh từ từ ra đi. Cô biết, để anh đi như vậy là tốt nhất.

Cô không muốn gọi cho anh, anh cũng không có gọi cho cô.

Cô không trách anh đã làm cô thất vọng. Cô chỉ trách mình đã hy vọng quá nhiều.

Phải. Ngay từ đầu cả anh và cô đều không là gì của nhau. Sự rời xa là tất yếu. Nếu có duyên thì nhất định sẽ gặp lại.

Cô gọi điện cho mẹ, bà ấy chỉ nói con lớn rồi, cuộc sống là của con. Con cứ tự mình quyết định, miễn sao con được hạnh phúc.

Cô cũng không trách bà ấy không đến dự lễ cưới. Quyết định là của cô thì cô sẽ nhận lấy tất cả.

Khi cô trang điểm xong, ngắm mình trong gương, cô tự thấy mình thật đáng ghét.

Cô đi ra khỏi phòng, đúng lúc nghe được Hà Quan đang nói chuyện điện thoại.

"Dự án xây công viên văn hóa đã thuận lợi giành được. Không mất một chút sức lực nào. Dương Thành quả nhiên rất biết giữ lời hứa."

"...."

"Được. Nếu có Dương Thành chống lưng, sự nghiệp của ta sẽ ngày càng thuận buồm xuôi gió"

"..."

"Con nhóc Uyển Sang đó à? Ha ha ha ta sinh nó ra thì đương nhiên có quyền quyết định cuộc đời nó!"

Cô đột nhiên đắng lòng, ông ta đang bán cô sao? Vậy mà cô còn ngốc đến nỗi sắp đếm tiền giùm ông ta.

"Uyển...Sang!"

"Ông không cần sợ tôi không nghe thấy. Từng lời ông nói tôi nghe rất rõ là đằng khác! Nhưng ông yên tâm, tôi đã nói là sẽ làm. Vì vậy ông khỏi lo đếm tiền không hết!"

Cô quay người bước đi, tự cười mình.

Cô sẽ chọn một kết thúc buồn thay vì chọn một nỗi buồn không bao giờ kết thúc.

Đến với một người, cô không nghĩ rằng mình lại yêu người đó nhiều đến vậy đến khi người đó cất bước ra đi.

End chap 19.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Cô đi bên cạnh Hà Quan bước vào lễ đường. Phóng viên kí giả lia máy liên tục về phía cô. Không thể hiểu được anh ta là nhân vật tầm cỡ đến mức như vậy, sao lại chấp nhận một người tầm thường như cô. Nhưng cô sẽ không nhận ra nếu không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng phía cuối con đường.

Cô bắt giác mỉm cười, nụ cười tự giấu mình.

Cô bị người ta đem ra làm trò hề mà không biết. Bị người ta lừa gạt như một con ngốc.

"Ô thì ra cậu là tổng giám đốc tập đoàn Dương Thành đó à? Thì ra..."

Hà Quan rên liên tục. Ông ta tức đến độ không biết nói gì hơn. Ngày xưa chính ông ta đã đe dọa ngăn cản anh và Hà Yến Lam. Chỉ vì cho rằng một giáo viên đại học quen không xứng với con gái bảo bối của ông ta.

Anh nắm lấy tay cô. Cô không nhìn anh. Dường như cô không còn chút hơi sức nào.

Cô từ bỏ anh để kết hôn với anh. Nghe thật nực cười. Nếu ngay từ đầu anh đã biết, vậy hà có gì phải...

Anh kí vào giấy đăng kí kết hôn. Một lần nữa, cô hoàn toàn ngỡ ngàng. Chữ kí đó... giống hệt chữ kí của người đó. Lúc đầu cứ tưởng là một kí hiệu, nhưng không ngờ,...

Ông trời đùa giỡn với cô, hay là anh đang trêu đùa cô?

Cô thấy mình như một con rối mặc cho người ta điều khiển.

Anh đến với cuộc đời cô bằng ba con người. Đầu tiên là một người viết thư chia sẻ với cô, làm cô tưởng rằng có một người trên thiên đường đang nhìn. Kế đến là một người làm cô yêu đến đau khổ. Cuối cùng đứng trước mặt kết hôn với cô.

Anh thật tàn nhẫn.

Cô không biết mình có nên áy náy day dứt nữa hay không?

Cô muốn quên anh, chôn vùi tất cả về anh trong tim cô. Nhưng cô đã quên mất rằng thật dễ dàng để quên với một người xa lạ. Nhưng thật khó khăn để quên một người xa lạ đã từng quen.

Định mệnh đôi khi thật tàn nhẫn.

Cô ngồi trong phòng thần thờ. Anh khẽ mở cửa. Cô cũng không mấy may để ý.

Anh ngồi xuống cạnh cô. Hơi ấm quen thuộc lại làm cô đau nhói trái tim.

"Xin lỗi!"

"Vì sao?"

"Vì anh xin lỗi!"

Cô không nói gì thêm nữa. Anh xin lỗi, còn cô thì sao? Cô chỉ muốn làm một người phụ nữ bình thường, có cuộc sống bình thường và một người chồng bình thường. Nhưng ông trời không cho cô được bình thường.

Vậy thì thà là mỉm cười và nói: "Mọi thứ đều ổn cả!". Còn dễ dàng hơn là giải thích cho ai đó chuyện gì đã xảy ra. Thà im lặng giữ lấy niềm đau, còn hơn nói với nhau để rồi lau nước mắt.

Cô không biết đối với anh, cô là gì? Nhưng vẫn hy vọng, với anh, cô ít nhất vẫn là một kí ức.

Cô có lỗi, anh cũng có lỗi. Cả hai đều có lỗi. Vậy thì tại sao cô không buông bỏ và bắt đầu lại từ đầu. Có khi phía trước sẽ đẹp hơn bây giờ.

Hôm sau ba mẹ của Dương Văn đến nhà thăm con dâu mới. Cô rất biết chuyện nên không làm phật lòng họ. Ba anh rất tốt, hiền đạm. Nhưng cô cứ có một cảm giác rằng mẹ chồng hình như không thích cô cho lắm.

Cũng may không sống cùng họ, nếu không cô cứ nhìn sắc mặt của bà ấy mà sống thì chắc suy tim mà chết mất.

Sau khi họ ra về, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Anh đến khẽ ôm cô.

"Bà ấy không có xấu xa gì đâu. Nhưng hơi khó khăn một chút!"

"Không sao!"

"Uống nước ép bí đỏ đi!"

Anh đưa ly nước đến trước mặt cô, cô nheo chân mày. Anh vẫn bị bí đỏ đè cho đến bây giờ. Cô bị hội chứng khủng hoảng bí đỏ cũng nhờ anh bị hội chứng cuồng bí đỏ mà ra.

"Đây là nhà anh, em sẽ không thể đuổi anh ra đường được. Ha ha."

Cô không biết anh cười cái kiểu gì, nghe nhạt như nước ốc.

Dường như anh không biết cách cười sáng khoái thì phải?

Anh không cho cô đi làm nữa, cô nhất quyết không đồng ý. Nhưng anh giờ thù đoạn làm cô từ bỏ ý định, ở nhà làm một người vợ hiền. Cô và anh có về thị trấn thăm mẹ cô. Bà ấy sắc mặt hồng hào tươi tắn hơn rất nhiều.

"Alo"

"Uyên Sang, sao em lại không nói cho anh biết?"

"Về chuyện gì?"

"Kết hôn!"

"Ngọc Minh, em bắt đầu dĩ phải làm như vậy."

"Tại sao bác gái bệnh em không nói với anh, anh có thể giúp mà?"

"Em gọi điện cho anh không được. Thư kí nói anh đi Hy Lạp bốn tháng. Em nói với anh bằng cách nào?"

Lâm Ngọc Minh im lặng không nói gì.

"Ngọc Minh, giờ em đã là vợ người ta. Nhưng chúng ta vẫn có thể làm bạn mà!"

Lâm Ngọc Minh cúp máy.

Quyển Dung thông báo một tin mừng với cô, cô ấy có thai rồi. Cô rất mừng cho cô ấy. Nhưng trong lời nói lại chứa đựng u sầu.

"Uyển Sang, tôi sợ đứa bé này... không phải của Minh Khánh!"

"Cậu nói sao?"

"Tôi rất sợ Uyển Sang à. Nếu như anh ấy biết chuyện, nhất định sẽ có chuyện. Anh ấy là người nóng nảy, lỗ như..."

"Quyển Dung, nếu như là của... Lam Vĩ?"

Cô ấy im lặng. Quyển Dung tuy không yêu Minh Khánh nhưng anh ta lại rất yêu cô. Nhưng nếu như....

"Quyển Dung, nếu sự thật là vậy, cậu sẽ bỏ nó sao?"

"Tôi không biết!"

"Minh Khánh có biết cậu có thai không?"

"Tôi chưa nói!"

"Được rồi, Quyển Dung, đứa bé không cần biết là của ai, nhưng nó vô tội. Cậu nỡ bỏ nó không? Huống hồ nếu như cậu nói rõ sự thật với Minh Khánh, có lẽ anh ta sẽ hiểu!"

Quyển Dung rất bình tĩnh trong mọi chuyện, nhưng cô không ngờ cô ấy lại mất bình tĩnh tới như vậy.

Càng không thể ngờ đó lại là cuộc gặp gỡ sau cùng của Uyển Sang và cô ấy.

Cô ngồi thẫn thờ trên cái xích đu, làn gió thoảng qua lạnh buốt.

Anh cầm áo lông khoác lên cho cô rồi ngồi xuống bên cạnh.

"Khóc đi!"

Cô lắc đầu. Anh ôm đầu cô tựa vào vai mình.

Quyển Dung đã tự sát. Cô ấy rạch cổ tay chết trong phòng. Khi nhận được tin nhắn "Vĩnh biệt!", cô chạy đến nhà cô ấy thì đã quá muộn.

Cô ấy viết thư tuyệt mệnh để lại bên cạnh. Bảo cô không cần áy náy.

Quyển Dung đã nói sự thật về đứa bé cho Minh Khánh, càng không ngờ kết quả xét nghiệm nước ối lại nói rằng đó là con của Phạm Lam Vĩ.

Chồng cô ấy tức giận đòi ly hôn, cô ấy không chịu. Anh ta lại dẫn người phụ nữ khác về nhà ngay trước mặt vợ mình.

Quyển Dung cũng không ngờ rằng sau tất cả, cô ấy đã yêu Minh Khánh rất nhiều.

Uyển Sang, cô đã hại bạn của mình. Lẽ ra cô không nên khuyên cô ấy nói ra. Cô là hung thủ giết người.

End chap 20.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Cô đã tự tay đẩy người bạn thân nhất của mình vào cõi chết. Đến nằm mơ cô cũng mơ thấy cô ấy chết ra sao. Quyền Dung là cô gái kiên cường nhất cô từng thấy. Càng kiên cường bao nhiêu thì lại càng dễ gục ngã bấy nhiêu.

Uyển Sang đã giết chết hai sinh mạng. Cô là một kẻ đáng nguyên rủa.

Anh ôm cô vào lòng, giờ cô chỉ có thể khóc hết nước mắt.

"Cuộc sống này vốn không công bằng, dù em có muốn cũng không thể làm gì được. Nếu như cô ấy đã lựa chọn như vậy thì cứ để cô ấy đi. Có lẽ đó là quyết định sáng suốt nhất của cô ấy."

Cảm nhận cô run lên, anh lại càng ôm chặt.

"Em có từng nghĩ tại sao Quyền Dung lại nhấn tin cho em không? Đó là vì cô ấy rất coi trọng người bạn của mình. Cô ấy tin tưởng em. Cô ấy sẽ không trách em mà sẽ biết ơn em, vì đã mở lối cho mình".

Sau hai tháng,

Uyển Sang đến viếng mộ Quyền Dung. Cô đã không đến đưa tiễn bạn của mình vì vẫn cảm thấy tội lỗi.

Cô mang theo bó hoa hồng vàng đến viếng cô ấy. Hoa hồng vàng tượng trưng cho tình bạn vĩnh cửu, cô nhớ Quyền Dung đã từng nói thế.

Cô tâm sự tất cả lòng mình với cô ấy, cô cảm thấy lòng mình thanh thản hơn.

Cô gặp lại Linh Lan- cô bạn ngày xưa khi viếng mộ. Còn nhớ ngày xưa cô ấy còn hùng hổ muốn làm một bác sĩ tâm lý, vậy mà bây giờ lại là một hướng dẫn viên du lịch.

Cô bạn vẫn mắt híp như xưa. Nhưng con người thì đã thay đổi ít nhiều. Cô ấy lạnh lợi hơn, lại còn tự nhận mình là kẻ đầy dã tâm. Cô không khỏi bật cười.

Buổi tối, Dương Văn lại ôm Uyển Sang ngủ. Anh hình như rất thích bóp ngón tay cô. Cả bàn tay bị anh bóp đến sắp dài ra bất thường.

"Anh ngủ chưa?"

"Ngủ rồi!"

"Em muốn đi biển!"

"Được!"

"Anh đưa em đi chứ?"

"Ừ!"

Khi hai người đến nơi thì cũng đã sẩm tối. Họ thuê một căn phòng trong khách sạn cạnh bãi biển nghỉ ngơi, chờ sáng mai tiến hành chuyến du lịch.

"Em thích nơi này không?"

"Thích!"

Bãi biển Whitehaven, đảo Whitsunday, Australia nổi tiếng với bãi cát trắng như đường, mềm mịn như lụa. Đi trên cát, cát trượt qua chân làm cô thích thú.

"Trời lạnh lắm!". Anh khoác áo lông vào cho cô "Sáng mai rồi ra đây cũng được mà!"

Cô lắc đầu. Anh đành ngồi xuống cạnh cô.

Gió biển đúng là lạnh. Sóng lăn tăn những đợt tràn vào bàn chân cô buốt giá.

"Anh có việc thì cứ làm đi. Em ở đây một lát rồi vào sau!"

"Sao em biết?"

"Điện thoại anh reo liên tục kìa!"

"Vậy thì được rồi. Anh đi một chút. Em nhớ đừng ngồi lâu quá!"

"Ừm"

Điện thoại anh reo, cô nhìn thấy chẳng lẽ lại không biết là ai gọi tới hay sao. Nhưng cô có tư cách gì can thiệp vào chuyện của anh. Cô là vợ. Nhưng trên thực tế cái danh "vợ" không thể can được tình cảm.

Anh không yêu cô. Hoặc chí ít cũng chỉ là có một ít nhò nhoi thương hại mà thôi.

Cô không tin một người đã từng yêu sâu đậm mà anh có thể nói quên là quên.

Khi cô nhìn biểu cảm trên gương mặt anh lúc ở nhà hàng hai năm trước, cô biết tất cả.

Anh yêu cô ấy, tại sao lại để cô ấy đi? Và tại sao lại không kết hôn cùng cô ấy?

Cho tới bây giờ, cô vẫn hy vọng được ở cạnh anh. Dù anh không hề yêu cô.

Cô đã từng nghĩ, khi họ hàn gắn lại tình cảm, liệu cô sẽ làm sao? Ra đi? Hay mặt dày ở lại?

Nỗi sợ mất anh khiến cô lạnh buốt hơn. Cô sẽ ích kỉ giữ anh lại bên cạnh mình, dù cho anh có hận cô. Nhưng cô không thể tưởng tượng đến một ngày anh không còn ở cạnh cô.

Không ngờ cô lại yêu anh nhiều tới như vậy.

Uyển Sang đứng dậy, cảm thấy chân tê cứng. Đi dạo một vòng bờ biển, nhìn vào cái đen tối của biển, cô lại đắng lòng.

Cứ cho cô ích kỉ một lần đi.

"Anh!"

"Em tìm tôi làm gì?"

"Em vừa trở về, em rất muốn gặp anh!"

"Vậy là em chạy tới đây sao?"

Cô gái chạy tới ôm anh từ phía sau, anh không đẩy cô ta ra. Chỉ khẽ hít vào. "Yến Lam, em buông tay ra đi!"

"Không được. Em không muốn! Anh biết em yêu anh nhiều như thế nào mà! Tại sao anh lại đối xử với em như vậy?"

"Anh biết, nhưng xin lỗi em. Anh không thể!"

Anh lôi tay Hà Yến Lam ra khỏi người, đẩy cô ta ra xa.

"Anh... Tại sao? Tại sao vậy?"

"Anh từng rất yêu em, nhưng em đã làm anh không thể chấp nhận được!"

"Anh nói gì?"

"Anh nói gì em tự biết. Em là người thông minh, và chúng ta vẫn sẽ là bạn. Nhưng nếu em không chịu hiểu, đừng trách anh!"

Hà Yến Lam ngồi phục xuống đất. Ánh mắt cô ta long lanh nhìn bóng anh rời đi. Cô ta oán hận anh, hận anh thì lại hận Trương Uyển Sang.

Anh vào trong phòng. Bên trong tối om. Anh nghĩ cô đã ngủ nên nhẹ nhàng nhón chân.

Cánh tay nhỏ bé ôm anh từ phía sau, anh chạm nhẹ vào bàn tay, nó lạnh cóng.

"Em sao vậy?"

Cô lắc đầu. Anh xoay người lạnh ôm cô vào ngực, vuốt mái tóc cô.

"Có chuyện gì vậy? Nói anh biết đi!"

"Em rất ích kỉ, nếu anh bỏ rơi em, em sẽ không tha cho anh!"

Anh ôm cô chặt hơn. "Em nói cái gì vậy?"

"Em mệt rồi, muốn đi ngủ!"

"Uyển Sang!" Anh kéo tay cô "Anh và cô ta không có gì. Em đừng suy nghĩ nhiều!"

"Ủm"

Sáng hôm sau, khi cô thức dậy thì thấy kẻ bên trống trơn, chỗ anh nằm lạnh ngắt.

Cô thay đồ, bước ra thì thấy anh đang dọn đồ ăn.

"Em tới ăn đi!"

Cô bước tới ngồi vào bàn ăn, cầm lon coca định uống nhưng bị anh giật lấy.

"Em uống nước táo ép đi! Coca không tốt!"

Cô nhăn mặt.

"Anh mua cho em canh hào khoai môn đây, ăn đi cho nóng!"

"Anh làm sao mua được vậy?"

"Mất công sức lắm!"

Cô nhìn anh. Anh quan tâm cô rất nhiều. Là cô không tin tưởng sao?

"Cám ơn anh!"

"Vợ à, em không ăn là anh ăn hết!"

Không biết từ khi nào những câu nói ngắn gọn của anh lại biến thành có chủ có vị, anh thỉnh thoảng còn biết chọc cô cười nữa.

End chap 21.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Anh cùng cô đi dạo trên bãi biển. Đúng như người ta thường nói, đi tới đây thì phải đeo kính đen bởi ánh sáng mặt trời chói hơn bình thường.

Ngồi xuống một mỏm đá nghỉ ngơi, tâm hồn cô khoan khoái kì lạ.

"Có mệt không?"

Anh hỏi. Cô lắc đầu. Anh kéo tay cô bóp bóp, cô lại cảm thấy mắc cười. Anh thích làm cái trò trẻ con đó như vậy sao?

"Em nhìn gì?"

"Không có!"

"Rõ ràng là nhìn anh!"

"Nhìn cục đá phía sau anh!"

Anh không cãi với cô nữa, để cô dựa vào vai, nhìn ra phía biển xanh ngắt.

Giờ phút này cô cảm thấy rất ấm áp. Chỉ muốn ghi nhớ mãi thời khắc này.

"Tại sao là em?"

"Em nói gì?"

"Tại sao anh lại kết hôn với em?"

"...."

"Anh vẫn còn yêu Hà Yến Lam!"

"Em suy nghĩ nhiều quá rồi."

Cô biết rằng anh đang trốn tránh. Càng trốn tránh cô càng khẳng định anh vẫn còn tình cảm với cô ta.

Chỉ có điều, cô không dám hỏi anh rằng: "Anh có yêu em không?"

Cô sợ. Sợ sẽ nghe được câu trả lời không mong muốn. Thôi thì cứ tự lừa gạt mình.

"Cô ta đang ở đây?"

Cô thực chất đã biết từ lâu. Nhưng vẫn muốn anh trả lời. Nhận được cái gật đầu của anh, cô thật mệt mỏi. Tại sao anh không nói dối? Nếu như vậy cô sẽ có thể tiếp tục tự lừa mình.

Kẻ thứ ba không phải là kẻ đến sau mà là kẻ không bao giờ có thể có được tình cảm.

Và cô chính là kẻ thứ ba đó. Dẫu biết anh không yêu mình, anh kết hôn với cô chỉ là thương hại. Cũng như khi anh viết thư với cô, chỉ là tiện tay viết vài chữ rồi quăng vào hòm thư.

Từ đầu tới cuối cô chỉ là người thay thế.

"Anh... có yêu em không?"

Câu hỏi này cô rất muốn hỏi, nhưng chưa bao giờ có thể nói ra.

Hôm nay Hà Yến Lam đã tới tìm cô lúc anh không có ở trong phòng. Cô ta đưa cho cô những bức hình thân mật của anh và cô ta, kể cho cô nghe những kỉ niệm đẹp như trong tiểu thuyết của họ.

Cô không có hứng thú quan tâm, chỉ pha cà phê uống như chỉ có một mình.

Cô ta tức giận, ném vỡ một cái ly thủy tinh.

"Tôi nói cho cô biết, trong bụng tôi đã có đứa con của Dương Văn. Cô chỉ là thể xác của tôi thôi, anh ấy vì đang giận tôi mới kết hôn với cô; coi cô như bảo bối. Cô nghĩ khi anh ấy biết chuyện đứa nhỏ rồi thì thế nào? Cô sẽ bị đá ra đường!"

Thật tức cười. Cô nhếch miệng cười. Đưa cốc cà phê về phía cô ta.

"Uống cà phê không?"

"Tôi sẽ chống mắt lên chờ xem cái ngày mà cô bị anh ta đá như thế nào!"

Nói xong cô ta ngúng ngoẩy bỏ đi.

Uyển Sang không còn sức lực nữa, cô dựa vào tường thẫn thờ.

Hà Yến Lam nói đúng, cô chẳng có gì cả. Ngay cả thứ để níu giữ anh cô cũng không có.

Trong trò chơi này, cô đã thua thảm hại!

Giữa họ tồn tại đứa bé, anh vẫn yêu cô ta, anh không yêu cô. Chỉ nhiều đó thôi cô cũng không có tư cách gì giữ anh ở bên cạnh mình.

Nhưng cô không thể rời xa anh.

Khi anh về tới thì thấy trong phòng rải đầy mảnh thủy tinh, tay cô toàn là máu.

"Uyển Sang! Em sao vậy?"

Anh chạy tới nắm lấy tay cô.

Là cô cố ý muốn tay mình bị thương.

"Anh lo cho em sao?"

"Mau băng bó lại!"

"Trả lời em đi!"

"Em sao vậy hả? Để bản thân mình bị thương như vậy?"

"Anh đang giận em à?"

Anh không nói, đem băng bông cầm máu cho cô.

"Em có thai rồi!"

Cô không muốn mất anh. Thà rằng nói dối, cô chỉ muốn anh đừng bỏ rơi mình.

"Em nói thật?"

Cô gật đầu. Anh đến ôm cô. "Cám ơn em!"

Cô không đoán sai. Anh nhất định sẽ như thế. Và cô càng đau, vì anh sẽ vì Hà Yến Lam có đứa nhỏ mà bỏ rơi cô. Nhất định!

"Hứa với em, đừng bỏ em một mình!"

"Ừ!"

Sau khi tắm xong, cô chuẩn bị đi ngủ thì lại không thấy anh đâu.

Khi cô giật mình thức giấc thì anh đã nằm bên cạnh. Tay anh đặt trên bụng cô.

Cô không dám tưởng tượng nếu như anh biết cô chỉ là gạt anh thì anh sẽ làm gì?

Chắc chắn là rất tức giận. Nhưng xin anh hãy tha thứ cho sự ích kỉ của em!

Một tuần ở đảo Whitsunday, cô và anh trở về thành phố Z.

Anh bảo cô phải chú ý sức khỏe, không cho cô đi đâu, chỉ ở nhà dưỡng thai. Cô chỉ biết thầm xin lỗi anh.

Mỗi ngày sau khi tan làm ở công ti anh đều tranh thủ về nhà ăn cơm cùng cô.

Nếu như cô thật sự mang thai thì hay biết mấy!

"Đang làm gì vậy?"

"Em trồng hoa! Thấy có đẹp không?"

"Đẹp! Hoa chuông à?"

Anh xắn tay áo lên cầm lấy cái xẻng xúc đất bỏ vào cái chậu cho cô. Uyển Sang mỉm cười tươi nước cho mấy chậu còn lại.

"Hôn anh đi!"

"Để làm gì?"

"Anh thích!"

"Em không thích!"

Anh ôm mặt cô khẽ hôn lên trán cô. "Đi dạo không?"

Anh dẫn cô đi dạo ở bờ hồ. Lúc rảnh anh lại mang cô đến đây.

"Thầy Dương! Em muốn ăn kem!"

"Ăn kem lạnh lắm!"

"Em thích!"

"Được rồi!"

Anh miễn cưỡng đi mua cho cô hai cây kem.

Anh lại lái xe đưa cô về nhà. Xe dừng đèn đỏ, cô nghe tiếng nói của một người đàn ông.

"Ba ơi, con muốn đi chơi trò chơi!"

"Được! Bé Bảo muốn gì cũng được!"

"Anh chiều hư thằng bé rồi!". Tiếng của một người phụ nữ.

Uyển Sang quay đầu sang chiếc xe bên cạnh, miệng cười mỉa mai.

Là ông ta. Không ngờ Hà Quan lại làm cô bất ngờ như vậy.

Người phụ nữ đó đáng tuổi con ông ta, thật mỉa mai. Ông ta nuôi vợ bé, còn có cả con riêng. Cô rất muốn biết người đàn bà Trần Hy Vân sẽ phản ứng ra sao bấu nhìn thấy cảnh này.

Đến khi chiếc xe đỏ vụt qua, anh cẩn thận nhìn cô. "Không sao chứ?"

"Không có gì!"

Nếu cô biết cha ruột của mình từng đưa ra điều kiện để cô kết hôn cùng anh, đưa một thỏa thuận bán con. Và ông ta đòi anh đầu tư mười tỉ vào công ti của ông ta. Không biết cô sẽ ra sao?

Trên đời cũng có loại người vô liêm sỉ như vậy.

End chap 22.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Uyển Sang gọi điện trò chuyện cùng mẹ. Bà ấy kể cho cô nghe về đàn gà bà ấy nuôi. Cô kết thúc cuộc gọi thì anh đã ngồi trên ghế sofa đối diện cô.

"Lợi hại! Ba mươi lăm phút ba mươi tám giây!"

"Em muốn uống sữa!"

Anh lắc đầu cười, mang một ly sữa nóng cho cô.

"Để anh đút em uống!"

"Không có muống?"

"Đút bằng miệng!"

"Thôi thôi!"

Cô bưng ly sữa ực một hơi. Anh cười đắc ý, vậy là dụ cô thành công.

"Ngày mai anh phải đi công tác, em có muốn đi không?"

"Anh đi đâu?"

"Luân Đôn!"

"Bao lâu?"

"Hai ngày!"

"Em không đi đâu! Anh cứ đi, không cần lo cho em!"

"Em ở nhà một mình anh không yên tâm!"

"Không sao mà!"

"Em đi cùng anh, anh mới không lo!"

"Em muốn ở nhà!"

Cô kiên quyết không đi, anh cũng chiều cô. Nhưng khi anh chuẩn bị lên máy bay thì Linh Lan đột ngột tới chơi nhà cô. Khi nói cũng biết là anh sắp xếp, cô không khỏi cười, anh giống bà ngoại của cô thật!

"Uyển Sang này, cậu và thầy Dương quen nhau như thế nào vậy? Có phải lúc còn là sinh viên không?"

"Cậu uống trà thảo mộc không? Trà đậu bướm nhé!"

"Ồ! Mà nói đi, mình hiếu kì quá!"

Cô khác với vẻ sốt ruột của Linh Lan, nhàn nhã pha trà, miệng không nhịn được ý cười.

"Chuyện đó sau này rảnh mình sẽ kể cho cậu nghe."

"Xùy! Cậu ở nhà một mình sao?"

"Anh ấy không cho mình đi làm!"

"Cậu sợ rởm thế! Mà nhà rộng thế này mà là mình hủ, sợ ma lắm!"

"Còn cậu thì sao? Chừng nào kết hôn đây?"

Uyển Sang đặt ly trà đậu bướm màu xanh trên bàn, tay cầm ly sữa của mình nhấm nháp.

"Mình vẫn chưa có ý định kết hôn đâu! Bạn trai của mình bảo là cũng chưa muốn! Mình không muốn làm bà nội trợ sớm vậy đâu!"

"Cậu không tranh thủ kết hôn thì coi chừng không giữ được đó!"

"..."

"Sao vậy?"

"Uyển Sang! Mình nghĩ anh ấy... có người khác rồi!"

"Làm sao cậu biết?"

"Những cuộc điện thoại dần dần ngắn đi. Trước kia anh ấy và mình nói chuyện điện thoại phải mất mấy tiếng. Giờ dường như không còn chuyện gì để nói nữa. Có hôm anh ấy hỏi mình nếu anh ấy không yêu mình nữa thì sao. Mình đã khóc trong điện thoại. Nhưng sau đó anh ấy lại bảo là chỉ giận với mình thôi, bảo đừng tưởng là thật!"

"Cậu có yêu anh ta không?"

"Đương nhiên là có. Yêu rất nhiều!"

Yêu xa rất khổ. Nhưng đôi khi yêu xa có thể được phép mù quáng tin tưởng người đó.

Cô từng hỏi Quyển Dung có yêu anh ta không, câu trả lời cũng chính là như thế. Cô rất lo cho Linh Lan, sợ cô ấy lại một lần nữa lặp lại chuyện cũ.

"Linh Lan, trừ Quyển Dung ra thì cậu chính là bạn thân nhất của mình. Hy vọng cậu hãy lựa chọn cho đúng người mình yêu. Đừng làm khổ bản thân!"

"Ừ. Mình biết rồi!"

Uyển Sang ở nhà chán muốn chết. Ra vào chỉ thấy có một mình. Trước kia cô cũng sống một mình nhưng không đến nỗi cô đơn như thế này.

"Hay cậu đi tìm một chú chó mà nuôi!"

Linh Lan đề nghị với cô. Có lẽ! Có thêm người bạn cô có thể tránh khỏi bị trầm cảm cục bộ trong hai ngày.

Vậy là buổi chiều cô đến cửa hàng chó mèo. Cô nhân viên niềm nở dẫn ra một chú chó lông xù.

Uyển Sang thích chú chó này lắm. Ít nhất là cô có thể vuốt rụng bộ lông đó. Chắc sẽ đã lắm!

"Em ăn tối chưa?"

"Rồi!"

"Nhớ không được bỏ bữa!"

"Biết rồi!"

"Có nhớ anh không?"

"Có lẽ là không! Em có bạn mới rồi!"

"Là ai? Trai hay gái?"

"Nam!"

Cái này không có tính là nói dối, cô nghĩ được và trai cũng giống nhau thôi. Nhưng cô đâu thấy vẻ mặt dăm chiêu khó chịu của anh lúc này.

"Quen khi nào?". Anh hỏi. Cô đoán là anh đang nghĩ lung tung đây mà.

"Hồi chiều!". Cô vuốt ve bộ lông mượt mà của Nam, vừa ngồi trên ghế xoay cười thích thú.

"Tên gì?"

"Nam!"

"Em có biết anh đang ghen hay không?"

"Không biết! Anh ghen à?"

"Ừ!"

"Ghen với chú chó sao?"

Anh ngã ngửa, cô cố ý trêu đùa anh sao.

"Anh sẽ phạt em!"

"Phạt gì?"

"Khi về sẽ tính. Em ngủ sớm đi!"

"Vâng!"

Uyển Sang ngắt điện thoại, cô đi đến phòng sách, lấy ra một cuốn sách trên kệ.

Ngủ sớm cũng không ngủ được, cô sẽ thức để đọc sách.

Trong cuốn sách có kẹp một tấm ảnh. Uyển Sang xem qua thì lại cười đắng, là ảnh chụp Hà Yến Lam và anh. Hai người họ cười tươi trông rất hạnh phúc. Cô kẹp lại tấm ảnh vào giữa trang giấy, ném thẳng vào thùng rác kế bên.

Ngay từ đầu họ sinh ra đã là của nhau, cô chỉ là kẻ mặt dày xen ngang mà thôi. Nếu như vậy thì cô sẽ mặt dày mà kéo anh ở bên cạnh mình.

Có lẽ cô sẽ có một ngày nhận lấy hậu quả của sự ích kỉ này. Nhưng cô mặc kệ!

Ngày thứ hai anh không có ở cạnh. Nói thật thì cô rất nhớ anh.

"Nam à, tự ăn nhé!"

Cô xoa đầu Nam, có vẻ như nó rất thích được cô xoa đầu mình. Bằng chứng là nó nằm cuộn tròn trên thảm, nhâm nhi từng miếng thức ăn.

"Cô rất hạnh phúc nhỉ?"

Hà Yến Lam đứng dựa người vào tường. Trong ánh mắt cô ta hiện lên tia khinh bỉ.

"Làm sao cô vào được?"

"Ngạc nhiên lắm sao? Trước kia tôi đã từng sống ở đây! Là sống ở đây đó! Vậy nên tôi có chìa khóa là chuyện hết sức bình thường."

"Ra khỏi đây!"

"Cô đang tức giận sao?"

"Tôi lặp lại lần nữa: ra ngoài!"

Hà Yến Lam ngồi vắt chân trên sofa, một tay xoa bụng của mình ý nhắc nhở cô không nên động thủ.

End chap 23.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

"Cô có biết là phụ nữ có thai không được kích động hay không? Lỡ như mẹ con tôi có mệnh hệ gì thì, Dương Văn không biết sẽ làm gì cô!"

Uyển Sang không ngờ Hà Yến Lam lại có thể thay đổi thành một người như vậy. Thật ghê tởm. Cô cứ tưởng cô ta hiền lành ngây thơ, nhưng cô đã lầm. Cô ta là con sói đội lốt cừu!

"Cô muốn nói gì? Nếu không mời cô đi ngay cho!"

"Ồi! Cô thật hung dữ! Tôi chỉ muốn đến thăm cô thôi, đâu cần nổi giận như vậy chứ!"

"..."

"Tôi nhắc cho cô nhớ, Dương Văn anh ấy yêu tôi, bây giờ mà mãi mãi cũng là như vậy! Cô đừng hòng cướp anh ấy từ tay tôi!"

"Cô biết cửa ở hướng nào rồi chứ?"

"Cô đuổi tôi sao?". Một bên chân mày Hà Yến Lam nhếch lên, vẻ mặt đó của cô ta giống như một con cáo già xảo nguyệt.

"Cô không thấy đường ra cửa à?"

Vẫn giữ gương mặt bình thản như không, cô muốn cô ta ngay lập tức xéo đi.

"Cô..."

"Có cần tôi dìu cô đi hay không?"

"Được lắm! Tôi xem cô còn bình thản được bao lâu!"

Hà Yến Lam đứng đứng ra cửa.

Cô ngã quỵ trên sofa. Thật sự mệt mỏi!

Anh vừa xuống máy bay thì lập tức chạy xe thẳng về nhà. Anh rất muốn ôm cô vào lòng, nhớ chết mất!

Về đến nhà thì Nam đã chạy ra cổng ngoắc ngoắc đuôi, anh xoa đầu nó rồi vào trong nhà.

Trong phòng khách không thấy cô, anh đi thẳng vào nhà bếp. Cô đang bận nấu món gì đó.

Anh bước tới ôm cô, ngó vào mấy món cô nấu. Không tệ! Đẹp mắt lắm!

"Vợ à, em nấu gì đây?"

"Anh ăn không?"

"Ừ... em khóc sao?"

Cô quệt mắt, cố ý quay sang hướng khác cầm lấy cái ly.

"Đâu có, chắc là do lúc nãy thái hành tây nên cay mắt thôi!"

"Em nói dối! Nói cho anh biết, có chuyện gì?"

Anh ép cô nhìn vào mắt anh, bóp hai bả vai cô rất chặt.

Uyển Sang ôm anh, vùi mặt vào ngực anh. Cô rất sợ anh sẽ rời đi.

"Anh đừng rời xa em được không?"

"Em bị sao vậy?"

Cô lắc đầu. Anh cũng không ép cô nói.

Buổi chiều Dương Văn tới công ti, chỉ còn mình Uyển Sang ở nhà. Thời gian rảnh rỗi làm cô lười biếng. Sách trong phòng sách đã bị cô đọc hết.

Cô thường lên mạng tìm thông tin. Thấy cũng hay hay!

Cô bắt đầu thích viết tiểu thuyết.

Rảnh rỗi lại mở laptop gõ lộc cộc. Nhiều lần thấy vợ có chuyện để làm anh cũng thấy vui vui.

"Thùy Cát, cô vào phòng tôi đi!"

Vừa gọi điện thoại nội bộ báo cô thư kí vào, anh lại nhú mồm vì Hà Yến Lam lại gọi cho anh.

"Tổng giám đốc!"

"Vào đi!"

Anh không bắt máy, trực tiếp từ chối cuộc gọi.

"Dự án xây dựng khu chung cư cao cấp ở Thành Đông sao rồi?"

"Dạ. Bên bộ phận thiết kế vừa gửi bản thiết kế chi tiết qua. Em đang xem lại, hiện còn nhiều chi tiết cần phải chỉnh sửa."

"Còn phía thầu xây dựng?"

"Đã ổn rồi. Chỉ còn việc bồi thường là còn chút rắc rối!"

"Cô lo đi! Dự án này rất quan trọng với tập đoàn Dương Thành chúng ta. Lỡ có vấn đề thì con số thiệt hại tuyệt đối không phải là nhỏ!"

"Vâng!"

"Cô ra ngoài làm việc đi!"

"Ồ... tổng giám đốc...!"

"Còn có chuyện gì sao?"

"Hà tiểu thư.... đang ở đại sảnh làm loạn!"

Anh nhú mồm. Cô gái này đúng thật lì lợm.

"Em muốn cái gì nữa hả?"

"Dương Văn, em chỉ muốn anh lại yêu em như lúc trước, ngày ngày cùng sống hạnh phúc..."

"Đủ rồi!"

"Anh làm sao vậy? Anh đã từng yêu em rất nhiều mà! Nếu như em không đi du học thì giờ này chúng ta chắc đã kết hôn rồi!"

"Em về đi!"

"Đương Văn! Chẳng lẽ anh nói anh yêu em tất cả đều là giả hay sao?"

"Anh thật sự đã rất yêu em! Nhưng đó là đã từng..."

"Vậy còn bây giờ?"

"Không!"

"Anh tuyệt tình như vậy sao? Thậm chí nói dối anh cũng không muốn sao? Anh thay đổi rồi, em không còn nhận ra anh nữa!"

Hà Yến Lam rơi nước mắt. Bộ mặt lúc này vô cùng đáng thương. Anh đưa khăn giấy cho cô ta, ánh mắt thì vẫn kiên định.

"Người thay đổi là em, không phải anh!"

"Anh nói gì chứ?"

"Vậy thì Ngô Minh, em giải thích thế nào?"

"Ngô... Ngô Minh, làm sao anh biết được?"

"...."

"Ngô Minh là bạn học của em.. em và anh ta..."

"Em sống ở nhà hắn trong thời gian anh đi dạy học!"

Một luồng gió lạnh làm Hà Yến Lam buốt sống lưng. Anh biết hết tất cả những gì cô ta làm. Biết rõ về Ngô Minh.

Đứng trước Dương Văn luôn làm cho người ta cảm giác ảm áp, nhưng khi anh đã nổi điên lên thì lại thật đáng sợ.

"Đó là lí do vì sao tôi muốn cô đi khỏi cuộc đời tôi! Cả người ba vô liêm sỉ của cô nữa."

"Đương Văn, em xin lỗi! Anh tha thứ cho em đi! Em chỉ là một phút nông nổi nghe lời dụ ngọt của anh ta mà thôi! Em..."

"Tốt hơn hết là hãy cẩn thận đứa bé, nếu cô còn muốn giữ con của hắn ta!"

Hà Yến Lam thật không ngờ ngay cả việc này anh cũng biết. Cô ta đứng như trời trồng nhìn anh.

"Và nếu cô còn nói lung tung với Uyển Sang nữa, tôi không chắc là sẽ niệm tình lần nữa!"

Anh ra khỏi phòng, cánh cửa đóng sầm lại ngay phía sau lưng.

End chap 24.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Cô im lặng vì muốn anh quan tâm. Cô trốn vì muốn anh tìm thấy.

Cô khóc vì muốn được anh lau nước mắt.

Nhưng cô lại đau vì trái tim tan vỡ. Cô không thể tự lừa dối mình khi người đàn ông mình yêu bị người khác chiếm lấy. Cả đêm Dương Văn không về nhà, Hà Yến Lam gọi cho cô, cô ta ông ọ rằng anh đang ở chỗ cô ta.

Dù có mạnh mẽ đến đâu, cô cũng vẫn là một người phụ nữ mềm yếu. Cô chịu đựng tất cả chỉ vì yêu anh, nhưng dường như đối với cô từ "yêu" lại quá xa vời.

Cô muốn giữ anh ở cạnh mình. Phải. Nhưng đôi tay cô quá nhỏ bé, dù có cố gắng đến đâu cũng không thể.

"Đương Văn, uống nhiều lắm rồi! Cậu về nhà đi!"

"Không... tôi..."

Chưa nói hết thì anh đã nôn ra tới mặt xanh mặt vàng.

"Vĩnh Khoa, cậu ấy làm sao vậy? Tự dưng lòi tội mình ra đây rồi ngồi nốc rượu!"

"Mộc Miên à, hay là tôi với cậu đưa cậu ấy về nhà đi!"

"Cũng được! Dù sao tôi cũng buồn ngủ lắm rồi! Ngày mai còn có ca phẫu thuật thay tim, thiệt tình!"

Chiếc xe dừng trước cửa nhà, Mộc Miên dìu anh ra khỏi xe.

"Cậu ta nặng quá!"

"Để tôi phụ một tay!"

Uyển Sang thực chất là vẫn chưa ngủ, cô đang viết tiểu thuyết. Nghe có tiếng xe, cô vừa ra xem thì nhìn thấy anh say bết nhè.

"Chị Dương à, chúng tôi trao trả cậu ta đây!"

"Xin lỗi, nhưng hai người là..."

Mộc Miên vuốt lại mái tóc, choàng tay lên vai Vĩnh Khoa. "Tôi là Mộc Miên, cậu ấy là Vĩnh Khoa, chúng tôi là bạn thời đại học của anh Dương đây!"

"Xin lỗi, tôi không biết! Hân hạnh!"

"Không sao! Không sao!"

Mộc Miên xua tay, cô nàng có vẻ dễ gần. Còn Vĩnh Khoa thì nhả nhặn. Theo Uyển Sang nghĩ là thế.

"Thôi trẻ rồi! Chúng tôi về đây!"

"Vậy khi nào rảnh mời hai cậu vào nhà chơi nhé!"

"Nhất định! Nhất định!"

Vĩnh Khoa vào trong xe, tay vẫn còn vấy vấy chào cô.

Khi xe họ rời đi, Uyển Sang mới khó khăn lúi anh vào trong nhà. Nếu anh không phải chồng cô thì cô sẽ mặc kệ anh ngủ ngoài sân.

"Anh đừng có quơ tay nữa mà!"

"Àa..."

Uyển Sang lấy một cái khăn nhúng nước ấm lau mặt cho anh. Khô là anh nằm không yên, hai tay cứ quơ loạn xạ.

Sau khi thay đồ cho anh xong, cô chồm tới lấy cái mền trùm anh lại, chỉ chừa ra cái đầu. Cô mà tức thêm chút nữa là sẽ dùng dây thừng buộc anh với cái giường cho không ngồi dậy được nữa.

Khi Dương Văn thức dậy thì đã gần trưa.

Anh lắc lắc cái đầu đi xuống lầu, đang thắc mắc có phải tối qua cô dùng búa nện vào đầu mình hay không?

"Anh chịu dậy rồi à?"

"Ờ!"

Cô ngồi khoanh chân xem ti vi, vừa xem vừa ăn vặt coi như không thấy anh ngồi kế bên.

"Anh đói bụng!"

"Đói thì tự đi mà nấu!"

"Anh muốn em nấu!"

"Không thích!"

"Nhưng anh thích!"

"Kệ anh!"

Cô định đứng dậy đi thì bị anh kéo lại. Tay anh xoa xoa bụng cô.

"Nhột!"

Cô đẩy tay anh ra. Cảm giác áy náy, cay cay mất lại khơi dậy. Cô cắn môi dưới, chăm chú nhìn anh.

"Anh muốn ăn!"

"Để em nấu là được rồi!"

"Ừ!"

Cô vào nhà bếp, mở tủ lạnh lấy ra một gói mì ăn liền.

Anh nhìn món cô nấu mà nhăn mặt. "Anh không ăn mì đâu!"

"Không ăn thì em ăn!"

"Được rồi, anh ăn!"

Buổi chiều anh không đến công ti mà ở nhà chơi với cô.

"Anh xúc đất vào chậu đi!"

"Ừ!"

"Anh tưới cho chậu hoa chuông đi!"

"Ừ!"

"Anh bón phân cho cây đi!"

"Ừ!"

Cả buổi anh bị cô sai hết việc này tới việc kia mà không oán giận gì. Cô bật cười. Anh giống như chú cún ngoan ngoãn vậy.

"Anh uống nước đi!"

"Ừ!"

Anh cầm cốc nước ngửa cổ uống. Con Nam đã nằm một đồng kể bên anh, nhưng giờ anh lại thấy ghét nó, vì nó nằm chính giữa anh và cô.

"Đi chỗ khác chơi!"

Nó vẫn mở to hai mắt vẫy đuôi.

"Chắc nó nghĩ anh đang khen nó ngoan!"

"Nó là chó lai kì đà à? Đạo này em nuôi nó mập lên đó, chỉ ăn với ngủ!"

Cô nhún vai. Không ăn với ngủ thì biết làm gì, chẳng lẽ bắt nó nấu ăn hay tắm cho anh?

Cô nghĩ vậy nhưng không dám nói ra, cô biết ngay sau đó mặt anh sẽ tối sầm lại và đi một mạch vào nhà.

"Em có mệt không?"

"Không "

"Em nhớ không được thức khuya quá! Con sẽ không khỏe đâu!"

"Ừm!"

"Sao vậy?"

"Không có gì!"

"Nói cho anh biết đi!"

"Không có gì mà!"

Anh nhìn thẳng vào cô. Cứ mỗi khi nhìn thấy ánh mắt đỏ của anh thì cô lại không thể xem như không có chuyện gì.

"Ông ta bị suy thận, cần phẫu thuật ghép thận!"

"Và ông ta muốn em hiến thận?"

Cô gật đầu. Chuyện này cô cũng đã nói với mẹ. Bà ấy chỉ thờ dài mà không nói gì, chỉ bảo quyền quyết định là của cô. Bà ấy tôn trọng dù cô có quyết định như thế nào.

"Anh không đồng ý!"

"Nhưng... dù sao ông ấy cũng là... ba em!". Cô lí nhí.

Từ "ba" này rất lâu rồi cô chưa từng mở miệng gọi. Thậm chí lâu đến nỗi cô không nhớ cách viết của nó như thế nào nữa rồi.

"Ông ta có từng xem em là con chưa? Dù không phải như vậy anh cũng không cho!"

"..."

"Em đang có thai, chuyện này ảnh hưởng rất nhiều tới con. Em không biết sao?"

"Được rồi, em sẽ nghe theo anh!"

End chap 25.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

"Chào!"

"Cô là... Mộc Miên!"

"Rất mừng vì vẫn còn nhớ tôi!"

"Mời vào!"

"Được!"

Sáng hôm nay Mộc Miên bắt ngờ tới chơi. Uyển Sang cũng niềm nở đón tiếp.

Nói chuyện một hồi thì cũng quen thân. Kể cũng lạ, cô và Mộc Miên nói chuyện rất hợp ý nhau.

"Ừm... tôi lớn tuổi hơn, hay chúng ta xưng hô chị em đi cho thân mật!". Mộc Miên cười mở đề nghị. Cô cũng thoải mái gật đầu.

Cả hai nói chuyện trên trời dưới đất, kể về những chuyện khó quên trước kia. Nhờ thế mà cô biết rằng Dương Văn còn đi học đại học được khỏi cô theo đuổi nữa.

"À... em có chuyện muốn hỏi chị!"

"Có chuyện gì cứ nói! Đừng ngại!"

"Azm... chuyện của Dương Văn và Hà Yến Lam..."

"À, lúc trước hai người họ yêu nhau lắm. Nhưng cho đến khi cô ta ra nước ngoài du học thì họ ít khi liên lạc. Có một thời gian Dương Văn không thèm đếm xỉa tới cô ta nữa. Nhưng không biết sao sau đó lại như cũ..."

Kì thật là anh vẫn còn yêu cô ta. Cô thật đáng thương!

Dần dần những khi rảnh Mộc Miên hay đến nhà chơi với cô. Có khi cùng cô chuẩn bị bữa ăn, và thỉnh thoảng ăn chực ở đây.

Mộc Miên là bác sĩ giỏi ở một bệnh viện có tiếng trong thành phố. Cũng vì thế mà Uyển Sang thật sự cảm thấy không ổn khi có bác sĩ trong nhà, vì thói quen ăn uống của cô luôn bị Mộc Miên giáo huấn.

"Bà lại muốn gì nữa hả?"

"Tôi chỉ muốn tôi nói cho cô biết, nếu như cô không sớm hiển thân thì tôi sẽ nói chuyện này cho giới truyền thông hóng chuyện biết. Rằng cô vợ tổng giám đốc tập đoàn Dương Thành là một đứa bất hiếu. Ba ruột bị bệnh mà mặc kệ sống chết. Tối lúc đó tập đoàn Dương Thành không chừng cũng vì cô mà bị vạ lây..."

"Bà uy hiếp tôi sao?"

"Tùy cô muốn nghĩ như thế nào cũng được! Tôi nói được là làm được!"

Cô cúp máy. Những con người trong gia đình đó quá bi ối. Đến nỗi uy hiếp cô hiển thân. Nhưng lỡ bà ta thật sự làm như vậy, Dương Văn sẽ...

"Cô Trương, phiền cô đi thẳng rẽ trái là sẽ đến phòng xét nghiệm. Chúng tôi sẽ mau chóng cho cô kết quả!"

"Cám ơn cô y tá!"

Uyển Sang quyết định sẽ giấu anh làm xét nghiệm. Cô làm chuyện này là vì anh. Và cũng muốn trả dứt nợ với ông ta. Từ nay về sau cô không liên quan gì đến ông ta nữa. Đường cô cô đi, đường họ họ đi.

"Phiền cô ngồi chờ một chút. Khi có kết quả tôi sẽ thông báo cho cô!"

"Được."

Hai tiếng trôi qua.

"Cô Trương Uyển Sang, kết quả kiểm tra cho thấy thận của cô hoàn toàn phù hợp để hiến tạng. Nếu không có gì phiền cô kí tên vào đây."

Cô kí tên xong. Một lát nữa sẽ làm phẫu thuật cắt thận. Cô hy vọng Dương Văn sẽ hiểu cho cô.

Cô hết thuốc mê tỉnh lại thì đã thấy anh hốt hải tông cửa vào phòng.

Cô không biết nên nói gì với anh, chỉ cúi đầu im lặng.

"Em nghĩ cái gì vậy hả? Tại sao lại không nghe lời anh!"

Anh quát lớn. Cô run run nhìn anh.

"Em không nghĩ đến mình thì phải nghĩ đến con chứ. Em có biết làm như vậy nguy hiểm lắm không!"

"Xin... lỗi!"

"Xin lỗi thì được gì! Em không biết suy nghĩ à!"

"Phải! Bởi vì em không biết suy nghĩ nên mới làm như vậy! Anh vừa lòng chưa?"

Cô không biết mình lấy đâu ra can đảm mà quát lại anh.

"Em không nghĩ tới con mình sao?"

"Không hề. Vốn dĩ tôi không có đứa con nào hết! Chỉ là tôi bịa ra gạt anh mà thôi!"

"Em nói gì?"

"Tôi nói là anh bị tôi lừa rồi! Đồ ngốc!"

Rầm

Cánh cửa bị anh đá gãy. Cô mới hoàn hồn, cô đang làm cái gì vậy?

"Được! Vậy thì em muốn làm gì thì làm!"

Cô thần thờ nhìn anh rồi đi. Giống như khi anh rời cô đi lúc trước. Chỉ có điều, cô biết rằng mình sẽ không may mắn gặp lại anh lần nữa.

Cái giá mà cô phải trả chính là như thế này sao? Nhìn anh đi mà không thể cản, không thể níu giữ. Cô thấy mình thật vô dụng!

"Mộc Miên..."

"Chị hiểu. Yêu một người không có lỗi. Lỗi chính là yêu quá nhiều mà thôi!"

"Em ích kỉ quá phải không?"

"Yêu không có ích kỉ, chỉ có niềm khao khát được yêu!". Mộc Miên lau nước mắt cho cô "Sẽ có một ngày cậu ta phải hối hận vì đã đánh mất em!"

Hai ngày Uyển Sang nằm trong bệnh viện. Ở cạnh an ủi cô chỉ có Mộc Miên, chăm sóc cô cũng là Mộc Miên.

Dương Văn không một lần đến thăm cô.

Mộc Miên mang cháo đến cho cô nhưng lại không thấy Uyển Sang trong phòng.

"Bé à, con tên là gì?"

"Dạ con tên Doanh Kim!"

"Tên con rất đẹp! Con bao nhiêu tuổi rồi?"

"Dạ 4 tuổi!"

Khi Mộc Miên đến vườn hoa bệnh viện thì đã thấy Uyển Sang ở đó. Bên cạnh có một cô gái nhỏ.

"Uyển Sang, em ra đây làm gì vậy? Làm chị đi tìm muốn chết!"

"Xin lỗi chị Mộc Miên! Em thấy ra đây hít thở không khí sẽ tốt hơn ở trong phòng. Làm chị lo lắng rồi!"

"Không sao đâu mà! Í, cô bé dễ thương quá!"

"Doanh Kim à về phòng uống thuốc nè con!"

"Dạ mẹ!". Cô bé rồi rít trả lời mẹ, rồi vẫy chào Uyển Sang.

"Em thích con nít lắm à?"

Mộc Miên nhìn cách cô tươi cười với cô bé, đoán rằng có lẽ là thế.

"Vậy chị thì sao?"

"Chị hà... cũng thích lắm! Nhất là mấy đứa trẻ ở khoa nhi ấy, trông thật bụ bẫm đáng yêu!"

"Vậy thì chị không mau kết hôn rồi sinh con đi!"

"Thôi, chị vẫn chưa tìm được ai thích hợp. Chắc là chị ế rồi!"

"Tiêu chuẩn của chị cao quá thôi! Hay để em giới thiệu cho chị vài anh chàng!"

"Khỏi đi. Sống độc thân thế này thích hơn nhiều!"

Uyển Sang cười yếu ớt. Mộc Miên là một cô gái tốt, nếu anh chàng này lấy được thì coi như có phúc ba đời.

"Uyển Sang, hay là em về nhà đi!"

"...."

"Chị rất hiểu Dương Văn, cậu ta tuy cố chấp nhưng cũng dễ mềm lòng. Nếu như chịu xin lỗi thì vẫn có thể mà!"

"Anh ấy căn bản là không hề yêu em. Tại sao lại phải ngốc nghếch cố níu giữ người không yêu mình chứ!"

"Mọi chuyện em làm đều vì Dương Văn. Nhưng em thật ngốc! Tập đoàn Dương Thành không phải vì một chuyện cùn con thì nói sụp đổ là sụp đổ. Mà nếu có xảy ra đi nữa thì Dương Văn nhất định có cách giải quyết. Với công ti của ông già đáng chết đó mà nói là như châu chấu đá xe."

"Em thật ngốc đúng không?". Ngờ diệu Uyển Sang vốn dĩ yếu ớt lại càng nhỏ dần.

"Dù sao thì...em cứ về trước đi. Sức khỏe của em chưa bình phục hẳn, phải cố gắng nghỉ ngơi!"

Buổi chiều, Mộc Miên bảo là có ca phẫu thuật gấp nên đã làm thủ tục xuất viện trước cho cô. Uyên Sang chưa kịp nói cảm ơn thì cô ấy đã cúp điện thoại. Cô đành tự mình đón taxi.

"Cô muốn đi đâu?"

Bác tài hỏi. Cô vẫn chưa quyết định có trở về hay không thì tự dưng lại nói ra địa chỉ nhà. Cô đành cứ đi theo vậy.

Cô vào trong nhà. Đèn cũng không ai bật, bèn đi tìm công tắc để bật đèn. Cô vẫn nghĩ anh còn ở công ti, nhưng cửa trước lại không có khóa.

Có ánh đèn trên lầu, cô bước về phía đó, chắc anh đã về. Trong lòng hồi hộp, không biết nên giải thích như thế này với anh.

End chap 26.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Uyên Sang thất thần nhìn cảnh đang diễn ra trước mắt. Hà Yến Lam làm gì vậy? Cô ta... đang hôn anh sao? Vậy còn Dương Văn, tại sao anh lại hôn cô ta. Trong đầu cô đã không còn suy nghĩ gì nữa rồi. Là cô quá cố chấp, cứ tự mình nằm mơ.

Đối với anh, cô chẳng là gì cả. Vậy mà cô còn tưởng rằng ít nhất với anh, cô có thể hy vọng một chút. Nhưng giờ thì sao? Tất cả chỉ là do cô tự mình đa tình.

Yêu một người có lẽ là không sai, nhưng sai là ở chỗ đã yêu quá nhiều.

Có những thứ cứ tưởng nó đã thuộc về mình, nhưng khi nó đã không còn ở cạnh nữa thì người ta mới giật mình nhận ra rằng: nó chưa hề là của mình!

Dương Văn cũng thế!

Tình yêu làm cô trở nên yếu đuối. Cứ nghĩ suốt đời anh sẽ chở che cho cô. Nhưng lại không phải là vậy!

Niềm tin cũng có thể biến mất không còn lại gì. Yêu trở nên ngốc nghếch, khi cô và anh bắt đầu thì nó đã kết thúc.

Đến bây giờ mới nhận ra thì thật là buồn cười. Cô tự cười mình, thật mỉa mai!

Trái tim anh không ở chỗ cô. Anh từ trước tới giờ đều thuộc về Hà Yến Lam.

Anh chưa một lần nói yêu cô.

Cô cũng không dám hỏi anh có yêu mình không.

Bởi cả anh và cô đều sợ rằng đối phương sẽ trả lời ngược lại mong muốn.

Nỗi lo sợ khiến con người ta trở nên bất an. Liệu tình yêu này có đúng hay không?

Người bắt đầu là anh, nhưng người kết thúc nhất định phải là cô.

Uyên Sang không nhớ bằng cách nào cô đã lục trong túi ra tờ đơn ly hôn, kí tên rồi đặt lên bàn ăn. Vốn dĩ cô chuẩn bị nó trước khi biết mình sẽ kết hôn cùng anh, và quên bằng đi nó ở trong túi. Không ngờ hôm nay cô lại có thể làm như vậy. Thà đau một lần còn hơn kéo dài. Cô sẽ tự mình kết thúc.

Uyên Sang ở lại nhà Mộc Miên đã một tháng. Ngoài cô ấy thì thật tình cô chẳng còn biết dựa vào ai.

Đạo gần đây cô phát hiện mình hay buồn nôn, cứ nghĩ là do ăn đồ không sạch sẽ hay khó tiêu gì đó, nên không quan tâm lắm.

Một tuần sau đó mọi chuyện đều xảy ra như vậy.

Hôm nay, Uyên Sang định ra phố mua ít đồ, không ngờ mà xui quẻ khiến như thế nào mà lại gặp Hà Yến Lam và người đàn bà đó.

Cô quyết định tránh mặt họ. Dù sao cũng thật kinh tởm khi nhìn thấy người trong nhà đó.

"Trương Uyên Sang!"

Cô hít vào vài cái. Mặc kệ giọng nói êm ả mắc ói đó mà bước tiếp. Đột nhiên người đàn bà đó giật tóc cô lại, hô toáng lên.

"Mọi người tới đây mà coi, con quỷ cái này là con hồ ly tinh. Con mẹ nó hết dụ dỗ chồng tôi rồi giờ tới nó dụ dỗ chồng con gái tôi. Mọi người có thấy nó thật xấu xa không?"

Đám đông xúm xít vào chỉ trỏ. Cô bị bà ta giật tóc đến đau điếng.

"Bà... buông tôi ra...!"

"Mọi người hãy cẩn thận nó đó, không khéo tới một ngày chồng mình bị nó xỏ mũi dẫn đi thì không kịp hối hận!"

Từng tiếng nói lạnh lạnh của bà ta khiến cô nghiêng răng nghiêng lợi. Muốn lên tiếng mà không xong.

"Con mẹ điên... thả tôi ra!"

"Tao nói cho mày biết, con gái tao đã muốn thứ này thì mày đừng hòng có được

Mày chỉ là đứa con hoang mà thôi. Ha ha ha....!"

"Hà...Yến...Lam!"

"Cô gọi cái gì? Tôi nói cho cô nghe, Dương Văn bây giờ đã trở về bên cạnh tôi. Đừng nói tới đứa bé, anh ấy từ trước tới giờ luôn yêu tôi. Cô không có tư cách giành với tôi!"

"Cô vui như vậy...sao?"

"Phải. Tôi rất vui vì cũng chờ tới cái ngày cô bị anh ta đá không thương tiếc! Ha ha ha!"

Cô bị ngã xuống đường, Hà Yến Lam đá một cái, Trần Hy Vân đá một cái, đều trúng vào bụng cô. Xong xuôi việc xỉ nhục cô, họ nhún nhường bỏ đi.

Uyên Sang ôm bụng nằm dưới đường.

Khi tỉnh dậy thì cô mới biết mình đang ở bệnh viện. Bên cạnh là Mộc Miên đang lo lắng nhìn cô.

"Em không sao chứ? Cảm ơn Chúa đã phù hộ!"

"Chị Mộc Miên!"

Mộc Miên đỡ cái gối để cô ngồi dậy.

Thấy cô đặt tay lên bụng mình, Mộc Miên không nén nổi thở dài.

"Em ngốc quá, sao không cho chị biết chuyện em có thai. Lỡ như có chuyện gì thì sao?"

"Xin lỗi chị!"

"Thôi đi... mà, Dương Văn có biết hay không?"

Cô lắc đầu. Mộc Miên càng nổi đóa.

"Hai mẹ con nhà đó sai không chết đi cho rồi. Chết tiết!..."

"..."

"Dương Văn không có mặt hay sao mà lại đi quen với loại người bỉ ổi trắng trợn như ả ta. Chị thiệt muốn moi tìm ả ra coi nó có phải màu đen hay không!"

Bác sĩ đứng là bác sĩ, nói chuyện cũng nghĩ tới chuyện giải phẫu.

"Chị Mộc Miên, em có thể nhờ chị một chuyện được hay không?"

"Sao?"

"Chị.. đừng nói cho anh ta biết về đứa nhỏ. Vì em đã ký vào đơn ly hôn rồi! Em không muốn có bất kì quan hệ nào với anh ta nữa!"

"Chị hiểu... được rồi!"

"Cám ơn chị!"

"Vậy giờ em định như thế nào?"

Cô vuốt bụng mình, đáy mắt tràn ngập nước.

"Em định bỏ nó sao?"

"Một đứa trẻ ra đời mà không có cha, không có tình yêu thương, thì thà rằng không có mặt trên thế gian!"

"Nhưng...em nỡ sao?"

"Em không biết!"

"Vậy thì...em sẽ bỏ nó à? Nó cũng là một sinh mạng mà. Đứa bé không có tội gì cả. Tại sao em lại nhẫn tâm như vậy?"

"Nó sẽ tốt hơn nếu như không ra đời, chị à"

Mộc Miên thờ dài. Dù sao thì Uyên Sang nói đúng, đứa bé sẽ bất hạnh biết bao. Cũng giống như cô? Cô hiểu rõ mẹ mình đã cực khổ như thế nào. Và những năm tháng đen tối trước kia, cô là người hiểu rõ nhất.

"Bác sĩ nói em có thể uống thuốc phá thai!"

Mộc Miên đưa viên thuốc cho cô. Tuy không đồng tình lắm cách làm của cô, nhưng có lẽ đó là lựa chọn không tồi lắm.

Uyên Sang nhìn bụng mình, cô xoa xoa nó. Nước mắt lại rơi xuống nóng hổi.

"Mẹ xin lỗi con, mong con tha thứ cho mẹ!"

Cô lấy viên thuốc từ tay Mộc Miên, cho vào miệng. Một giây sau, cô phun viên thuốc ra.

"Em không làm được, em không nhẫn tâm như vậy được!"

"Vậy thì em hãy chăm sóc nó. Dù không có ba nhưng mẹ vẫn có thể nuôi con mà!"

End chap 27.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Ba năm sau..."Mẹ Mộc Miên ơi, con muốn ăn kem!"

"Vậy con chờ mẹ một lát, mẹ đi mua cho con!"

Dạ!"

....

"Mẹ ơi!"

"Ồ, con đi đâu rồi?"

"Con đi mua kem với mẹ Mộc Miên a!"

"Vậy nhớ về sớm nha con. Mẹ sẽ làm món bí đỏ cho con!"

"Dạ, bái bai mẹ!"

"Bái con!"

Cô bé này tên là An Nhiên, trông gương mặt trắng như sữa, hai gò má vung lên. Nhiều người đi đường trông thấy cũng nhin không được bước tới véo một cái.

"An Nhiên, kem của con đây!"

"Xin lỗi mẹ Mộc Miên!"

"Không phải xin lỗi mà là cảm ơn! Con nói sai rồi!"

"Ừa? Vậy cảm ơn mẹ! Điện thoại của mẹ nè!"

An Nhiên quay đầu nhìn vào tấm bảng quảng cáo trên đó đang phát đoạn phim phỏng vấn của Uyên Sang. Cô bé kéo váy mẹ Mộc Miên giật giật.

"Mẹ Uyên Sang bị người ta bắt lên trên cái tấm đó kìa mẹ Mộc Miên ơi!"

Mộc Miên bẹo má An Nhiên, ngồi thấp xuống với cô bé.

"Mẹ con đang quay hình phỏng vấn, không phải bị bắt cột lên trên đó đâu!"

"Vậy ạ?"

An Nhiên chu chu mỏ, trông cái má phồng lên xẹp xuống quả là đáng yêu.

Khi Mộc Miên và An Nhiên về nhà thì Uyên Sang đang làm món canh bí đỏ. An Nhiên ném bay hai túi đồ bé xíu trên tay chạy ngay vào bàn ngồi.

"An Nhiên, con mau đi rửa tay rồi mới được ăn!". Cô nạt. Con bé lắc lia lắc lịa đầu, hai chùm tóc cột dựng đứng trên đầu vì thế mà lắc lư theo.

"Hông, con muốn ăn. Ăn rồi rửa sau!"

"Mẹ nói con không nghe à? Rửa rồi ăn!"

"Ăn rồi rửa!"

An Nhiên vẫn ngoay ngoáy không chịu.

"Rửa rồi ăn!"

"Ăn rồi rửa!"

"Rửa rồi ăn!". Uyên Sang vẫn kiên trì đầu khẩu với con gái.

"Rửa rồi ăn!"

"Ăn rồi rửa!"

"Dạ!"

Uyên Sang giờ mới biết mình bị hớ. Trúng chiêu lừa của đứa con gái ranh ma. đành lắc đầu múc cho An Nhiên bát bí đỏ.

"Uyên Sang à, lát nữa chị phải về thành phố Z, kì nghỉ phép của chị cũng hết rồi. Hai mẹ con cần mua thêm gì nữa không?"

"Không đâu chị. Thành phố T này cũng đâu có thiếu. Cần gì em tự đi mua là được. Chị không cần lo cho em!"

"Ừ, nhưng mà chị sẽ nhớ nhóc An Nhiên chết mất!".

Mộc Miên lại véo má cô bé. An Nhiên la oai oái, rồi lại hì hục ăn chén canh bí đỏ.

"Ngộ nhỉ? Con bé cũng thích ăn bí đỏ!". Mộc Miên đưa tay bụng cảm, chăm chú nhìn con bé ăn.

OOO

Trong căn phòng làm việc, ánh sáng chiếu từ cửa kính tràn vào, hắt lên gương mặt bên sáng bên tối.

Bỗng nhiên cánh cửa phòng bật ra, Từ Vinh Khoa bước vào. Hai ngón tay còn xoa xoa thái dương.

"Dương tổng giám đốc, xin hỏi anh có việc gì cần chỉ giáo!"

Chiếc ghế xoay một vòng, nâng cốc cà phê đang tỏa khói nhàn nhạt lên chạm vào thành cốc.

"Mộc Miên dường như hay đi sang thành phố T!"

"Cậu gọi tôi đến chỉ vì chuyện này thôi sao? Nhưng mà... tôi chắc là cậu thừa biết!"

Từ Vĩnh Khoa ngồi ịch trên sofa.

"Cậu vẫn còn yêu cô ấy?"

"Không!"

"Đừng gạt tôi! Làm anh em với cậu bao nhiêu năm nay mà tôi không biết con người cậu ra sao ư? Nếu không thể quên được thì đi tìm cô ấy, giam lỏng ở cạnh cậu suốt đời là được!"

"...."

"Hazi... người anh em! Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng có chọc vào Mộc Miên, làm gì cũng được nhưng chọc bà chằn đó thì coi như cậu xong!"

"..."

Khi Từ Vĩnh Khoa vỗ vai, thông thả rời đi, Dương Văn mới chậm rãi nói lỏng cả cật. Ý kiến không tệ, giam lỏng suốt đời!

Uyển Sang bước vào phòng làm việc, cô phụ tá vừa gọi điện thông báo là có một bệnh nhân cần cô điều trị.

"Bác sĩ Trương, con gái tôi thế nào rồi?"

"Nói thật thì tình trạng Thiên Vy rất tệ. Cô bé mắc chứng trầm cảm nặng trong một thời gian dài. Nếu như không sớm tìm cách giải quyết, e rằng..."

"Tôi chỉ có một đứa con gái là nó thôi, mong bác sĩ giúp tôi. Dù có tán gia bại sản, tôi cũng chịu!"

Cô phì cười, cầm lấy tay người đàn ông trung niên. "Chú không phải lo lắng tán gia bại sản đâu, bệnh này của Thiên Vy có lẽ là do cú sốc tinh thần quá lớn, tôi cần gấp để tìm hiểu khúc mắc trong lòng cô bé, sau đó mới quyết định được!"

Hôm sau cô đến nhà Thiên Vy. Một căn hộ nhỏ trong một khu chung cư thấp bậc. Người đàn ông niềm nở đón tiếp.

Tuy căn hộ không lớn lắm, nhưng cách bày trí trong nhà coi ra không tệ và cầu thả lắm. Hai phòng ngủ diện tích hạn chế. Trong phòng khách đặt một chiếc tivi cũ kĩ loại 14 inch lỗi thời, một cái bàn dài với bốn chiếc ghế gỗ cũng đã cũ.

Người đàn ông bưng ra hai ly trà bắc thái nước xanh. Uyển Sang cũng vui vẻ đón lấy. Ông ta buồn rầu kể về Thiên Vy, về hoàn cảnh gia đình.

Cô nói muốn gặp cô con gái, ông ta chỉ vào căn phòng phía đối diện, bảo đó là phòng cô bé.

Uyển Sang đến gõ cửa. Gọi "Thiên Vy, Thiên Vy" mấy lần, không có phản ứng. Cô bèn đẩy cửa đi vào.

Thiên Vy... cắt cổ tay nằm trên giường.

Khi cô bé tỉnh dậy, Uyển Sang đỡ cô bé. Vì cấp cứu kịp thời nên không có gì đáng ngại. Chỉ là phải nằm viện theo dõi.

"Thiên Vy, em thấy sao rồi?"

Cô bé dờ dẩn nhìn về phía khác, môi mím chặt không muốn nói.

"Chỉ là bác sĩ tâm lý của em, có gì em cứ nói với chị!"

Thấy Thiên Vy không trả lời, hai tay cô bé đặt hờ trên bụng. Dáng vẻ mệm môi phờ phạc. Trong tưởng tượng của Uyển Sang, một thiếu nữ mười bảy tuổi đáng ra phải vô ưu vô lo mới đúng chứ!

Cô nhẹ nhàng đứng dậy, đến chiếc bàn đơn đặt bên cạnh rót một ly cốc nước rồi đưa cho Thiên Vy.

"Bác sĩ nói... em có thai!"

Đôi mắt Thiên Vy xịu xuống, mi mắt không chớp. Uyển Sang đoán có lẽ Thiên Vy đã biết. Vì thế mà tìm đến cái chết.

"Thiên Vy à....!" Cô nhìn ly nước sóng sánh trên tay mình "em có từng nghe câu chuyện tình yêu giữa cá và chim chưa?"

Nhìn biểu cảm của Thiên Vy, cô lại tiếp tục nói. "Có một hôm, chim bay đến dòng suối, đậu trên cành cây gần đó. Nó gọi cá. "Cá ơi, em có biết anh rất yêu em hay không?"

Cá vẫy đuôi. Chim lại nói tiếp: "Chúng ta làm người yêu của nhau đi! Anh hứa anh sẽ hằng ngày ở bên quan tâm chăm sóc em!"

Cá nói: "Làm sao em biết anh có nói thật hay không?"

Chim trả lời: "Anh xin thề với dòng suối kia. Mãi mãi yêu em!"

Cá nói: "Nhưng... cá là thức ăn của chim. Liệu có một ngày anh ăn thịt em không?"

Chim trả lời: "Không bao giờ anh làm như vậy!"

Cá lại nói: "Nhưng anh ở trên trời kia, còn em ở dưới nước. Em không thể lên cạn, anh xuống đây được không?"

"Không được! Nếu xuống nước anh sẽ chết! Em hãy lên đây với anh!"

Cá vẫy đuôi bắn nước vào chim.

"Em lên đó thì cũng sẽ chết!"

Sau đó cá bơi đi không luyến tiếc. Chim dù luôn mồm nói yêu cá bay xà xuống đắp ngay thân hình con cá gấp ngang mỏ."

Hết chap 28.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

"Em thấy câu chuyện này có lãng hay không? Thật buồn cười?" "Rốt cuộc chị muốn nói gì?"

Cuối cùng Thiên Vy cũng chịu mở miệng. Đây là một tín hiệu tốt.

"Chim liên tục nói yêu cá, sẽ vì cá làm mọi chuyện nhưng lại không thể làm được. Thật đáng tiếc!"

Thiên Vy vẫn vô hồn nhìn vào khoảng không trước mặt.

"Chị không biết có chuyện gì đã xảy ra với em, nhưng chị biết một điều, người mà lúc nào cũng nói yêu em sẽ không bao giờ yêu em thật sự. Chỉ cần một tí trở ngại là sẽ không còn gì cả!"

"Chị thì biết cái gì mà nói!". Thiên Vy trở nên kích động "Chị không biết anh ấy nói yêu tôi nhiều như thế nào, chị không được phép nói anh ấy như vậy!"

Uyển Sang vẫn bình tĩnh, ngồi vắt chéo chân trên ghế. Nụ cười luôn ngự trên gương mặt cô.

"Em có biết tại sao khi yêu lại trở nên mù quáng hay không? Đó là vì chúng ta là con người. Chị cũng như em, đều là phụ nữ. Chúng ta luôn ước ao có được hạnh phúc thuộc về mình. Nhưng cuộc sống lại không như chúng ta nghĩ, nó có đủ loại. Có người tốt thì cũng có người xấu. Có yêu thì cũng có ghét, có lừa lọc, phản bội. Em chỉ mới có mười bảy tuổi, còn quá trẻ để hiểu hết cuộc đời. Chị nói với em không phải với tư cách là bác sĩ, mà với một người từng trải! Em có chắc rằng liệu tình yêu của em có đủ vững vàng vượt qua tất cả sóng gió hay không?"

Thiên Vy cúi đầu không nói.

"Em còn trẻ, cuộc đời còn dài, sau này chắc chắn sẽ tìm được một người xứng đáng với mình! Hy vọng em sẽ suy nghĩ thông suốt hơn. Còn có ba em nữa, ông ấy chỉ mong em có thể sống thật hạnh phúc, em có biết ông ấy đã đập đầu trước phòng làm việc của chị để xin chị giúp em. Người cha như vậy, em phải trân trọng, Thiên Vy à!"

"Làm sao chị biết? Điều tra?"

Cô lắc đầu.

"Có một bức ảnh trong túi của em, anh ta đã bị bắt về tội giao cấu với trẻ chưa thành niên. Trong lúc chạy trốn băng qua đường ray đã bị xe lửa..."

Thiên Vy hít vào. Vai cô bé run run từng đợt.

"Em là cô gái rất kiên cường. Em có thể ép nước mắt chảy vào trong, điều đó chứng tỏ em vẫn còn cơ hội làm lại cuộc đời!"

Sau khi Thiên Vy xuất viện, cô gái này quyết định bỏ đứa con đang lớn dần trong bụng của mình rồi tiếp tục đi học. Điều này không hẳn là một điều xấu. Ít nhất cô bé kiên cường rất đáng nể.

Ba Thiên Vy tìm đến cô, lại dập đầu cảm ơn ngay ngoài đường. Cô làm sao dám nhận được, đành nhân lúc hỗn loạn chuồn mất.

Uyển Sang định đón taxi đến nhà trẻ đón An Nhiên, nhưng giờ cao điểm muốn tìm một chiếc trống chưa chắc dễ. Cô vẫy gầy cả tay rồi.

Chuông điện thoại reo, là Lâm Ngọc Minh gọi cho cô.

Ba năm nay anh ta vẫn lì lợm bám lấy cô. Dù rất phiền phức nhưng cô đành coi như có một cái đuôi.

Lâm Ngọc Minh dường như vẫn chưa từ bỏ ý định cũ với cô. Uyển Sang chưa từng gặp người nào ý chí mạnh mẽ đến dai như đĩa như vậy.

"Alo!"

"Người đẹp! Em đang ở đâu vậy? Tối nay có rảnh đi ăn cơm không?"

"Tối nay... chắc là không bận. Có thể!"

"Mừng quá! Em ở yên đó, anh qua liền!"

"Nè..."

Lâm Ngọc Minh cúp máy. "Qua liền"? Chẳng lẽ anh ta đang ở gần đây?

Cô quay đầu tìm kiếm xung quanh, chiếc xe hiệu Bugatti Veyron màu đen đậu dưới bóng cây hoàng lan kia hình như nhìn có chút quen quen.

Chưa kịp suy nghĩ thì con Ferrari xám tro của Lâm Ngọc Minh kết trước mặt cô.

Anh ta hạ cửa kính xuống, vẫy vẫy tay. Cô nhún vai mở cửa vào trong. Mặc kệ làm sao anh ta biết

được cô đang ở đây, chỉ cần không bị anh ta khủng bố là được.

"Anh đưa em tới nhà trẻ đi, em muốn đón An Nhiên sớm một tí."

"Được! Ngồi chắc vào nhé!"

"Ôi trời! Anh sợ em bị lọt hay là bay ra khỏi xe?"

"Không, chỉ là sợ em xuống mà thôi!"

"Anh nói nữa em xuống xe thật đấy!"

Cô dọa. Lâm Ngọc Minh đương nhiên đầu hàng.

Uyển Sang tới nhà trẻ, An Nhiên đang ngồi chơi xếp gạch. Con bé vừa nghe tiếng mẹ thì quơ quàu đứng dậy làm đổ cả chồng gạch màu sắc vừa xếp, chạy ra ôm chân cô.

"Mẹ!"

Uyển Sang bế con bé. Hôn chụt vào gò má bầu bĩnh một cái, nhéo mũi cứng chiều.

"An Nhiên hôm nay có ngoan hay không nè?"

"Dạ có! Con nghe lời cô giáo! Cô he!"

An Nhiên vói tay giật giật áo cô giáo, miệng chu chu đáng yêu.

"Ừ! An Nhiên là ngoan nhất!"

"Mẹ thấy chưa? Cô giáo cũng khen con nữa kìa!"

"Biết rồi! Con chỉ giỏi lí sự!"

"À... bác sĩ Trương nè! Có một việc có thể nhờ cô giúp một chút không?"

"Cô giáo cứ gọi tôi là Uyển Sang là được rồi!"

"Vâng!"

"Cô giáo có vấn đề gì sao?"

"Thực ra là... tôi có một đứa con gái, nó vừa tốt nghiệp khoa tâm lý xong nhưng chưa có việc làm. Không biết cô có thể nhận nó vào làm ở văn phòng của cô được không? Không cần phải trả lương đâu, chỉ cần tích lũy kinh nghiệm thôi! Nhưng nếu cô thấy không tiện...thì thôi vậy....!"

"À. Chuyện này không vấn đề gì. Dù sao thì tuần sau cô phụ tá của tôi cũng xin nghỉ việc. Vừa vặn có thể nhận con của cô giáo."

"Vậy thì hay quá! Cảm ơn cô nhiều lắm!"

"Nhưng mà tôi vẫn sẽ trả lương đáng hoàng. Dù là học hỏi nhưng cũng là lao động mà!"

"Áy, quả thực là không cần lương mà!"

"Không, coi như tôi thuê một người phụ giúp mình đi. Cô ấy cũng vừa có thể tích lũy kinh nghiệm!"

"Vậy thật tốt quá! Cảm ơn cô! Cảm ơn cô!"

"Không có gì! Thôi An Nhiên, con chào cô đi!"

"Bái bai cô!"

An Nhiên bóp bóp bàn tay ra về tạm biệt. Lâm Ngọc Minh mở cửa ghé sau cho mẹ con cô. Rồi đi ra đường lớn.

End chap 29.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Chủ nhật, Uyển Sang ôm An Nhiên đi dạo phố. Con bé có vẻ rất thích thú, cứ lon ton chạy trước. Chạy mà hai chân dính vào nhau, con bé cười sặc sụa đáng yêu. An Nhiên dừng lại ngắm nhìn bầy bò câu đang đi bộ thong thả trên quảng trường, tay chỉ chỉ cười cười.

"Mẹ, con muốn ăn kem!"

"Kem sao? Con ăn kem nhiều quá là viêm họng đấy!"

"Hồng chịu!"

"Được rồi! Mẹ thua con đó! Giờ thì mình đi!"

"Mẹ đi mua đi! Con muốn chơi với chim cú heo kia!"

Uyển Sang cười, xoa mớ tóc mượt nhuyễn như trên đầu con bé. "Không phải cú heo mà là cú mèo. Còn đó là chim bồ câu, con nhớ chưa?"

An Nhiên ra sức gật đầu rồi giục cô đi mua kem. Còn con bé thì chạy ào vào đàn chim, chúng giật mình vỗ cánh bay lên.

Uyển Sang qua bên kia đường mua hai cây kem. Thăm nghĩ An Nhiên giống ai mà ranh ma vậy không biết.

"Bé con!"

"Chú kêu con hả?"

"Ừ! Con có muốn cho bồ câu ăn không?"

"Cú heo đó đó hả chú?"

"Cú heo?" Người đó nhìn đàn chim bồ câu "Ừ, cho cú heo ăn! Con chịu không?"

"Chịu liền! Cho ăn cho ăn đi chú!"

An Nhiên chạy tới người đàn ông đang đứng kia. Người đó ngồi thấp xuống với con bé. An Nhiên chộp lấy bàn tay người kia, hai bàn tay ú trắng trẻo bầu lấy bàn tay màu nâu, chia chia về phía bầy chim.

"Ăn đi, lại đây ăn nè cú heo!"

Người đàn ông ban đầu sững người, rất nhanh sau đó duy trì nụ cười trên gương mặt điển trai.

"Ủa? Sao hông lại ăn đi nè!"

Giọng nói lú rú ngân dài từ cuối của con bé làm cho những người đi qua cũng tò mò đưa ánh mắt nhìn và cười.

Có người còn khen: "Con gái anh đáng yêu quá!"

"Con nghĩ bỏ... cú heo ăn thịt người à?"

"Không phải hả chú?"

Nhận được cái lắc đầu, An Nhiên chống cằm suy tư. Có lẽ con bé đang nghĩ không biết chúng có thích ăn bí đỏ không nhỉ?

"Con cho chúng ăn đi!". Người đó đưa túi thức ăn chim cho con bé.

"Cú heo ăn mấy cục tròn tròn này hả chú?"

"Ừ!"

An Nhiên tóm lấy, vung ra. Bầy chim lập tức tụ tập đông đúc lại gần con bé.

An Nhiên thích thú cười hi hi. Tay không ngừng vung thức ăn.

"Con tên gì?"

"Dạ An Nhiên!"

"Tên đẹp lắm! Con làm bạn với chú nhé!"

"Dạ. Nhưng mà bộ chú không có bạn sao?"

"Không! Vì thế mà chú muốn làm bạn với con!"

"Chịu. Con chịu nha! Từ giờ chú và con là bạn!"

Điện thoại người đó reo. Nghe xong thì quay lại nắm lấy tay con bé.

"Được rồi! Chú sẽ tìm con sau nha! Giờ chú đi trước!"

"Bái bai chú!"

"Bai con!"

Khi Uyển Sang cầm hai cây kem phủ đầy socola quay lại, An Nhiên đang chạy lăng xăng trên quảng trường. Bên cạnh là những chú bò câu đang gù gù.

"An Nhiên!"

"A mẹ!"

"Nãy giờ con làm gì vậy?"

An Nhiên đón lấy kem, ăn tèm lem cả miệng. "Con mới có một bạn đó mẹ!"

"Vậy à? Bạn trai hay gái?"

"Dạ trai"

"Lớn hơn con à?"

"Chắc...100 tuổi gì đó!"

Uyển Sang vốn biết An Nhiên nói chuyện rất mắc cười, logic của con bé hoàn toàn lộn xộn nên cũng không hỏi gì nữa.

Thứ hai, cô phụ tá mới của Uyển Sang sẽ đến làm việc.

Sau khi đưa An Nhiên tới nhà trẻ, cô lại lên taxi đến văn phòng.

Cô phụ tá mới tên là Vũ Nghi, theo Uyển Sang biết thì cô ấy cũng là sinh viên của trường đại học lúc trước của cô. Cảm giác có chút thân!

Vũ Nghi rất lạnh lợi, lại hoạt bát. Uyển Sang vẫn nghĩ người như cô ấy đáng ra phải rất biết cách tìm việc mới đúng chứ.

"Chị, có phóng viên nói là muốn phỏng vấn chị!". Vũ Nghi gõ cửa phòng cô. Nhất thời đành phải gác công việc dở dang sang một bên.

"Được. Em mời họ vào đây!"

"Vâng!"

Cô ấy giới thiệu là người của tòa soạn báo Người nổi tiếng. Trên cơ thể mảnh mai là bộ váy bó sát màu đỏ. Theo kinh nghiệm của cô thì người này tuyệt đối không phải hạng vừa. Giờ Uyển Sang lại thấy hối hận vì đồng ý, cứ tưởng là Hoài Duyên báo Tâm lý vẫn hay gặp.

"Vũ Nghi, pha giúp chị hai cốc cà phê nhé!"

"Vâng!"

"Mời cô ngồi!". Uyển Sang ra về khách sáo, ngồi trên sofa.

"Chào bác sĩ Trương! Tôi là Tăng Dung Linh! Rất hân hạnh được gặp cô!"

"Tôi cũng vậy!"

"Được rồi! Chủ đề chính của tôi hôm nay tới đây là mong muốn cô chia sẻ vài điều cho bài viết của tôi. Hy vọng không làm phiền cô!"

"Không có gì! Tôi cũng không phải là người nổi tiếng, công việc không có bận túi bụi. Cô có thể yên tâm là không làm phiền!"

"Bác sĩ Trương, hiện nay theo tôi biết thì cô là bác sĩ tâm lý khá nổi trong ngành, vậy không biết nhờ đâu mà cô có được thành tựu như vậy?"

"Cô nói thành tựu có vẻ hơi quá rồi! Làm nghề này chủ yếu là giải quyết rắc rối tâm lý của người khác. Gặp may thì tốt, còn xui thì không có gì cả!"

"Vậy sao? Cô khiêm tốn quá! Theo tôi biết thì cô đã kết hôn, có thể chia sẻ một vài điều trong việc hôn nhân của cô không? Bí quyết chẳng hạn!"

Điều này đã rất lâu rồi cô không nghĩ tới, cũng không có can đảm để nghĩ. Cô cứ tưởng mình đã quên được mọi chuyện, nhưng có lẽ đã sai...

"À... tôi..."

"Cô cứ thoải mái đi! Không sao!"

"Chuyện này... thật ra thì lâu rồi tôi không muốn nhắc tới! Xin lỗi... có lẽ tôi sẽ từ chối trả lời!"

"Thật đáng tiếc quá! Nhưng không sao! Bác sĩ Trương nè, nghe nói cô và một người tên là Lâm Ngọc Minh của công ti Giang Kha giao tình rất tốt. Không biết có phải anh ta là chồng của cô, hay là tình nhân!"

Cái miệng phóng viên quả thật lợi hại. Cả việc này cũng mang ra phỏng vấn. Cô không tin họ có thể không suy diễn lung tung trên mặt báo.

"Anh ấy chỉ là bạn của tôi thôi. Không phải là chồng hay tình nhân gì cả!"

"Xin lỗi, lại hiểu lầm cô nữa rồi!"

"Không sao!"

Tăng Dung Linh tuyệt đối không tầm thường. Uyển Sang cứ có cảm giác cô ta muốn moi ra thông tin gì đó, nhưng chưa muốn hỏi mà thôi.

"Chị, cô à đúng thật đánh đá!"

"Sao lại nói vậy?"

Vũ Nghi tranh thủ lúc ăn trưa tìm chủ đề bàn luận với cô.

"Thì lúc ra khỏi cửa đó, cô ta vừa nghe điện thoại, nói cái gì đó thật không dễ tóm đuôi. Đụng phải bà lão đi ngang, vậy mà còn lớn tiếng nói bà ấy đụng mình. Làm ầm ĩ lên cả!"

"Chị biết, cô ta không đơn giản chút nào. Hôm nay phỏng vấn hỏi toàn chuyện đời tư của chị. Phải đề phòng!"

"Đúng đúng! Lần sau dám tới em nhất định lấy chổi tống ra ngoài!"

"Con bé này! Thật là...!"

End chap 30.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Cuộc sống Trương Uyển Sang vẫn như vậy, hằng ngày đi làm, đón con. Về nhà cũng trò chuyện ríu rít với An Nhiên.

Cô tự thấy cuộc sống hiện tại rất tốt. Hạnh phúc! Cô tự nhủ mình đừng nghĩ tới những chuyện không vui.

Nhưng lại không thể tự chủ được, cứ suy nghĩ.

Có lẽ bây giờ người đó cũng sống rất hạnh phúc. Không hạnh phúc làm sao được? Yêu nhau thì tất nhiên sẽ tốt hơn là không yêu mà cứ ngộ nhận với thương hại. Giờ có lẽ họ đã có cả tá con, sống êm đềm cùng nhau. Sự tồn tại của cô có lẽ đã bị lãng quên.

Cô đã nhiều lần muốn đốt những lá thư ngày xưa. Dù sao đó cũng là những thứ liên quan đến anh mà cô còn giữ lại. Nhưng mỗi lần châm lửa, ngay sau đó cái bật lửa lại bị cô ném ra xa. Cô không làm được!

Cứ nghĩ mình đã dứt khoát quên đi, nhưng thật sai lầm. Chỉ cần bị khơi lại, nỗi đau vẫn còn đó. Nó không hề bị xóa nhòa theo năm tháng, ngược lại cứ ngày càng xoắn vào tim. Nỗi nhớ càng ngày càng mãnh liệt.

Giá mà cô có thể trở về, chạy đến để được anh ôm vào ngực. Giá mà cô có thể dừng cảm nín kéo...

Cô đổi số điện thoại, chuyển tới một thành phố cách xa nơi anh sống. Nhiều lúc nỗi nhớ bao trùm, cô rất muốn gọi cho anh, dù chỉ nghe giọng nói của anh, cô cũng mãn nguyện.

Uyển Sang kéo chăn lên cho An Nhiên. Nhìn con bé ngủ say bên cạnh, cô lại như muốn hận chính mình.

Con bé dễ thương như vậy! Cái mũi, đôi mắt nó rất giống anh.

Liệu sau này An Nhiên có hỏi cô ba mình đâu? Cô sẽ trả lời nó như thế nào đây.

Đêm đã khuya. Ngọn đèn đường loe loét chiếu ánh sáng lên một cái bóng đen. Một làn khói thuốc lá bay nhón nhơ trong không khí. Người đó vút tàn thuốc, nhìn về ô cửa sổ của ngôi nhà, rồi lên xe vụt đi.

Sáng hôm sau, Uyển Sang khóa cửa, định đưa An Nhiên đi nhà trẻ sớm.

Cây hoàng lan bên kia lộ, vẫn là chiếc xe Bugatti Veyron màu đen đậu ở đó.

Uyển Sang nhận ra điểm bất thường. Vì sao dạo này mỗi sáng cô đều nhìn thấy nó.

Tiếng gọi của An Nhiên làm Uyển Sang rơi mắt suy nghĩ.

Hằng ngày cô đến văn phòng đều nhận được thức ăn sáng, trưa của Vũ Nghi. Cô nói không cần mất công như vậy, ăn cơm hộp là được rồi. Nhưng Vũ Nghi kiên quyết không nghe. Bảo chế độ ăn của cô không ổn, cần phải ăn đủ dinh dưỡng, nên chuẩn bị luôn cho cô. Uyển Sang đành bắt cô ấy nhận ít tiền, coi như nhờ cô ấy. Ban đầu Vũ Nghi không chịu, nhưng vì Uyển Sang dùng thân phận cấp trên, đành nhận lấy.

"Chị, uống sữa đi!"

"Sao vậy? Hôm nay em lại nghĩ ra trò gì nữa?"

Uyển Sang nhìn ly sữa nóng trên bàn, khó hiểu nhìn Vũ Nghi.

"Chị hay đi ngủ trễ, lại dậy sớm. Ngủ không đủ giấc, nên uống sữa đủ bổ sung dinh dưỡng!"

"Nhưng..."

"Chị không cần lo, hằng ngày em sẽ mang vào cho chị một ly sữa, nhìn chị uống hết rồi mới ra."

"Mà..."

"Yên tâm, em cũng uống giống với chị mà! Vậy nhe!"

Vũ Nghi phi ra khỏi phòng cô. Uyển Sang bốc hỏa. Cô gái này bị cái gì vậy trời? Nhưng... cô thắc mắc sao Vũ Nghi lại biết cô thức khuya dậy sớm?

Tranh thủ giờ ăn trưa Uyển Sang gọi cho mẹ. Bảo Mi nói dạo này bà ấy thường hay bị đau bao tử, cô thấy hơi lo.

"Mẹ không có sao đâu mà! Chỉ cần uống thuốc là khỏi thôi!"

"Mẹ nhớ ăn uống đúng giờ đó! Còn nữa, phải chú ý sức khỏe, dạo này trời trở lạnh rồi!"

"Trời! Ở đây mát chứ đâu có lạnh! Con lo xa quá rồi!"

"Sao cũng được! Mẹ nhớ bảo vệ sức khỏe đó!"

"Ừ"

"Tạm biệt mẹ!"

"Tạm biệt!"

Tuần sau Uyển Sang có chuyến đi tới vùng tỉnh. Ở đó đang có hiện tượng nam nữ sinh yêu nhau rồi cùng nhau bỏ trốn. Địa phương muốn mời cô đến sinh hoạt ngoại khóa một buổi cho các em.

Mộc Miên vừa đến, vỗ ngực đảm bảo là sẽ giúp cô trông nom An Nhiên. Lâm Ngọc Minh thì có ý định đưa cô đi, nhưng cô không nhận lời.

Cô nói với anh ta: "Tốt hơn hết là anh giúp em trông An Nhiên với Mộc Miên đi!" Vậy là anh ta hào hứng chịu.

Cô cốt ý là muốn tác thành cho hai người họ. Một cặp đôi như nước với lửa, rất có khả năng kết hợp!

Thứ sáu, Uyển Sang ngồi xe buýt ra ngoại thành. Rồi đi xe khách ra vùng tỉnh.

Nơi đây không khí mát mẻ, cây cối xanh um. Tâm hồn Uyển Sang cũng thư thái và tĩnh tâm hơn nhiều.

"Cậu nói sao? Cậu ta đi rồi à?"

"Phải. Nghe thư kí Thủy Cát nói có một dự án resorts cạnh biển cần thị sát. Nên leo xe phi luôn một mạch!"

"Dự án nhỏ như vậy mà cũng đích thân đi. Tên này có ý đồ gì đây? Không phải là định bắt cóc chứ?"

"Với tính cách của cậu ta thì cũng có khả năng lắm!"

Mộc Miên ngắt điện thoại. Miệng lại cười gian xảo. Tốt! Kế hoạch bước đầu thành công.

Khi Uyển Sang đến nơi thì đã chấp tới. Người phụ trách sắp xếp cho cô ở lại trong một khu nhà nghỉ.

Cả ngày đi xe làm cô mệt lử. Khoá cửa đi tắm, sau đó leo lên giường ngủ một giấc.

Nửa đêm, tiếng chuông điện thoại reo. Uyển Sang trong trạng thái một mắt nhắm một mắt mở xò xoạng tìm trong chăn.

"Alo!"

Không có tiếng trả lời. Cô alo thêm lần nữa, chỉ thoáng nghe thấy tiếng thờ ra. Hồi lâu không ai lên tiếng, cô định tắt. Nhưng trong đó lại vang lên tiếng nói quen thuộc, nhất thời cô sững người.

"Em khỏe không?"

Con buồn ngủ của cô không còn nữa. Từng tiếng thờ của anh cô đều muốn nghe hết. Đã bao năm rồi, cứ tưởng cô không còn cơ hội nghe được nữa.

Cô không nói gì hết. Anh cũng không. Cả hai im lặng lắng nghe.

"Uyển Sang!"

Cô nắm chặt chấn, anh gọi tên cô vẫn ngọt ngào và êm dịu như vậy.

"Anh..."

Không biết nên nói gì. Cô trở nên ấp úng.

"Uyển Sang, nếu bây giờ anh đến trước mặt em. Em có đồng ý trở lại bên cạnh anh không?"

Anh đang nói gì vậy? Giờ có lẽ anh đang ở thành phố Z xa hoa, có vợ đẹp con ngoan. Anh có thể đến đây ư? Nghe thật hoang đường và nực cười.

Nhưng cô vẫn muốn thử, nếu như vậy, có thật là anh sẽ đứng trước mặt cô không?

"Em sẽ!"

"Thật không?"

"Thật!"

"Vậy được, em mở cửa phòng ra đi!"

End chap 31.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Cô vô thần bước đến cửa, tay trái đặt trên tay vịn cửa. Có thật là chỉ cần mở cửa ra cô sẽ nhìn thấy anh không?

Cô muốn lừa mình một lần...

"Anh..."

Dương Văn không giống như trong tưởng tượng của cô, cũng không giống như ba năm trước. Anh giờ toát ra khí lạnh theo chất của một doanh nhân khiến cho người đối diện có cảm giác lạnh giá. Đôi mắt nhìn chăm chặp Uyển Sang, mang theo những thứ muốn nói từ con tim.

Dương Văn bây giờ đang rất gần cô, nhưng cô lại thấy thật xa cách. Chẳng lẽ thời gian làm phai bớt đi những tình cảm ngày xưa, hay là vì cảm giác của một mình cô.

Một giây trước cô từng muốn chạy đến cạnh anh. Ôm anh thật chặt và khóc thật to.

Nhưng hiện tại, thứ cô có thể làm chỉ là đứng chôn chân nhìn anh.

Dương Văn dang cánh tay ôm lấy cô.

Cô vui mặt vào ngực anh, hít lấy mùi hương quen thuộc. Giờ chỉ còn cảm giác bình yên và an toàn bủa lấy cô. Chỉ cần thời gian dừng lại là đủ...

Anh siết chặt eo cô hơn. Cảm nhận cả người cô run lên, hai bờ vai nhỏ cũng run theo.

Cô khóc...

Anh vuốt tóc cô, để cho ngón tay len lỏi vào trong những lọn tóc mỏng manh mềm mại. Tìm kiếm môi cô, hôn lên đấy.

"Đừng..."

Uyển Sang đẩy anh ra. Cô đột nhiên nhớ lại cái đêm ba năm trước, anh và Hà Yến Lam...

Nếu như từ lúc đó cô đã dứt khoát từ bỏ, thì hôm nay càng không thể để mình lại một lần nữa rơi vào lưới tình. Chẳng phải anh yêu Hà Yến Lam sao? Vậy tại sao lại tìm đến cô?

Tình cảm không phải cứ muốn là được. Có rất nhiều chuyện con người ta càng không thể quyết định.

"Anh đi đi.."

Dù vậy, cô vẫn ngẹn ngào nói ra những lời đó.

Dương Văn bỗng chốc hụt hẫng. Hai cánh tay dừng lại trong không trung từ từ hạ xuống. Ánh mắt hiện lên vài tia thất vọng.

"Tại sao?"

"Không tại sao cả! Chỉ là tôi không muốn gặp anh!"

"Em đã nói chúng ta sẽ trở lại như lúc trước?"

"Phải, tôi đã nói. Nhưng nói và làm là hai chuyện khác nhau."

"..."

"Tôi muốn ngủ. Anh đi đi. Và... đừng làm phiền cuộc sống của tôi!"

Cánh cửa đóng lại. Cô thoáng thấy ánh mắt anh nhìn cô trước khi cánh cửa ngăn cách hai người. Ngay cả cô cũng không ngờ Trương Uyển Sang mình lại trở nên dửng dưng cảm khi vậy khi đối diện cùng anh.

Cô đã nói, phải cho anh biết, không có anh, cô vẫn sống tốt.

Bây giờ thì cô đã làm được. Biểu hiện bình thản và xuất sắc, tốt đến nỗi cô tránh được anh và... ngồi khóc dưới đất.

Thì ra, cô nghĩ mình sẽ làm được, nhưng chỉ là khi không có anh mà thôi!

Uyển Sang mở cửa sổ. Gió biển từ bên ngoài tràn vào trong lạnh buốt. Lạnh như cô bây giờ.

Điều đau nhất là khi muốn yêu nhưng không thể.

Ngồi trên bậc cửa nhìn ra xa, tối om..

Cô không nhìn thấy gì ngoài những bóng sáng phía xa. Cứ ngồi như thế cho đến tận khuya, dù có ngủ cũng không được. Hình ảnh của anh sẽ hiện ra ngay trước mắt cô, cô sợ mình sẽ mất kiểm chế mà chạy đi tìm anh.

Đối với phụ nữ, người đàn ông mà họ hận nhất, không muốn nhìn thấy nhất là người làm họ đau. Và cũng là người họ yêu nhất.

Uyển Sang mở điện thoại, nhấn vào số Quyển Dung. Cô thật sự không còn ai để tâm sự những lúc như thế này.

Dù biết rằng, có gọi cũng chỉ nghe thấy tiếng tut tut kéo dài không dứt mà thôi. Quyển Dung từ lâu đã không thể nghe máy được nữa. Chỉ là muốn xem như cô ấy đang nghe mình nói và nói ra tất cả.

Tâm trạng cô sẽ thoải mái hơn nếu tự lừa mình như thế!

Ngày hôm sau cô có hẹn tư vấn cho học sinh ở hai trường phổ thông ở đây. Hiệu trưởng bảo cô có thể đến vào 8 giờ sáng.

Uyển Sang trang điểm nhẹ để che đi quầng thâm mắt, bôi son dưỡng môi, mặc bộ váy trắng. Sau đó ra khỏi nhà nghỉ.

Cô luôn tự dặn mình nhất định không được quay đầu tìm kiếm người đó. Nhưng vẫn không nhịn được nhìn ra phía sau lưng. Điều đó là duy nhất mà cô có thể làm.

Uyển Sang đón một chiếc taxi để đến trường phổ thông. Cố gắng trung ra bộ mặt rạng ngời nhất có thể, nhưng nét ảo não vẫn khó có thể dấu đi hoàn hảo.

Buổi tư vấn diễn ra rất suôn sẻ. Ngày mai cô vẫn còn một cuộc hẹn ở trường phổ thông khác. Nên phải ở lại thêm một ngày.

Uyển Sang nhớ An Nhiên không chịu nổi. Dù rất yên tâm giao cho Mộc Miên nhưng vẫn lo con bé không biết có ngoan hay không.

Cô đành gọi điện về nhà. Máy vừa kết nối, giọng nói lạnh lạnh nũng nịu đó lại vang trong điện thoại.

"Mẹ...ẹ..."

"Sao vậy con gái? Không vui khi mẹ gọi à?"

"Không phải đâu! Tại... mẹ Mộc Miên với chú Ngọc Minh đang cãi lộn tùm lum nè mẹ. Làm con nhức hết cả đầu!"

An Nhiên lên giọng xuống giọng làm cô phải bật cười. Vừa cười vừa tưởng tượng đến dáng vẻ của Mộc Miên và Lâm Ngọc Minh, thiệt là không thể không cười ha ha.

"Vậy thì sao họ lại cãi nhau nè?"

"Dạ. Mẹ Mộc Miên thì nói muốn đi chợ mua đồ vừa nấu cơm. Còn chú Ngọc Minh thì lại bảo ra ngoài ăn cơm. Vậy là sự cộn!"

Không ngờ hai người họ lại có thể cãi nhau vì một chuyện như vậy. Cô không tác hợp cho họ thì cũng uống!

"Hai người cãi hoài làm con chưa được ăn gì hết hà mẹ!"

"Vậy sao được! Con không can họ đi!"

"Khỏi. Con đã gọi điện kêu ba phần mì Ý rồi. Con đang ăn nè mẹ!"

"Ngoan lắm! Vậy thì con ăn no nhé! Khi về mẹ sẽ mua quà cho con!"

"Dạ. Máy bay!"

"Bye con!"

An Nhiên chắc chắn là vừa ăn vừa phồng má rồi. Con bé này lúc nào cũng ranh ma nhưng lại đáng yêu và hiểu chuyện nữa.

Cô tự bảo mình nên vui vẻ như An Nhiên, ăn hết phần cơm trưa. Sau đó buổi chiều cô định đi dạo một vòng, dù sao đến đây cũng nên tham quan một tí.

Uyển Sang về nhà nghỉ tắm rửa, thay một cái áo sơ mi trắng, quần short jean. Tóc thì cột cao. Nhìn mình, cô tự khen rằng mình cũng đâu đến nỗi già.

Cô đi loang quanh bờ biển, ngắm nhìn những ngư dân đang làm việc. Mùi gió và vị mặn của biển làm tâm hồn cô khoan khoái.

Trên bãi cát có những cái thuyền thúng to, ngoài kia cũng có người chèo đi đánh cá.

"Chị Uyển Sang!"

Cô nghe tiếng gọi thì quay đầu tìm theo bản năng. Một cậu bé khoảng mười bảy mười tám gì đó đang tiến về phía cô. Cậu cười trần, lộ ra làn da rám nắng và hơi ồm.

"Em là..."

"À! Chắc chị không biết em. Hồi sáng chị tự vấn ngoại khóa ở trường em đó!"

"Thì ra là thế! Vậy em tên gì?"

"Em tên Mạc Hưng! Nhà em ở đằng kia kia!"

Vừa nói vừa chỉ vào mấy ngôi nhà lá san sát phía gần biển.

"Chị đi dạo hả?"

"Ừ. Nhưng không biết ở đây có chỗ nào đặc biệt không?"

"Vậy chị ra còn nổi đi! Cái đó chắc được coi là đặc biệt!"

"Còn nổi hả?"

"Dạ. Chị cứ đi thẳng ra đó!" Cậu lại chỉ ra phía biển "Bây giờ chị có thể đi bộ ra đó, nước chỉ tới trên mắt cá. Nhưng phải trở về trước khi thủy triều lên, nếu không thì phải gọi thuyền hoặc tới trưa hôm sau mới vô bờ được!"

"Ồ! Vậy chị sẽ ra đó! Cảm ơn em nha!"

Cậu bé cười hi hi, sau đó tạm biệt cô chạy ra đám đông. Cậu bé đẩy một chiếc thúng ra biển, rồi trèo lên đó. Có một người đàn ông nữa cũng ngồi trên đây, có lẽ là ba cậu. Chắc là sắp ra khơi.

End chap 32.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Men theo dòng nước, cô cởi giày, đi chân trần. Nhúng vào làn nước mát lạnh giữa cái nóng của mặt trời trên đỉnh đầu, đúng là rất lạ.

Nước thật chỉ cao hơn mắt cá, nước biển rất xanh, cô khom người moi một cái vỏ sò to từ cát lên, rửa rửa bằng nước biển. Là một cái vỏ sò màu xanh lá.

Cô thắc mắc không biết là loại sò gì?

Mấy đứa con nít ào ra nô đùa trên biển. Chúng nó trai thì cởi trần mặc quần đùi. Gái thì áo dây quần vải ngắn. Ai cũng làn da bánh mật. Nụ cười trên gương mặt chưa bao giờ tắt. Chúng cùng đuổi theo quả bóng cao su trôi lênh đênh, ra sức tạt nước.

Ái sơ mi của cô cũng bị ướt nhem nhuốc. Cô lại đi theo phía trước, quả thật là một cái cón nổi. Nước bây giờ đã lên tới đầu gối.

Cô mang giày vào, nhìn xung quanh. Có lẽ là buổi chiều vẫn chưa tắt nắng, nên trên cồn chỉ có lác đác vài người.

Chỗ này có vẻ còn hoang sơ. Giữa cồn là một ngôi miếu thờ khang trang.

Uyển Sang tìm một chỗ ngồi nghỉ chân, lặng người ngắm nhìn sóng nước. Cảm giác ở một mình rất tự do.

Cô đứng dậy, phui mông. Bước chân dừng lại, mi mắt khẽ động đậy. Tại sao hể người cô không muốn gặp thì liên tục gặp.

"Anh đến đây làm gì?"

"Đi dạo!"

Cô nghĩ mình thật ngốc. Anh đi đâu làm gì cô đâu cần biết, cũng không có quyền biết. Sao anh lại phải nói cô biết?

"Đi cùng đi!"

"Không!"

Cô lách người sang né anh, lướt qua anh nhẹ nhàng. Dương Văn chớp lấy tay cô, gói trong lòng bàn tay to lớn của mình.

"Anh...". Cô tròn mắt nhìn anh.

Cầu xin anh buông tha cho cô đi! Cô không muốn cứ tiếp tục mơ mộng những giấc mơ hão huyền.

"Em đang tránh né anh sao?"

"Anh đang đùa à? Tại sao tôi phải tránh né anh!"

Cô vùng vằng thoát ra khỏi anh, nhưng anh đã ôm lấy cô, không cách nào nhích nhích.

"Buông ra! Anh buông ra!"

"Uyển Sang!"

Cô không giãy nữa. Đã lâu rồi không được anh gọi ngọt ngào như vậy. Cô lại mềm lòng mất rồi!

Cô ôm anh, rúc vào trong lồng ngực rộng.

"Anh gọi thêm một lần nữa được không?"

"Uyển Sang!"

"Một lần nữa đi!"

"Uyển Sang!"

"Dương Văn!"

"Xin lỗi! Nhưng anh chị không được giẫm lên hoa!". Bỗng dưng tiếng nói âm vực cao lạnh lạnh kể bên làm cả hai giật mình. Vội vàng buông nhau ra. Mặt cô ửng hồng, thẹn thùng như vừa mới làm chuyện xấu.

"Ồ... xin lỗi!". Cô nặn ra nụ cười.

"Chúng ta đi!". Anh vẫn tiếp tục kéo tay cô, đi ngang qua người đó.

Uyển Sang mặc cho anh lôi lôi kéo kéo. Đôi chân bước lìa lìa theo bước chân rộng của anh.

Anh kéo cô tới một mỏm đá cạnh bờ biển. Anh bảo cô ngồi cạnh mình. Cô cũng ngoan ngoãn nghe theo.

"Anh muốn nói gì?"

Anh vuốt tóc cô, xoắn trên ngón tay, rồi lại thả ra, rồi lại xoắn.

Uyển Sang mím môi gạt tay anh ra.

"Uyển Sang!"

"Đang nghe!"

"Anh yêu em!"

Cô có thể tin được anh hay không? Từ đầu tới cuối anh chưa từng nói câu đó với cô. Uyển Sang, cô mặc kệ anh vô tâm hay không yêu, cô vẫn yêu anh như vậy.

Nếu như ngày đó, anh nói như vậy với cô. Có thể cô sẽ không chọn cách ra đi. Nhưng hôm nay anh nói, có phải là muộn rồi không?

"Anh gạt em!"

"Không!"

"Anh nói dối! Người anh yêu thực chất không phải em. Là Hà Yến Lam! Phải không? Có phải hai người cãi nhau, lòng anh trống trải. Đúng lúc gặp em, anh mới nói như vậy. Phải không?"

"Không!"

"Sao anh không giải thích?"

"Giải thích? Nếu giải thích em có tin không?"

Cô không nói. Quả thật ngay cả cô cũng không biết liệu mình có tin hay không nữa.

Vậy thì tại sao phải bắt anh giải thích?

"Kết quả không quan trọng. Quan trọng là em tin anh sao?"

"Em.."

"Uyển Sang! Anh không thích nói nhiều. Em chỉ cần biết, giữa anh và Hà Yến Lam chỉ có quá khứ, không có tình cảm hiện tại."

"Thật chứ?"

"Em tin không?"

Cô nhìn anh. Cô luôn mong anh có thể yêu cô. Hôm nay anh cuối cùng đã nói, cô cũng không có lý do không tin. Bây giờ coi như cô đã mãn nguyện. Dù có thể nào, chỉ cần anh nói "anh yêu em", cô sẽ bắt chấp tất cả ở bên anh.

Cô gật đầu. Anh kéo cô vào vòng tay mình. Anh thì thầm vào tai cô: "Cảm ơn em!"

Anh hôn lên môi cô, siết chặt eo cô. Cô nhiệt tình đáp lại anh, xa cách bao nhiêu càng làm cho hai con người càng yêu nhiều hơn bấy nhiêu.

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, tiếng sóng biển phía xa vọng vào cửa sổ. Uyển Sang sờ xoạng tìm đồng hồ.

"Sờ mặt anh làm gì?"

"Xin lỗi... em tìm đồng hồ. Máy giờ rồi?"

Dương Văn nhào người lấy điện thoại ở đầu giường. "8 giờ 45!"

"Sao? Chết rồi!"

"Chuyện gì?"

"9 giờ em có buổi ngoại khóa ở trường phổ thông!"

Cô thay quần áo, cố nhanh hết mức có thể.

"Đề anh đưa em đi!"

"Cũng được!"

Khi tới được trường phổ thông đã là 9 giờ 5 phút. Nhưng trễ 5 phút cũng chưa chết ai. Cô mới thông thả bước đi.

Anh đợi cô ở ngoài xe cho đến khi buổi tư vấn kết thúc. Sau đó anh lái xe chở cô về thẳng thành phố T.

Anh dừng xe ở trước nhà cô.

"Sao anh biết em ở đây?"

Anh không nói, chỉ cười. Cô đoán là anh đã cho người theo dõi cô từ trước. Hay thật! Đúng là cáo già mà!

"Anh về đi!"

"Về chi?"

"Anh hỏi lạ! Đây là nhà em mà!"

"Thì sao?"

"Thì... thì sao nữa? Tức là anh không được vào chứ sao!"

"Nhưng lúc trước em cũng ở nhà anh!"

"Cái đó... không tính! Với lại... giờ chúng ta đã ... ly hôn rồi!"

"Hỏi nào? Anh không biết!"

Nhìn biểu cảm trên gương mặt anh, cô thiệt tình không đoán ra anh là đang giả ngốc hay không biết nữa. Nhưng với tính cách của anh mà nói, cô không tin anh không nhìn thấy tờ đơn ly hôn đó.

"Tóm lại là anh đi về đi!"

Uyển Sang mở cửa xe chui ra, anh lập tức kéo tay cô lại.

"Lại sao nữa?"

"Không có gì!"

"Vậy buông tay ra đi!"

"Ngày mai anh tới đón em!"

"Ừm..."

Cô chưa từng nghe tới việc anh nói về An Nhiên. Có lẽ anh chưa biết. Hoặc là anh muốn cô trực tiếp nói với anh chăng?

"Vậy mai anh tới, em có một bất ngờ cho anh!"

"Được!"

End chap 33.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Có duyên sẽ gặp lại
Có nợ sẽ tìm về

Có nắm giữ sẽ bên nhau mãi mãi...

Uyển Sang đã từng yêu, từng kết hôn, và từng đổ vỡ. Với người khác mà nói, trải qua bao nhiêu thứ như vậy, cô rất kiên cường. Thật. Điều đó không sai. Bây giờ cô đã có thể nhìn thẳng vào mắt Dương Văn mà nói chuyện. Cũng có thể nói dối không đo mặt. Cô thay đổi đi rất nhiều.

Nhưng có một thứ mãi mãi không thể, đó là Dương Văn.

Dù có cố chôn sâu tất cả những gì đau thương hay hạnh phúc nhất, đến cuối cùng, vẫn chỉ là vô ích.

Khi An Nhiên nhìn thấy cô trở về, con bé đang tắm, chạy vọt ra khỏi nhà tắm ôm lấy chân cô.

"Yêu mẹ! Nhớ mẹ quá!"

"Mẹ cũng yêu con nữa!"

Uyển Sang mặc quần áo cho con bé, rồi quay ra móc Mộc Miên vài câu.

Đến tối, sau khi dỗ An Nhiên ngoan ngoãn ngủ xong, cô ra trước sân đi dạo.

Không khí lành lạnh buổi ban đêm thật dễ chịu.

Cuối cùng thì cô cũng đủ dũng khí hỏi anh câu ấy.

"Anh có yêu em không?"

Anh hơi nhướn mày nhìn cô, nhưng cái nhìn xẹt qua nhanh chóng.

"Anh yêu em!"

"Thật?"

"Thật!"

Cô từng cho rằng những bộ phim tình cảnh chiếu trên TV, nhân vật nữ thường hỏi những câu rất ngu ngốc, đã biết đáp án nhưng vẫn hỏi nam chính.

Nhưng cô không phải diễn viên, cô không diễn vai nữ chính. Nhưng dù có ngu ngốc, cô vẫn muốn hỏi anh.

Nếu anh trả lời không, cô sẽ có thể dứt khoát xuống xe đi không hối tiếc. Nhưng anh lại trả lời có, điều này làm cô vừa vui vừa lo sợ.

Tình yêu với cô luôn mong manh. Cô sợ nếu như hy vọng thật nhiều, thất vọng sẽ càng lớn.

Một ngày nào đó, tình yêu sẽ mọc cánh bay đi...

Cô sợ.

Uyển Sang rút điện thoại, nhấn dãy số quen thuộc. Cô bây giờ chỉ muốn nghe giọng nói của anh, có như thế mới có thể an tâm.

"Alo!". Máy rất nhanh được kết nối. Giọng anh nghe có chút mệt mỏi. Có lẽ là đang làm việc khuya.

"Em có làm phiền anh không?"

"Không sao!"

"..."

"Sao vậy?"

"Không có gì! Chỉ là muốn nghe giọng anh!"

"Nhớ anh sao?"

"Ừ!"

"Vậy bây giờ anh sẽ tới"

"A... không cần đâu. Em chỉ nói vậy thôi! Anh nên nghỉ ngơi sớm đi!"

"Ừm!"

"Vậy... em cúp máy nhé!"

"...."

"Anh có đó không?"

"Em ngủ sớm đi!"

"Vâng!"

Uyển Sang cười ngọt ngào. Nụ cười hạnh phúc của cô giống như một thiếu nữ mới yêu lần đầu. Trần đầy hạnh phúc không diễn tả nổi.

"Uyển Sang! Ừa...!"

Là tiếng Lâm Ngọc Minh. Anh ta làm gì vậy? Trễ như thế này mà còn đến đây. Không phải là muốn tìm người hàn huyên đó chứ? Nếu như vậy thì cô sẽ chỉ cho anh ta địa chỉ nhà Mộc Miên.

"Ngọc Minh... anh uống rượu sao?"

"Ừc... không có... ừc..."

"Anh điên rồi hả? Uống nhiều như vậy lỡ gặp chuyện gì thì sao?"

"Ừc... em...lo cho anh... ừc... sao?"

"Sao lại không lo? Anh về nhà ngủ đi! Ở ngoài coi chừng trúng gió đó!"

"Anh không đi... ừc... Uyển Sang, anh yêu em!"

"Biết rồi, anh đã nói không biết bao nhiêu lần rồi!"

"Nhưng bây giờ anh... ừc... nói nghiêm túc... ừc...!"

Lâm Ngọc Minh nắm lấy hai bả vai cô, ép cô nhìn thẳng vào anh ta.

"Anh yêu em! Rất yêu em! Vì em anh... ừc... có thể làm mọi thứ! Chỉ cần... em yêu anh thôi! Uyển Sang...!"

"Ngọc Minh. Không phải anh không tốt. Nhưng em không thể yêu anh được. Em đã nói rất nhiều lần rồi, chúng ta là không thể!"

"Em vì hấn ta sao? Vì cái thằng khốn nạn bỏ rơi em sao, vậy có đáng không?"

"..."

"Anh yêu em! Chẳng lẽ chấp nhận anh khó tới như vậy sao? Dù chỉ là một cơ hội?"

"Anh tỉnh táo lại đi. Em... không hợp với anh! Với điều kiện của anh, phụ nữ tốt đâu sợ không tìm được!"

"Nhưng anh chỉ yêu có em...!"

Lâm Ngọc Minh ôm chặt cô, ra sức hôn cô. Mặc cho cô vùng vẫy, anh ta càng điên hơn.

"Thứ bất ngờ em muốn cho tôi xem là như vậy sao?"

Giọng nói lạnh ngắt phía sau cô truyền tới. Giọng nói không thể lẫn lộn với bất cứ ai. Uyển Sang vội đẩy Lâm Ngọc Minh ra, bắt mắt nhìn Dương Văn.

"Không, em..."

"Không cần nói nữa! Thứ em muốn tôi thấy đã thấy hết rồi! Rất bất ngờ! Đúng ý em muốn!"

"Mày thấy rồi thì mau cút đi! Uyên Sang là của... ực... tao!"

Lâm Ngọc Minh đổ thêm dầu vào lửa. Một tay quàng lên vai cô. Đắc ý!

Cô không còn sức lực để nói được gì. Lưỡi như muốn rú lại trong miệng. Cả một lời giải thích cũng không biết nói ra sao.

Dương Văn quay người bước đi. Hay thật! Anh lái xe đến vì muốn được gặp cô. Không ngờ lại bắt gian hai người họ. Là cô hai mặt, hay là vì anh không xứng với cô.

Uyên Sang cứ thế nhìn anh bước đi. Bất lực.

"Nhưng em hãy nhớ, tôi sẽ lấy đi những thứ thuộc về tôi!"

Anh liếc Lâm Ngọc Minh, vào trong xe phóng đi.

Uyên Sang không biết mình làm cách nào mà đuổi Lâm Ngọc Minh đi. Cũng không nhớ rằng mình đã trải qua một đêm như thế nào.

Cô chỉ biết khi thức dậy hai mắt mình sưng húp lên. Đến độ khi đến văn phòng, Vũ Nghi một phen té xỉu.

Uyên Sang thả hồn theo gió cả ngày, ngồi trước bàn làm việc mà thần thần thơ thơ.

Những gì hôm qua cứ như là trong phim vậy. Cô không còn tin vào mắt mình được nữa.

"Chị! Chị!"

"Hả? Vũ Nghi, có chuyện gì?"

"Chị làm sao vậy? Như người mất hồn. Chị ăn cháo bằng đũa vậy thì sao ăn được!"

Cô giật mình. Thì ra phần cháo Vũ Nghi đem tới cô đã đem lấy đũa mà gắp.

"Hazi... có người tìm chị kìa!"

"Ai vậy?"

"Không biết! Chỉ biết là một phụ nữ. Cô ấy hẹn chị 7 giờ tối nay đến nhà hàng X!"

"Ừ! Chị biết rồi!"

"Mà chị à? Sao chị ngờ ngợ vậy? Có cần em tư vấn cho chị không?"

"Thôi khỏi cô nương! Em mau ra ngoài, ra ngoài!"

"Từ từ đi! Chị làm gì hoảng lên vậy?"

Vũ Nghi bị cô đuổi ra ngoài. Cô ấy còn cố lò đầu vào mọi thông tin của cô nữa.

Buổi tối, Uyên Sang nhờ Mộc Miên chăm An Nhiên một lát. Ra đường bắt một chiếc taxi, cô đến chỗ hẹn.

Người này kì lạ. Chẳng lẽ có chuyện không thể nói ở văn phòng hay sao?

"Xin chào! Có phải cô là cô Trương Uyên Sang?"

"Ồ. Là tôi!"

Cô theo nhân viên phục vụ đến một căn phòng đặt trước.

"Xin mời ạ!"

"Cám ơn!"

Đây là một nhà hàng kiểu Nhật. Cô kéo cửa bước vào.

Hà Yến Lam!

Cô ta tìm cô? Muốn gì chứ?

"Uyên Sang! Chào cô!"

"Cô tìm tôi làm gì?"

Hà Yến Lam nhàn nhã rót trà ra ly. Mùi hương ngọc lan thoang thoảng.

"Chẳng lẽ uống một ly trà cũng không được?". Hà Yến Lam thông thả. Thái độ của cô ta khiến Uyển Sang chướng mắt.

Cô miễn cưỡng ngồi xuống.

"Lần trước cô hiến thận cho ba tôi, chưa kịp cảm ơn cô!"

"..."

"Uyển Sang, thật tình là tôi không có ý đánh cô đâu. Chỉ là lúc đó, tôi nhất thời nóng nảy!"

"..."

"Tôi xin lỗi!"

"Đủ rồi! Cô không cần phải giả nhân giả nghĩa ở đây! Cô tưởng xin lỗi là có thể coi như không có chuyện gì sao?"

"Xin lỗi!"

"Cô có biết, cô đã xem chút giết chết con của tôi hay không?"

"Tôi... cô lúc đó cô có thai sao?"

"Phải! Chính cô! Chính cô và Trần Hy Vân! Các người muốn giết con tôi! Nếu lúc đó, đứa bé có chuyện gì, tôi sẽ liều mạng với các người!"

Uyển Sang kích động. Cô không thể giữ nổi bình tĩnh trước con người này.

"Cô thật ghê tởm!"

"Phải. Cũng có lẽ vì thế mà tôi đã phải chịu quả báo! Cô có biết không, con của tôi... đã chết vì hỏa hoạn khi nó mới một tuổi... Tôi... tôi đã bị quả báo!"

"..."

"Lúc đó, tôi mới hiểu được. Thì ra ... mất đi đứa con do mình sinh ra lại... lại đau như vậy!"

"..."

End chap 34.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

"Từ lúc đó, tôi khép mình trong nhà. Không ra ngoài, không giao tiếp với ai. Trong thời gian đó, Dương Văn luôn ở cạnh an ủi tôi. Nhờ anh ấy mà tôi mới có thể vượt qua được!" "Tôi nói những điều đó với tôi để làm gì chứ?"

Móng tay của cô đã đâm vào lòng bàn tay. Dương Văn luôn bảo cô phải tin anh. Rốt cuộc thì sao, chỉ vì một chút hiểu lầm mà anh lại không tin cô. Tại sao lại bất công như vậy.

"Uyển Sang, tôi nói những chuyện này với cô không phải để khoe khoang. Cô có biết không, Dương Văn từng nói anh ấy rất yêu cô. Hy vọng cô và anh ấy có thể bắt đầu lại từ đầu!"

"Tôi nghĩ cô quá cao thượng rồi. Nếu như cô chỉ muốn gặp tôi nói những chuyện này. Xin lỗi, tôi không rảnh nghe!"

Uyển Sang đứng dậy đi thẳng. Cô chẳng cần biết Hà Yến Lam sẽ có bộ mặt gì sau lưng cô. Là nhếch miệng cười đắc thắng, hay là bi ai đau khổ?

Những việc đó không quan trọng đối với cô.

Những ngày sau đó, Uyển Sang chặn cuộc gọi của Lâm Ngọc Minh. Mặc kệ anh ta ra sao. Tóm lại mọi chuyện cũng do anh ta hại.

Buổi chiều, Uyển Sang dắt An Nhiên đi dạo phố. Lần nào cũng vậy, con bé luôn đòi cô mua kem cho ăn. Báo hại ngày hôm sau bị viêm họng.

"Mẹ, con muốn ăn kem!"

"Không được!"

"Hong chịu đâu! Kem kem kem!"

"Mẹ nói không được là không được!"

"Hong! An Nhiên ăn kem!"

"Con còn không ngoan nữa là mẹ đánh vô mông đó!"

An Nhiên xụ mặt xuống. Hai má hồng hồng lên đáng yêu.

Uyển Sang đột nhiên bị một cái khăn bịt vào miệng, sau đó ngửi thấy mùi hương rất ngọt. Sau đó không biết gì nữa...

Khi cô tỉnh dậy thì đã nằm trong một căn phòng xa lạ.

An Nhiên? An Nhiên đâu rồi?

Uyển Sang hốt hoảng vặn cửa. Nhưng nó bị khóa. Dù cô có gào thét cũng vô ích.

Uyển Sang bất lực ngồi trên giường. An Nhiên không biết đâu rồi? Con bé không thấy cô sẽ ra sao đây?

Cánh cửa mở ra, người đàn ông cầm ly sữa bước vào.

Uyển Sang kích động, cô quăng ngay cái gối vào mặt người đàn ông.

"Dương Văn! Anh bắt tôi làm gì?"

Dương Văn không nói. Anh đi thẳng đến chỗ cô, lột nhìn cô rồi đặt ly sữa trên bàn.

"Uống sữa đi!"

"Tôi hỏi tại sao anh lại bắt tôi đến đây? An Nhiên đâu?"

"An Nhiên? Ai là An Nhiên?"

"An Nhiên là... con gái của tôi!"

Dương Văn cười như có như không. Uyển Sang lạnh sống lưng khi nhìn anh, vội lùi ra sau một bước.

Dương Văn sấn tới, ép cô vào tường. Ánh mắt anh hằn lên tia phẫn nộ.

"Là Lâm Ngọc Minh?"

"Tôi..."

"Phải không?"

Anh nhướn mày. Uyển Sang chưa bao giờ thấy sợ anh như vậy.

"Cô dám!"

Uyển Sang gần như nghẹt thở. Ngón tay anh bóp lấy cổ cô. Cô lại bấu lấy cổ tay anh, hai hàng chân mày cô chau lên đụng vào nhau.

"Mẹ!!!"

An Nhiên đột nhiên mở cửa xông vào. Uyển Sang tròn mắt nhìn con bé.

"Xin lỗi ông chủ! Tôi không giữ được cô bé! Cô ấy cứ chạy lục lợi lung tung!"

"Cô ra ngoài đi!". Âm vực anh trở nên lãnh đạm. Cô hầu nhanh chóng rời khỏi phòng. Uyển Sang nhìn thấy con gái vẫn bình an, nước mắt không kèm

được mà ôm lấy cô bé.

"Mẹ! Sao mẹ khóc!"

"Không... có...!"

An Nhiên ngược mắt lên nhìn anh, trông mắt long lanh đáng yêu, nắm lấy vải quần anh giật giật.

"Chú 'chim cú heo' ơi! Chú ăn hiếp mẹ con phải không?"

Ánh mắt Dương Văn dịu đi. Nắm tay từ từ thả lỏng. Anh cúi người xuống vuốt tóc An Nhiên.

"Chú đâu có! An Nhiên không chơi nữa à?"

"Dạ hông! Con hông chơi gấu bông nữa đâu! Con muốn mẹ à!"

"Ngoan!"

"Dương Văn! An Nhiên! Con lại đây với mẹ!"

Uyển Sang nhìn thấy cảnh một lớn một bé trò chuyện. Cô thật sự sợ hãi như anh làm hại con bé...

"Mẹ!"

"An Nhiên! Con có thích ở đây không?"

"Dạ thích!"

"Vậy con có thích chú không?"

"Thích!"

Ngón tay anh vẫn xoa tóc con bé. An Nhiên vẫn tròn xoe mắt nhìn anh.

"Vậy thì con gọi chú bằng 'ba', chú sẽ cho con ở đây!"

An Nhiên hết nhìn anh rồi lại nhìn mẹ mình. Môi con bé dẩu ra.

"Chú cho mẹ con ở đây luôn nhe!"

"Ừ!"

"Vui quá!" An Nhiên tươi cười hớn hở. Chạy đến ôm cổ anh, rồi chạy xung quanh Uyển Sang. Cô cũng không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây nữa.

"Ba ba ba!!! Mẹ mẹ mẹ!!! Ba ba ba!!!"

Dương Văn bế An Nhiên lên, con bé cười làm hai gò má đỏ ửng lên. Anh hôn chụt vào má con bé.

"Con gọi 'ba' nữa đi!"

"Ba!"

"Ngoan!"

"Ba ơi! Ba hôn con, vậy ba cũng phải hôn mẹ con nữa!"

Uyển Sang chuyển ánh mắt nhìn từ dưới đất lên, nhìn An Nhiên cười cười nói nói. Hai má cô bắt gặp đỏ hồng.

"An Nhiên, con...!". Uyển Sang thẹn.

Dương Văn nhìn cô, đúng lúc cô cũng nhìn anh. Hai ánh mắt giao nhau, cô lại đưa mắt nhìn chỗ khác.

Anh ẵm An Nhiên đến gần chỗ cô. An Nhiên cười hi hi.

Anh hôn lên má cô. Rồi đem An Nhiên ra khỏi phòng.

Khi anh đi rồi, cô vẫn chưa biết vừa rồi đã xảy ra cái chuyện quái quỷ gì nữa.

Anh nghĩ An Nhiên là con của cô và Lâm Ngọc Minh. Nhưng lại bắt con bé gọi "ba". Anh đang muốn gì?

"Cô Uyên Sang!"

Uyên Sang giật mình. Cô hầu lúc này không biết đã đứng cạnh cô từ lúc nào.

"Cô Uyên Sang! Ông chủ bảo tôi đem quần áo lên đây cho cô. Còn nữa, ông chủ nói không cho phép cô ra khỏi nhà!"

"Anh ta...! Lấy quyền gì mà cấm tôi!". Phải, tại sao cô lại phải nghe sự sắp đặt của anh?

"Tôi chỉ nói lại những lời ông chủ đã nói thôi! Mong cô hiểu cho!"

Uyên Sang không trả lời. Cô hiểu, chuyện mà Dương Văn đã quyết thì dù có chết cô cũng không thể ra khỏi đây.

Hướng hồ, lờ An Nhiên...

"Con gái tôi đâu rồi?"

"Cô bé được ông chủ dẫn ra vườn rồi!"

End chap 35.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Uyên Sang nhanh chóng thay quần áo. Rồi xuống lầu đi tìm An Nhiên. Dù sao bây giờ cô chỉ có thể nghe theo lời anh. Ngoan ngoãn ở đây. Ra vườn, khu vườn trồng đầy hoa linh lan trắng. Cô nhớ trước đây anh từng nói, khi hai người già đi, anh sẽ đưa cô đến một căn nhà nhỏ nào đó, sân vườn sẽ trồng đầy hoa linh lan trắng. Trước kia cô cũng trồng loài hoa này trong nhà, không ngờ hôm nay lại có cơ hội chiêm ngưỡng lại.

Cô mê mẩn cánh hoa trắng. Hoàn toàn không hay biết anh đã đứng sau lưng cô từ khi nào.

Khi cô quay lại, chạm phải người anh.

"A..."

Anh nhìn cô. Rồi liếc nhìn ra phía sau lưng cô. Môi anh khẽ cười.

"Thích không?"

"Ừm... thích!"

"Tôi hỏi An Nhiên!"

Anh lạnh lùng quăng một câu rồi quay người lau vết bẩn trên mặt An Nhiên.

Uyên Sang cười không nổi. Anh là đang cố ý chơi khăm cô sao?

"Anh... trả điện thoại lại cho tôi!"

Dương Văn dường như làm lơ cô, chăm chỉ xúc đất vào khay An Nhiên đang bưng trên tay.

"Tôi nói anh trả điện thoại cho tôi!"

Cô cố vặn lớn tiếng thêm một chút.

"Không!"

"Anh...!"

"Mẹ ơi, mẹ thấy con có giỏi không?". An Nhiên vẩy vẩy cô, một tay cầm xẻng, tay kia nắm đất thành một cục.

"Ồ! An Nhiên giỏi nhất!"

Con bé cười hì hì. Rồi lại tiếp tục chơi.

"Đương Văn! Anh mau trả điện thoại cho tôi! Nếu không tôi sẽ đưa An Nhiên đi!"

Anh không nói.

"Này! Anh nghe chưa hả?"

"Cô muốn gọi cho hần sao?"

"Hần? Hần nào?"

"Nói cho cô biết, đừng hòng rời khỏi đây!". Anh lạnh lùng nhìn cô, bế An Nhiên lên. "Chúng ta đi rửa tay rồi ăn cơm nhé!"

"Dạ!". Con bé ngoan ngoãn. "Mẹ ơi, con đi rửa tay nhé!"

"Ừ!"

Đội anh đi rồi, Uyên Sang tức anh ách. Cô giậm chân liên tục lên sàn nhà, đá vào thùng nước bên cạnh. Không những nó không bị móp mà chân cô lại bị đau.

"Ba ơi! Mẹ làm gì vậy?"

"Chắc là mẹ con đang giận!"

"Vậy ba phải hôn mẹ rồi! Lúc trước mẹ giận, chỉ cần con hôn mẹ là mẹ hết giận liền!"

"Ừ! Mình đi rửa tay!"

"Dạ!"

Từ cửa kính nhìn ra vườn, An Nhiên ngây ngốc giặt giặt áo Đương Văn.

Anh bất giác cười. Nhìn bộ dạng cô như vậy trông rất đáng yêu.

Tại bệnh viện Trung Kiên thành phố Z, Mộc Miên vừa ra khỏi phòng phẫu thuật thì điện thoại đã reo.

Cô không thèm nghe, cúp máy.

Hồi chuông lại liên tục đổ.

"Alo!"

"Tạ Mộc Miên! Uyên Sang đâu?"

"Anh điên rồi à? Uyên Sang ở đâu chẳng lẽ anh không biết? Mắc gì hỏi tôi?"

Cô tức giận. Hét lên trong điện thoại. Những y tá đi ngang nhìn chằm chằm rồi xì xào.

Cô đành nhỏ tiếng lại một chút.

"Tôi gọi cho Uyên Sang không được. Đến nhà thì cửa đóng. Vũ Nghi thì bảo hai ngày rồi cô ấy không đi làm. Tôi muốn hỏi cô ấy có ở chỗ cô không?"

"Không có. Chắc tại Uyên Sang đi đâu đó thôi!"

"Nhưng chẳng lẽ cả An Nhiên cũng mất tích. Cô giáo của con bé cũng nói nó không đi học!"

Mộc Miên ngắt cuộc gọi. Cứ nghe cái tên Lâm Ngọc Minh này lái nhai nữa chắc cô điên mất.

Mộc Miên ra khỏi bệnh viện, vào bãi đậu xe. Lái thẳng tới nhà Từ Vinh Khoa. Chuyện mẹ con Uyên Sang mất tích chắc chắn không ít thì nhiều liên quan tới anh ta.

"TỪ VĨNH KHOA!"

"Hê hê! Chào cô bạn! Làn gió nào mang cậu tới đây?"

Từ Vĩnh Khoa cười méo xẹo. Mỗi lần nghe giọng điệu ngọt như vậy là chắc chắn không có chuyện tốt.

"Lắc xoáy đưa tôi tới! Khai ra mau!"

"Khai? Khai chuyện gì?"

"Đừng có giả nai! Dương Văn làm gì Uyển Sang rồi?"

"A... tôi..."

"Hứa?"

"Hazi... tôi chỉ nói đại là nếu yêu người ta thì giam cầm cô ấy bên cạnh mình là được rồi. Chỉ nói chơi thôi, ai ngờ tên đó làm thiệt!"

"Cậu rảnh quá!"

"Nhưng mà Mộc Miên, tôi thắc mắc tại sao thám tử tôi tìm không điều tra được về con bé kia. Có phải do cậu giết dây hay không?"

"Thì sao? Tôi từng nói, sẽ để cậu ta hối hận vì đã đối xử như vậy với Uyển Sang! Tôi phải cho cậu ta ném mùi khở sò!"

"Vậy thì...?"

"Vậy thì, An Nhiên là con gái của Dương Văn. Chắc cậu ta nghĩ là của Lâm Ngọc Minh chứ gì?"

"Cậu quá ác độc! Chia rẽ cha con người ta!"

"Ác mới sống lâu! Tôi cấm cậu nói cho cậu ta biết! Nếu không đừng mong tôi để cậu yên. Tôi sẽ xói cả nhà cậu lên!"

Mộc Miên đe dọa xong thì lái xe rời khỏi. Từ Vĩnh Khoa trợn ngược mắt. Người đàn ông nào lấy phải cô bạn này chắc sẽ tàn đời mất thôi.

Uyển Sang ở trong nhà, cả ngày hết ăn rồi lại ngủ. Cô sắp chết vì chán rồi.

Cô không lấy được điện thoại, mấy ngày không đi làm. Chắc chắn kéo dài thêm nữa là cô bé Vũ Nghi kia sẽ báo cảnh sát rằng cô bị bắt cóc lấy nội tạng. Hoặc là kinh khủng hơn nữa, UFO bắt cô làm thí nghiệm chẳng hạn.

Uyển Sang lật lật tạp chí, phẫn nộ nhìn Dương Văn nhàn nhã ngồi đối diện nhâm nhi cà phê.

"Dương...!"

"Suýt!"

Anh đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng, cô liếc nhìn An Nhiên nằm ngủ ngon lành trên sofa. Đầu đặt trên đùi anh, nhất thời nín thin.

Một lúc sau, Uyển Sang chịu không nổi nữa. Đùng đùng xoắn tay áo lên bảo anh ra ngoài nói chuyện. Cô ư ư a a trong miệng, chỉ phát ra âm gió.

Dương Văn vờ như không hiểu. Vẫn vuốt tóc An Nhiên. Cô mặc kệ họ, đi ra ngoài vườn.

Tâm trạng không tốt, cô bực tức ngắt lá.

Cô hầu thấy vậy, mặt mày tái mét. Vội ngăn cô lại.

"Cô Uyển Sang, đó là cây ông chủ thích nhất. Cô làm như vậy thì..."

"Tôi mặc kệ!"

Cô hầu không nói gì nữa. Bỏ đi.

"Muốn nói gì?"

"A trời đất ơi! Anh muốn hù chết tôi sao hả?"

Dương Văn bỏ tay vào túi quần, hút thuốc. Làn khói nhàn nhạt tỏa ra xung quanh làm Uyển Sang choáng váng.

Cô đột nhiên có cảm giác chân mình có thứ gì mềm mềm ẩm ẩm. Cô nhìn xuống, hai mắt lại tròn xoe.

Hếp chap 36.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37

"Nam!"

Nam ngoắc ngoắc đuôi. Nó rúc đầu, cọ cọ bộ lông xù vào chân cô.

"Nó 3 tuổi rồi!"

Anh nói. Nhưng không nhìn cô.

Ba năm nay anh vẫn nuôi nó ư? Anh chăm sóc cho nó mỗi ngày. Chẳng lẽ...

Cô muốn nói gì đó với anh. Nhưng vừa quay đầu lại thì anh đã đi mất. Lòng đột nhiên dâng lên cảm giác thất vọng.

Nam ú lên nhiều. Lúc trước nó chỉ là một chú chó con. Thời gian trôi qua nhanh như vậy sao. Cô thậm chí không tin là đã qua ba năm.

Buổi chiều, An Nhiên nằng nặc đòi đi chơi. Con bé líu ríu dắt tay cô và anh đi trên đường.

Vốn dĩ cô không muốn đi. Nhưng con bé tỉnh ranh đòi cho bằng được. Với lại cô cũng muốn ra khỏi căn nhà kín cổng cao tường đó để hít thở không khí khác. Dương Văn tất nhiên đi theo giám sát cô.

"Con muốn ăn kem!"

Con bé lại bắt đầu giờ chiều mè nheo.

"Không được!!!"

Hai tiếng phản đối cùng vang lên một lượt. Cô ái ngại nhìn anh.

"Đi đi mà! Con muốn kem kem kem! Ba mẹ không thương con rồi! Hu hu..."

"Được rồi!"

Hai tiếng không phản đối lại một lần nữa vang lên. Uyển Sang lần này đánh lạc hướng, xung phong đi mua kem.

Lúc đầu vì Dương Văn không biết sự thật về An Nhiên. Cô rất lo anh sẽ làm hại con bé. Nhưng mấy ngày nay, anh đối xử với con bé rất tốt. An Nhiên có vẻ cũng rất thích anh, nên cô cũng yên tâm.

Chỉ có điều, cô chưa có cơ hội nói cho anh biết.

"Oh! She is very cute!". Một người nước ngoài đi ngang qua, trông thấy An Nhiên, không kiềm được xúc động trước vẻ đáng yêu của con bé.

"Thank you!"

Người đó bẹo má An Nhiên "Is your daughter?"

"No!"

"I don't believe! She is very similar you!"

"Really?"

"Yes!"

"Thank you!"

"Oh! I go! Goodbye!"

"Bye!"

Người đó tạm biệt anh và An Nhiên. Trước khi đi còn xin phép chụp với con bé một tấm ảnh.

Uyển Sang mua kem trở lại, thấy anh và An Nhiên đang đứng ở chỗ cũ.

"An Nhiên! Kem của con đây!"

"Cám ơn mẹ!"

An Nhiên đón lấy cây kem. Bắt đầu ngón.

Ba người đến khu vui chơi dành cho trẻ con.

An Nhiên hét chạy chỗ này rồi chạy chỗ kia, làm cô phải chạy theo con bé.

Dương Văn có lẽ cũng mệt, nhưng không nói ra. Uyển Sang liếc trộm anh, anh nhìn lại. Hai người không nói với nhau câu nào.

Khi trở về, An Nhiên nằng nặc đòi ăn món cô nấu. Nên nghe theo con bé, xoắn tay áo xuống bếp.

"A! Ba làm sập nhà của con rồi!"

"Con làm sập nhà của ba trước!"

"Hông chịu hông chịu đâu! Con méc mẹ con méc mẹ!"

"Được rồi! Xây lại!"

"Ba xây cho con hà!"

"Ừ!"

Uyển Sang đoán là hai người họ đang chơi xếp hình.

Khi ăn cơm, cô vừa nhìn vào món ăn thì hết cả hồn.

Tô canh bí đỏ cô nấu lúc đầu, bây giờ chỉ còn lại tôm nằm chõnh vó. Toàn bộ bí đỏ biến mất hết.

"Mẹ nấu ngon quá!"

An Nhiên xoa xoa bụng. Dương Văn chỉ thông thả cầm tách trà, không nói gì.

Anh nhìn An Nhiên, vuốt tóc con bé.

"Con cũng thích bí đỏ sao?"

"Dạ! Ngon lắm!"

Buổi tối, An Nhiên lại đòi cô dẫn đi vệ sinh. Uyển Sang gấp tạp chí, đứng lên dắt An Nhiên đi.

Sau đó An Nhiên đi đánh răng. Cô liều mạng vào phòng anh, cô phải lấy lại điện thoại của mình.

Uyển Sang lật tung cả phòng nhưng không tìm thấy tăm hơi.

Cô bỏ cuộc. Rồi ra ngoài.

"Mẹ ơi! Mẹ chưa ngủ hả?"

"Ừ! Một lát nữa mẹ ngủ!"

"Ba đang ở trong phòng phải không mẹ?"

"Hả? Làm gì có!"

"Ủa? Sao kì vậy? Ba nói lên phòng lấy đồ mà!"

Mặt cô đông cứng. Vậy là nãy giờ cô lục lọi trong đó, anh đều biết hết. Nhưng... cô mắc mớ gì phải sợ anh ta.

"Ba ơi!"

An Nhiên vừa thấy Dương Văn là nhào tới ngay. Uyển Sang tự dưng thấy ghen tị.

"Con đi ngủ chưa?"

"Dạ bây giờ ngủ!"

"Ngoan!"

"Mẹ ơi!" Con bé dắt tay cô "Mẹ vào ngủ đi!". Và kèm theo hành động kéo của con bé.

"A... An Nhiên...!"

An Nhiên đẩy cô vào phòng anh. Hôm nay cô ngủ trễ nhất, và cô ngủ trên sofa ngoài phòng khách. Tựa chừng hôm nay con bé này lại nổi hứng.

"Được rồi! Con về phòng ngủ đi!"

Anh vừa nói thì con bé tung tăng cười.

"Tối hôm qua An Nhiên vào phòng tôi tìm cô!"

Dương Văn nói mà không nhìn cô. Uyên Sang châu mày, thì ra là như vậy!

"Vậy tôi đi ra ngoài!"

"An Nhiên sẽ đến tìm vào sáng mai!"

An Nhiên có thói quen mỗi sáng thức dậy sẽ tìm cô hôn chào buổi sáng. Hôm nay cô dậy sớm, con bé đều đi tìm cô.

"Ngủ đi!"

"Nhưng..."

Uyên Sang cô vốn là không định chui vào trong đây. Đối diện với anh, cô luôn có cảm giác bất an. Nói chuyện cũng không quá ba câu. Thậm chí, thái độ của anh khiến cô trở nên lo sợ. Nếu như ngày mai anh đột nhiên muốn bóp chết cô lần nữa.

"Cô sợ tôi vậy sao?"

Căn phòng không mở đèn, chỉ có ánh sáng của vầng trăng ngoài cửa kính. Uyên Sang căn bản không thể thấy ánh mắt của anh như thế nào.

Dương Văn nhìn cô. Giờ phút này anh vô cùng muốn chạy đến ôm cô thật chặt, sẽ giữ cô ở cạnh mình mãi mãi.

Nhưng khi nhìn cô, anh lại nghĩ đến An Nhiên. Và cả việc con bé tại sao lại là con của cô và người đàn ông khác. Nắm tay anh vô tình siết chặt, nhưng đôi mắt vẫn chưa dời đi.

"Anh muốn nói gì? Tôi... ra ngoài...!"

Dương Văn không kìm được cảm xúc. Anh đưa tay ra ôm lấy cô, vùi mặt vào tóc cô.

"Anh...!"

"Im lặng!!!"

Cô im bật.

Khi ánh sáng chiếu từ cửa kính hắt vào phòng, Uyên Sang đột nhiên nghe một tiếng "chụt", và một tiếng "chụt" nữa. Sau đó cảm thấy gò má mình ướt nhẹp nước bọt.

"An Nhiên! Con làm gì vậy?"

Uyên Sang vừa mở mắt thì đã thấy An Nhiên đang chồm qua bờ lên người Dương Văn.

"Tại ba nói hôn phải như vậy mới 'đã'!"

Cô bó tay với hai người này.

"Chào buổi sáng!". Anh nói.

"Xin chào!" Cô liếc anh, hình như tâm trạng anh hơi tốt. "Anh... trả điện thoại cho tôi đi!"

"Đề làm gì?"

"Tôi đã nghỉ làm cả tuần rồi. Tôi phải gọi điện cho Lâm Ngọc Minh báo bình an. Và Vũ Nghi, Mộc..."

"ĐỦ RỒI! Cô đừng mơ nữa!"

Dương Văn ôm An Nhiên ra khỏi phòng, anh hoàn toàn không nhìn cô lấy một cái. Cô băn khoăn không biết mình đã nói sai điều gì?

End chap 37.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Buổi tối hôm đó, Uyển Sang vừa định mang trái cây bỏ trở vào tủ lạnh thì đèn đột nhiên tắt ngúm. Cả căn nhà trở nên tối om. Uyển Sang vừa sợ vừa lo. Con bé An Nhiên cũng nấc chứng sợ bóng tối giống cô.

Uyển Sang mò mẫm đi từng bậc cầu thang lên lầu. Tiếng An Nhiên ré kên khóc, con bé đòi ba mẹ. Uyển Sang cuống lên đến nỗi không định hình được tiếng khóc phát ra từ đâu. Miệng cô liên tục gọi tên An Nhiên. Cứ bảo con bé là "Đừng sợ! Đừng sợ!"

Khi lên đến trên lầu thì cô mới phát hiện ra An Nhiên vốn dĩ đang ở trong nhà vệ sinh đánh răng. Cô luống cuống đi xuống lầu.

Nhưng chân bỗng nhiên vấp phải vật gì đó, cô mất đà.

Nhưng có một cánh tay siết lấy eo cô kéo lại. Uyển Sang há hốc, cũng may mà chưa ngã. Nếu không lẫn xuống cầu thang là toi.

Tiếng thở của người đó sát bên tai cô.

"Cô làm gì vậy hả? Có biết nguy hiểm lắm không?"

"An Nhiên rất sợ bóng tối! Tôi..."

"Cô Dung đi tìm con bé rồi!"

Uyển Sang yên tâm hơn một chút. Bây giờ cô mới có thể hoàn hồn.

Đèn điện sáng trở lại. Uyển Sang nhất thời không thích ứng với ánh sáng, nên nheo chặt hai mắt lại.

"Ông chủ! Hệ thống dẫn điện có chút vấn đề. Nhưng thợ đã sửa chữa rồi!". Cô Dung thông báo.

"Được rồi! An Nhiên đâu?"

"Ba! Mẹ!"

An Nhiên chạy đến ôm chân cô và anh. Dương Văn ẵm con bé lên.

"Con sợ lắm hả?"

"Dạ..."

"Không sao! Có ba rồi!"

"An Nhiên! Đầu con u một cục rồi!". Uyển Sang nhìn thấy cục u đỏ hỏn trên trán con bé, lo lắng xoa xoa.

"Cô bé chạy đi tìm ba mẹ. Không thấy đường nên tông vào tường!". Chị Dung trình bày. Uyển Sang dờ khóc dờ cười.

"Con đau không?"

"Dạ đau..."

Dương Văn hôn lên cục u của An Nhiên. An ủi: "Tối nay ba sẽ ngủ với con, chịu không?"

"Con nằm giữa nhe!"

Uyển Sang chau mày. Con bé này...

Hôm sau, Dương Văn trở về với tâm trạng khá tệ.

Cô Thủy Cát theo sau vào phòng sách. trông thấy Uyển Sang, cô ấy tỏ thái độ hơi ngạc nhiên. Nhưng cũng không dám hỏi, chỉ gật đầu chào cô.

Họ vào phòng nói gì đó. Uyển Sang ngồi ngoài vườn trông An Nhiên đang chơi với Nam.

Một lát sau, Thủy Cát ra ngoài. Trông cô ấy có vẻ mệt mỏi.

"Chào chị!"

"Ồ... chào cô Thủy Cát! Lâu rồi không gặp!"

"Chị Uyển! Tôi nghĩ chị có thể trấn an tinh thần của Tổng giám đốc một chút!"

"Có việc gì sao?"

"Chưa bao giờ tôi thấy anh ấy giận đến như vậy! Ở cuộc họp trong công ti, anh ấy đã đuổi thẳng ba vị trưởng bối. Việc này ảnh hưởng rất lớn tới địa vị của Tổng giám đốc ở Dương Thành! Cổ phần của họ không phải nhỏ!"

"Nhưng... tôi có thể làm được gì?"

"Anh ấy không nghe ai nói cả. Tôi nghĩ chị nói thì có lẽ hay hơn. Khuyến anh ấy thu hồi lại quyết định!"

"Tôi nghĩ cô cũng biết tính anh ấy! Một khi đã quyết thì không gì thay đổi được!"

"Tôi biết! Thôi thì chị cứ coi như tôi chưa nói! Tạm biệt chị Dương! Tôi còn có việc chưa giải quyết xong!"

"Tạm biệt cô!"

Uyển Sang trước kia cũng không hỏi tới việc công ti của Dương Văn. Huống hồ lần này...

Cô Thủy Cát nói như vậy, tuyệt đối không phải chuyện nhỏ. Cô xuống bếp pha một ly cà phê, rồi gõ cửa phòng sách.

"Chuyện gì?"

Nghe âm vực như vậy, Uyển Sang suy tính kĩ. Không biết có nên vào hay không?

Cô cứ đứng đánh lộn tâm lí, đến khi phát hiện cốc cà phê trên tay đã không còn một giọt thì Dương Văn đã đứng trước mặt.

"Cô không có tư cách gì để nói chuyện với tôi!". Anh đi qua cô, buông một câu làm cô tức giận.

"Không có tư cách! Là do anh nói. Vậy thì anh thả tôi và An Nhiên đi đi! Tại sao lại phải giam mẹ con tôi ở cạnh anh chứ?"

"Cô nghĩ sao?"

"..."

Anh bước đi.

"Tôi nhắc cho anh biết, tôi và anh, đã ly hôn vào ba năm trước rồi! Chính anh mới không có tư cách giam lỏng tôi!"

"Vậy sao?"

"Phải. Giấy ly hôn tôi đã kí rồi. Tôi và anh không còn cái gì hết!"

Dương Văn nhếch mép cười nhạt nhẽo.

"Giấy đó, tôi xé rồi! Và cho đến bây giờ, tôi và cô vẫn là vợ chồng hợp pháp!"

"Dương Văn! Anh là tên khốn!"

"Được thôi! Nếu như cô muốn, cô có thể đi! Nhưng An Nhiên, thì phải ở lại!"

"Không bao giờ! Tôi sẽ mang An Nhiên đi!"

"Cô biết là không thể!"

Uyển Sang thật muốn nện vào đầu cho anh ta tỉnh ra. Anh ta nghĩ con bé không phải con mình thì tìm cách hành hạ cô. Đúng là tên ngốc! Được. Nếu như vậy thì cô sẽ cho anh ta mãi mãi không biết được sự thật.

"Được. Tôi đi! Nhưng tôi sẽ không bỏ rơi An Nhiên! Anh chờ thư của tòa án đi!"

Uyển Sang hiên ngang bước đi. Cô trở về thành phố T với tâm trạng cực kì tức giận.

Cô gọi điện kể với Mộc Miên. Cô nâng tức tốc chạy đến, oán khí nào nùng.

"Chị có một người bạn là luật sư. Nếu như cần chị có thể giới thiệu cho em!"

"Cám ơn chị!"

"Nhưng mà chị thấy chuyện này không ổn đâu. Lỡ như ra tòa, chuyện An Nhiên là con của cậu ta bị đổ bể. Đến lúc đó, với tư cách và thế lực của cậu ta, dù lý hôn An Nhiên cũng sẽ được tòa xử là do cậu ta nuôi dưỡng. Em nên nghĩ lại đi!"

Uyển Sang nghĩ lại. Quả thật lần này cô đã quá nông nổi.

"Uyển Sang à!" Mộc Miên nhẹ nhàng "Em có từng nghĩ Dương Văn làm như vậy là vì vẫn còn yêu em không?"

"..."

"Con người cậu ta rất đơn giản, ai đối xử như thế nào với cậu ta thì cậu ta sẽ làm như thế ấy. Dương Văn nghĩ An Nhiên là con của em và Lâm Ngọc Minh, em và tên đó có chuyện gì. Vậy nên mới làm như vậy trả cho em!"

"Em biết chứ! Nhưng mà... anh ấy không cho em cơ hội nói rõ mọi chuyện!"

"Hazi... cũng tại chị nguy trang cho An Nhiên kĩ quá. Thế nên đã đẩy mọi chuyện đến nước này! Chị xin lỗi!"

"Không sao đâu. Em không có trách chị. Nếu như đây là trò ngại của em và anh ấy, có thể vượt qua thì là có duyên. Còn nếu như hiểu lầm nói tiếp hiểu lầm, đến cuối cùng... em sẽ coi như chưa từng quen biết mà đi qua nhau!"

Tình yêu này, có lẽ cô đã hy vọng quá nhiều. Cô từng nghĩ sẽ có một gia đình hạnh phúc. Nhưng mọi chuyện không bao giờ là của mình quyết định.

Uyển Sang ngắm nhìn thành phố về đêm. Nhiều ánh đèn quá, vậy cái nào mới thuộc về cô.

End chap 38.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Uyển Sang không có An Nhiên bên cạnh, thật sự không ngủ được.

Bây giờ thì cô lại hối hận vì sao lại bỏ con bé ở đó một mình. Không biết không có cô con bé có khóc đòi mẹ hay không, có ăn uống đàng hoàng không?

Uyển Sang lăn lộn trên giường mãi không tài nào chọn mắt được. Hôm sau thức dậy, hai quầng thâm mắt làm cô cũng bị chính mình hù hết hồn.

Khi cô chuẩn bị ra ngoài thì nhận được cuộc gọi từ một số lạ.

"Alo!"

"Xin chào cô Trương Uyển Sang! Tôi là Tô Đình Thành, luật sư của ông Dương Văn!"

"Ông muốn nói gì?"

"Tôi đại diện cho ông Dương Văn đưa ra yêu cầu hòa giải. Nếu như cô chấp nhận ủy quyền quyền nuôi dưỡng cô bé An Nhiên cho ông ấy, cô sẽ nhận được khoản tiền chu cấp là 5 tỉ. Cô thấy sao?"

"Các người đang muốn tôi bán con à? Tôi nói cho ông biết, An Nhiên là do tôi sinh ra, các người không có quyền cướp con bé!"

Uyển Sang trực tiếp ngắt cuộc gọi.

Dương Văn, anh ta nghĩ cô là loại người gì? Bán con vì tiền hay là con rối mặc anh ta điều khiển?

Cô nhớ Quyển Dung từng nói, người đàn ông làm phụ nữa đau lòng nhất, là người họ hận nhất, cũng là người họ yêu nhất.

Nhưng bây giờ thì liệu cô yêu anh có còn đúng hay không?

Uyển Sang đón xe trở về thành phố Z, cô muốn thăm mộ Quyển Dung. Hôm nay là ngày giỗ của cô ấy.

Cô mang theo một bó hoa baby.

Dường như có người đã đến trước cô. Trên mộ đặt một bó hoa còn tươi.

Có lẽ là Lê Minh Khánh.

Gương mặt Quyển Dung tươi cười trong tấm ảnh. Cô ấy có lẽ là đang mỉm cười an ủi cô. Giống như hoa baby, Quyển Dung thuần khiết như trẻ thơ. Cô ấy thì vui vẻ rồi, còn cô thì đang đau khổ.

"Cậu sung sướng quá! Bỏ lại một mình tôi, cậu cười cho rụng hết răng đi!"

Uyển Sang ra khỏi khu nghĩa trang, trời nổi vài cơn gió.

Đám mây ngon lành như cây kẹo bông gòn, thanh thoi trôi lênh bênh.

"Alo, Vũ Nghi, cuộc hẹn với bà Ninh chiều nay em đi giúp chị được không?"

"..."

"Không có gì! Chị thấy hơi mệt thôi!"

"..."

"Ừ! Chị sẽ đi bác sĩ mà!"

"..."

"Vâng cảm ơn em!"

Uyển Sang đi bộ qua đường, lúc đèn xanh thì cô phát hiện móc khóa Della bị rơi dưới đường. Con đường này vắng xe, cô liền mình xuống lòng đường nhặt lên.

Tin...tin...

Tiếng còi xe chói tai, sau đó cô thấy trời đất tối sầm.

Mùi hương hoa cúc quen thuộc thoang thoảng.

Uyển Sang nhắm nghiền mắt lại. Cô cảm nhận được cảm giác an toàn khi ở trong vòng tay của người đó.

"Sao lúc nào em cũng làm tôi lo lắng được vậy?"

Giọng nói trầm trầm của Dương Văn lọt vào màng nhĩ. Uyển Sang bây giờ mới xác định rằng mình vẫn còn sống.

Anh nắm lấy bàn tay cô, lấy cái móc khóa ra.

"Em liều mạng vì để nhặt cái này sao?"

"Tôi..."

"Đồ ngốc!"

"A..."

"Sao vậy?". Dương Văn sốt ruột, ánh mắt anh dịu dàng, không phải là sự lãnh đạm bao vây.

"Đau quá!"

Đầu gối Uyên Sang bị cào xước mặt đường. Máu chảy ra.

Dương Văn bế thốc cô lên, đem cô bỏ vào trong xe.

Sau khi làm các thủ tục kiểm tra ở bệnh viện, Dương Văn nhất quyết ném cô vào trong xe lái thẳng về nhà.

"Mẹ!"

An Nhiên vừa trông thấy anh bế cô vào thì ào chạy ra ôm chân anh. Nhảy nhót lên đòi mẹ.

Anh đặt cô lên sofa. Cái chân bó một cục to tướng trông vô cùng quái dị.

Nhưng được gặp lại An Nhiên và hôn con bé thì Uyên Sang cả đau cũng không còn nữa.

"Anh trả mớ khóa lại đây!"

"Tại sao phải trả cho em?"

"Vì nó là của em!"

"Là của anh!"

"Cái gì chứ? Trả đây!"

"Hôn đi anh trả!". Về mặt anh, cô không biết có phải là anh đang đùa hay không nữa.

Cảm giác hạnh phúc khiến cô cười nhiều hơn. Nếu như giống như người ta nói, gương vỡ vẫn có thể lành thì cô tin ngay.

Uyên Sang chồm người hôn vào má anh. Hai mặt cô nóng bừng.

"A! Mẹ hôn ba mà hồng hôn con! Hồng chịu hồng chịu!"

Buổi tối, Dương Văn lại bế cô lên phòng ngủ. Hai người ra ban công hóng gió, từng làn gió trở nên đẹp hơn dù nó vô hình.

"Dương Văn, nếu em nói An Nhiên là con gái của anh, anh tin không?"

"Ừ!"

"Sao anh lại không xem kết quả ADN?"

Ánh mắt anh khẽ lia qua cô, sau đó cầm lấy cây kéo, bắt đầu tỉa lá của chậu kiểng.

"Anh không muốn nói cũng không sao!"

"Uyên Sang!"

"Vâng!"

"Chúng ta có thể là một gia đình không?"

Cô nhìn anh. Không biết vì sao nước mắt lại rơi ra. Từ nhỏ cô đã không có một gia đình trọn vẹn. Mỗi khi thấy đứa trẻ khác được ba mẹ dẫn đi chơi, cô chỉ biết tùi thân núp vào một cái xô xinh để khóc.

Gia đình với cô tưởng chừng như rất mong manh.

"Anh... nói thật?"

"Ừ!"

Cô có thể xem như đó là một lời hứa của anh không?

Mỗi buổi sáng, Dương Văn đều lái xe đưa cô đi làm. Đến chiều lại đến rước cô về.

"Chà! Bạn trai chị sao?"

Vũ Nghi trông thấy cô ngày nào cũng có kẻ đưa người đón. Ganh tị hết sức!

"Em nói đi đâu vậy? Lo làm việc đi!"

"A... đồ mặt rồi kìa!"

"Em.. mau ra ngoài đi!"

"Từ từ ra. Chị đâu cần đẩy dừ vậy!"

Không hiểu sao dạo này Uyên Sang luôn có cảm giác có ai đó theo dõi mình. Nhưng lúc quay đầu lại thì không thấy ai nữa.

Vũ Nghi lại bảo cô nhất định là gặp ma rồi. Còn mua cả chùm tỏi treo trong phòng cô. Thêm bùa trừ tà nữa. Con bé này mê tín quá rồi!

Buổi sáng hôm nay, cô vừa đến văn phòng thì Vũ Nghi hốt hải chạy vào. Đặt trên bàn cô cuốn tạp chí.

"Gì vậy?"

"Chị mau xem đi! Hình chị lên trang nhất nhật báo rồi kìa!"

End chap 39.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Uyên Sang nhìn cuốn tạp chí, đập ngay vào mắt cô là hình ảnh cô và Dương Văn.

Cô nhớ hôm đó anh và cô cùng đi siêu thị mua thức ăn.

Phía dưới là dòng chữ to: BÁC SĨ TÂM LÍ TRƯỜNG UYÊN SANG LÀM NGƯỜI TÌNH MỚI CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC DƯƠNG THÀNH.

Cô không ngờ một tấm ảnh mà bọn báo chí có thể thổi phồng lên như vậy.

"Tổng giám đốc!"

"Vào đi!"

Thủy Cát bước vào phòng làm việc. Trên bàn đặt tờ tạp chí "hot" kia.

"Tổng giám đốc! Tôi đã điều tra rồi, người viết tin này là Tăng Dung Linh, là người của tòa soạn báo Người nổi tiếng!"

"Cô ta dám viết như vậy sao?"

"Tôi cũng được biết, cô ta là con gái của Cục trưởng chi cục thuế. Rất ít người dám đụng vào cô ta!"

"..."

"Trước giờ tin tức về anh rất ít khi lọt ra bên ngoài. Chuyện này sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới hình tượng của anh. Tổng giám đốc nên cẩn thận hơn một chút!"

"..."

"Ba người bọn họ đã lôi kéo những cô đồng khác trong tập đoàn. Thêm chuyện này xảy ra nữa, chắc chắn họ sẽ có cơ làm khó anh!"

"Mặc kệ ba lão già đó! Tôi không tin bọn họ có thể lật cả ngọn núi! Hẹn Cục phó chi cục thuế tối nay dùng cơm!"

"Vâng!"

Thủy Cát không hỏi gì. Cô ra ngoài làm việc. Cô thừa biết muốn đối phó với Tăng Dung Linh chỉ có cách đối phó với cha cô ta. Hơn nữa, tên cục phó kia luôn muốn lên thay vị trí cục trưởng. Chiều này gọi là mượn gió bẻ măng.

Dương Văn vừa ra khỏi công ti thì Uyên Sang đã gọi tới. Anh đến đón cô.

"Em sao vậy?"

"Chuyện này là sao?"

"Em không cần lo!"

"Làm sao mà không lo cho được? Lúc này em ra ngoài thì bị cả đám phóng viên bu lại hỏi này hỏi nọ đó!"

"..."

"Anh không sao chứ?"

"Về nhà thôi! An Nhiên đang đợi!"

Uyển Sang liếc nhìn gương chiếu hậu, phía sau có một người đàn ông đội mũ vải, áo khoác đen, mang cả khẩu trang. Khi cô quay đầu lại thì không thấy ai cả.

"Sao vậy?"

"À không! Chắc tại em nhìn lầm!"

Hôm sau, cô có một cuộc hẹn ở khách sạn BBA, là một người phụ nữ muốn nhờ cô tư vấn một chút về chuyện con trai bà ấy có dấu hiệu của bệnh tâm thần. Sau khi xong việc, Uyển Sang ra đại sảnh của khách sạn thì lại một đám kí giả vồ ngay lại. Họ lia máy ảnh liên tục về phía cô vào ào ào hỏi.

Ngay lúc đó, cô trông thấy một thân ảnh cao lớn đang tiến về phía cô.

"A... Tổng giám đốc! Xin anh cho biết cô ấy có thật là tình nhân của anh không?"

"Câm miệng! Cút ngay!"

Dương Văn nhỏ tiếng đe dọa. Âm vực giọng nói không quá lớn là tên phóng viên đó lạnh run.

"Tôi nói: cô ấy không phải là người tình, mà là vợ tôi!"

Uyển Sang trông về mặt của anh có vẻ mệt mỏi. Chắc có lẽ là chuyện này làm anh khó chịu lắm!

Anh lái xe đưa cô về nhà, trên xe, anh luôn nắm lấy tay cô không buông. Khi cô về tới, anh trở lại công ti.

Vừa vào tới cổng, chị Dung đã nằm ngay giữa sân. Uyển Sang hét hoảng chạy đến, kéo cô ấy dậy.

"Chị Dung! Chị Dung! Có chuyện gì vậy?"

"Cô Uyển Sang... An Nhiên bị một người đeo mặt nạ đen bắt đi rồi!"

"Sao?"

"Tôi bị hấn ta bắn súng điện!"

Uyển Sang ngỡ như vừa có sấm sét. Cô không tin vào tai mình nữa.

"Nếu muốn cứu con bé thì một mình lên tầng thượng chung cư D5!"

Điện thoại cô báo tin nhắn. Uyển Sang không nghĩ gì nữa, vội bắt xe đến đó.

"Số điện thoại này hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng...". Cô đã gọi cả chục cuộc gọi tới máy Dương Văn, nhưng đáp lại chỉ là tiếng cô tổng đài.

"Chú ơi, làm ơn nhanh lên!"

Uyển Sang trở nên rối rắm. Cô không biết mình nên làm thế nào nữa.

Khi đến được chung cư D5, cô ngược nhìn lên tầng thượng, con bé An Nhiên đang bị trôi lơ lửng trên không trung.

"An Nhiên!!!"

Cô chạy lên đó. Đây là một công trình bỏ hoang ở ngoại thành. Xung quanh vắng vẻ. Cô chạy bộ lên hơn mười lăm tầng.

"An Nhiên!..."

"Tốt lắm!"

"Anh là ai? Tại sao lại bắt con tôi! Mau thả con bé ra!"

"Cô không biết tôi!" Người đàn ông tháo chiếc mặt nạ quỷ màu đen ra "Nhưng mà tôi biết cô!"

"Anh..."

"Tôi là Ngô Minh!"

"Tôi không cần biết anh là ai! Anh mau thả con bé ra. Anh cần gì tôi cũng cho anh hết!"

"Vậy sao?"

"Phải! Cầu xin anh!"

"Vậy thì cô trả cho tôi đứa con trai một tuổi bị chết trong đám cháy đi!"

"Cái gì? Chẳng lẽ anh..."

"Đúng. Tôi chính là cha của đứa bé Yến Lam sinh ra! Giờ thì cô biết tôi rồi đó!"

"Anh... nhưng chuyện đó liên quan gì đến An Nhiên?"

"Tại sao không liên quan? Chính nhờ thằng khốn Dương Văn tổng tôi vào tù mà tôi không thể cứu kịp đứa con mình! Cô nói đi, có phải hăng đáng chết hay không?"

Nhìn bộ dạng của Ngô Minh, anh ta chắc chắn mắc chứng loạn thần kinh. Nếu như kích động anh ta, An Nhiên sẽ nguy hiểm.

"Vậy bây giờ anh muốn sao mới thả con tôi đây?"

"Rất dễ! Cô chỉ cần chờ đến khi thằng chồng cô tới, lúc đó, tôi sẽ thả con cô ra!"

"Được được, anh ấy sắp đến rồi! Anh bình tĩnh đi!"

Ngô Minh lăm le con dao trên tay. Nếu lỡ anh ta cắt đứt dây, An Nhiên sẽ chết mất.

"Anh Minh!"

"Yến Lam! Em đến đây làm gì?"

Hà Yến Lam cũng chạy tới. Ngô Minh nhìn thấy lại càng kích động, con dao đang lia tới sợi dây buộc An Nhiên.

End chap 40.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

"Anh nghe em nói đi. Con chúng ta chết chỉ là do tai nạn thôi! Xin anh! Bỏ dao xuống đi!"

"Tai nạn? Tai nạn?"

Thái độ Ngô Minh trở nên ngờ ngợ. Hắn ta từ từ buông dao xuống.

Dương Văn khi nhận được tin nhắn của Uyển Sang thì ngay lập tức lái xe đến. Anh vừa chạy lên tầng thượng, Ngô Minh trở nên kích động. Con dao nắm chặt trong tay.

"Là mày! Là mày hại chết con trai của tao. Mày cướp vợ tao! Tao phải cho mày biết cảm giác mất con là như thế nào!"

Hắn chìa dao vào Dương Văn. Tiếng An Nhiên khóc ré lên phía dưới.

"Ngô Minh! Thả An Nhiên ra!"

"Mày tưởng tao dễ dàng buông tha cho mày sao? Nằm mơ đi!"

"Tôi cầu xin anh! Thả con bé ra đi! Nếu muốn giết anh giết tôi là được rồi!". Uyển Sang khóc không ra hơi. Cô run lên từng hồi khi nghĩ đến việc An Nhiên sẽ mãi mãi rời xa mình. Vậy thì cô bằng lòng chết thay con bé.

"Anh Minh! Anh nghe em đi!"

Uyển Sang cố trấn tĩnh. Cô đi từ từ gần tới Ngô Minh, hắn ta từ từ thụt lùi. Miệng không ngừng đe dọa.

"Anh bắt tôi đi! Thả con bé ra! Đừng lo, tôi không lừa anh đâu!"

"Cô không được tới đây!"

"Được được! Tôi không tới! Anh vào đây đi! Vào đây bắt tôi!"

Uyển Sang nghĩ mình đã thành công với việc khiêu khích anh ta. Bước chân từng chút nhích lên. Cô chỉ cần kéo dài thời gian cho Dương Văn vòng ra sau. An Nhiên nhất định sẽ không sao! Con bé sẽ bình an!

"Cô... không. Không phải! Cô lừa tôi! Cô gạt tôi! Cô phải chết! Ya...!"

Mảnh kim loại lạnh tanh ghim vào bụng Uyển Sang. Con đau quặn lên. Uyển Sang cố gắng giữ cho mình đứng vững. Máu chảy ra lênh láng nhuộm đỏ cả mặt đất.

"Uyển Sang!"

Tiếng Dương Văn hét lên. Và sau đó cô chỉ nghe thấy tiếng "Chết đi!". Và tiếng Hà Yến Lam cũng hét lên. Và tiếng An Nhiên kêu "Mẹ!". Giống như tiếng gọi của con người vào thời khắc vĩnh biệt thế gian.

Chết không phải là đau khổ nhất. Mà khi chết phải xa lìa những người thân yêu, đó mới là nỗi đau không thể che lấp và mãi mãi không thể xóa nhòa.

Uyển Sang cảm thấy bụng mình ứa máu ra trên nền đất lạnh. Đau không gì tả nổi.

Cô nhìn thấy An Nhiên rơi xuống dưới kia, con bé nằm bất động. Máu cũng lênh láng. Cô thoáng nghe thấy tiếng gọi "mẹ". Tay cô dù có muốn giữ, con bé lại ngay càng tuột ra, rơi xuống, và rơi xuống.

Nước mưa tuôn rơi trên đầu cô, mưa lạnh lắm.

"Không!"

Cô hét lên. Bật dậy. Vết thương ở bụng bị động, đau rát đến óc.

"Em tỉnh rồi!"

"Đây là đâu? Sao em lại ở đây? An Nhiên? An Nhiên đâu?"

"Em bình tĩnh đi! Cần thận vết thương bị rách!"

"Em hỏi anh An Nhiên đâu?". Cô núm lấy tay Dương Văn một cách yếu ớt. Nỗi sợ bao trùm cô. Hình ảnh An Nhiên rơi xuống hiện ra trước mắt cô.

Thật sự rất khủng khiếp!

"An Nhiên... vẫn bình an! Em không cần lo!"

"Vậy con bé đâu?"

"Con bé... em nên tỉnh dưỡng đi! Không cần lo!"

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. Chưa bao giờ cô cảm nhận sự né tránh trong đôi mắt ấy. Nỗi lo sợ lại lần nữa bủa vây.

"Anh gạt em! An Nhiên đã xảy ra chuyện rồi phải không? Anh nói đi!"

"Em bình tĩnh đi!"

"Có phải... có phải..."

Một tuần sau.

Uyển Sang nhìn vào di ảnh, lòng cảm thấy hối tiếc.

Cô mới vừa hoàn hồn sau vụ việc đó, bây giờ vẫn còn bất an.

Dương Văn đến cạnh cô. Anh ôm nhẹ cô vào lòng. "Không sao chứ?"

Cô lắc đầu.

Ánh nắng chiều trở nên âm đạm.

"Em muốn vào thăm cô ấy!"

"Quan tài ở phía trong! Anh đưa em đi!"

Uyển Sang để mặc cho anh lôi mình đi. Trong đầu cô giờ chỉ mong sóng yên biển lặng.

Hà Yến Lam..

Cảm ơn cô đã hy sinh..

Cảm ơn cô đã cứu lấy một sinh mạng nhỏ bé...

Và cảm ơn... vì tất cả...

Vài tháng sau...

"Tình hình của cô bé tiến triển không lạc quan cho lắm!". Vị bác sĩ nhất gong kính. "Dù được cô Hà ôm chặt lấy khi rơi xuống, nhưng do vùng đầu bị chấn thương, tuy không chết nhưng cô bé có khả năng thành người thực vật suốt đời!"

"Cầu xin ... cầu xin bác sĩ cứu con tôi! Bác sĩ muốn tôi làm gì cũng được!"

"Cô Uyển Sang, anh Dương, tôi chỉ nói về trường hợp xấu nhất thôi! Hai vị cũng đừng quá bi quan! Nếu như trong vòng một tuần tới, cô bé có thể tỉnh lại, thì sẽ không sao. Nhưng mà... điều này còn tùy vào ý chí sinh tồn của cô bé!"

Uyển Sang không ăn không ngủ trong một tuần nay. Cô chỉ biết ngồi ngây ngốc cạnh An Nhiên, nhìn con bé sắc mặt xanh xao, dây truyền nước mắt chằng chịt xung quanh.

Hôm nay đã là ngày thứ bảy. An Nhiên vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Cô đau lòng. Cô khóc. Nói chuyện với con bé, ngón tay lạnh tanh không nhích nhích.

Cô dựa đầu vào vai anh. Khoảnh khắc chờ đợi lúc nào cũng gây vò con người. Và khi không còn có thể chờ đợi nữa, tất cả sẽ biến mất không vết tích một cách tàn nhẫn.

Kì tích thật sự khó đến như vậy với cô ư?

Hay là ông trời tàn nhẫn đến như vậy? Luôn muốn tìm cơ hội cướp An Nhiên đi. Thật tàn nhẫn!

End chap 41.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương cuối

Chương Cuối

Một cô bé có chiếc lún đồng tiền, trong tay còn cầm hai cây kem to tướng, đứng dưới bóng cây xanh.

Miệng cô bé liên tục hô hào, vừa hô hào vừa ăn kem.

"Mẹ ơi! Cố lên! Ba ơi! Cố lên!"

"Mẹ chạy nhanh lên! Ba đuổi tới rồi kìa!"

"A... chạy lẹ lên....!!!"

Uyển Sang lết thân tới ngồi ịch trên ghế đá. Cô chộp ngay chai nước khoáng nốc ực ực.

"Mẹ ơi! Khăn nè!"

"Cám ơn con!"

"Không đua nữa sao?"

Cô làm dấu chéo tỏ ý đầu hàng. Dương Văn cười cười, đến ngồi cạnh hai mẹ con cô.

"Anh đã nhường em rồi!"

"Vậy sao? Mười lần đua thì mười lần anh chạy thắng!"

"Thì đua lại! Lần này anh nhường tuyệt đối!"

Cô đánh vào vai anh một cái, dài miêng. "Anh đi mà chạy một mình đi!"

Buổi tối, Dương Văn cùng làm bài tập với An Nhiên. Uyển Sang bung ra một đĩa trái cây, đặt lên bàn.

Cô dọn dẹp mấy quyển sách lớp 1 vút lung tung trên sofa.

"Hai cộng hai bằng mấy?"

"Bằng... bằng... pằng pằng pằng!!!"

An Nhiên giơ hai ngón tay ra tính tính đếm đếm, con bé áp úng một hồi rồi giơ ra bắn súng.

Dương Văn gạt tay con bé, nghiêm mặt bắt con bé tính toán cho đàng hoàng. Mặt An Nhiên xì xuống, mồm dẩu ra.

"An Nhiên ngoan! Một lát làm xong bài tập mẹ sẽ cho con ăn bí đỏ!". Uyển Sang vuốt tóc con bé.

"Thiệt nha mẹ?"

"Ừ!"

"Dạ! An Nhiên sẽ làm hết bài tập!"

"Vậy thì hai cộng hai bằng mấy?". Dương Văn làm vẻ mặt đáng sợ.

"Bằng tư!"

"Là bốn!"

"Tư cũng vậy mà!"

"Phải là bốn mới đúng!". Dương Văn kiên nhẫn cãi lí với con bé.

"Ủa? Sao lại phải bằng bốn mà không phải bằng tư? Hà ba?"

"Vì nguyên tắc là vậy!"

"Vậy sao không gọi là thứ bốn mà là thứ tư?"

An Nhiên tiếp tục đặt câu hỏi, Uyển Sang cũng bó tay. Cô lùi vào trong bếp, nếu không lát nữa tới lượt cô đau đầu.

Khi cô mang bí ra, hai ba con vẫn ngồi chăm chỉ học hành.

"An Nhiên, con xong chưa?"

"Chưa chưa! Mẹ chờ chút nữa con thắng ba!"

Uyển Sang té ghế, thì ra hai ba con này giờ rất chăm chỉ, là chăm chỉ chơi cờ vua thì có.

Tuần sau, Mộc Miên và Lâm Ngọc Minh thông báo tin vui. Họ sẽ kết hôn.

Cặp đôi này trời sinh ra là để cãi nhau. Cãi nhau đến nỗi kết hôn.

Năm An Nhiên lên bảy, một hôm sau khi đi học về, con bé cười hí hí. Uyển Sang hỏi, con bé nói là vừa nhận được thư "tình tở" của một cậu bạn cùng lớp.

Cô hỏi: "Vậy thì con làm sao?"

"Con đem bức thư cho phụ huynh cậu ta coi! Hôm sau chắc chắn cậu ta tét mông!"

"Con đúng là quái quỷ!". Cô nằng yêu con bé.

Lại năm An Nhiên được mười lăm tuổi. Khi cô đang nấu ăn dưới bếp thì Dương Văn đến ôm cô, thì thầm.

Cô cười gian.

Anh nói hôm nay trông An Nhiên là lạ. Vì thế thám hiểm phòng con bé, phát hiện trong tủ bàn học có một cành hoa linh lan.

Cô đương nhiên biết là con bé đã có "bạn".

Vừa lúc Mộc Miên đến chơi, cô quên bống đi chuyện của con bé.

Mộc Miên dẫn một lượt hai đứa con còn đang quần tã. Một trai một gái bi bi bô bô bu lấy Lâm Ngọc Minh. Cả Dương Văn lãnh đạm như vậy cũng phải hé răng cười tiếc thương cho một người đàn ông bất hạnh.

An Nhiên đóng vai chị lớn, chỉ huy hai em nhỏ.

Tối hôm đó, Uyển Sang nhận được điện thoại của Bảo Mi. Cô ấy nói mẹ cô bị đau ruột thừa, đang cấp cứu.

Uyển Sang đón xe đi về thị trấn ngay trong đêm.

Sau khi phẫu thuật xong, bà ấy nói muốn gặp cháu ngoại. Cô mới gọi điện báo Dương Văn đưa An Nhiên về.

Cuộc sống mỗi ngày mỗi tiếp diễn.

Cuộc sống luôn luôn đau khổ hạnh phúc đan xen.

Cuộc sống khiến con người ta phải luyến tiếc.

Có đôi khi, nhìn lại một con đường đã đi qua, mới phát hiện ra mình đã đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng. Ta quay trở lại nhặt nó lên, và sau đó nó biến mất ngay tức khắc.

Thứ mà chúng ta đánh mất, định mệnh đã định là ta mất. Nhưng vẫn cố chấp tìm lại và níu giữ. Sẽ chẳng có được mãi mãi.

Cái gọi là yêu, có lẽ rất đơn giản là hai người yêu nhau đến với nhau. Nhưng sẽ không thể yên bình đến được với nhau. Cuộc sống sẽ chia lìa tất cả. Nếu đủ tình yêu, sẽ vượt qua.

Nếu quá mỏng manh, sẽ mãi mãi không có.

Gặp gỡ là một cái duyên và đi qua đời nhau là một sự sắp đặt định mệnh. Dù không được yêu, khi nghĩ lại người ta vẫn có lí do để mỉm cười.

Nếu yêu ai, đừng đặt hy vọng quá nhiều. Bởi nếu tình yêu sụp đổ, sự đau khổ và đắng cay sẽ nhiều gấp đôi.

Vì thế, nếu muốn đi thật nhanh, thì hãy đi một mình.

Còn nếu muốn đi thật xa, thì hãy đi cùng nhau.

THE END.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Từ Thiên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

